

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ - ΤΕΙ
Τεύχος 51 | Άνοιξη 2019 | 1,5€

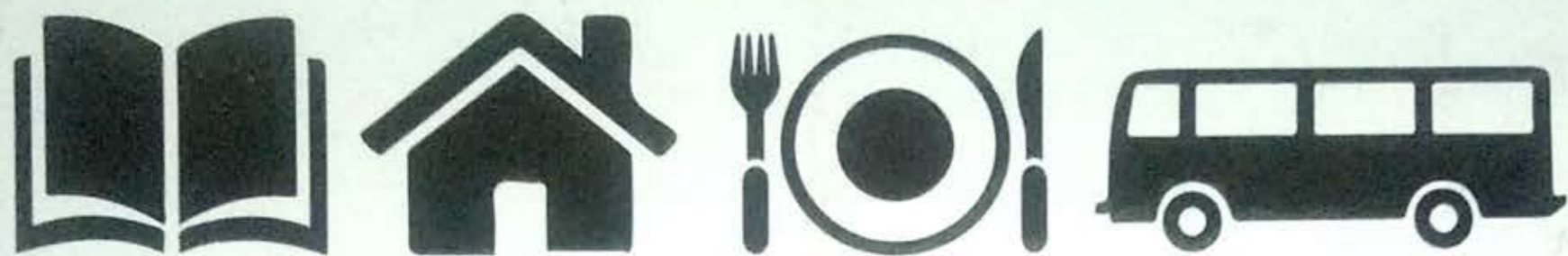
Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!

**ΑΠΑΝΤΑΜΕ με:
μαζικό κίνημα**

Αντίστασης - Διεκδίκησης

ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΤΑΚΤΑΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ!

Η ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΣ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ-ΟΡΓΑΝΑ ΠΑΛΗΣ!

ΔΙΕΝ ΤΑ ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ!

ενισχύουμε τη φωνή της αντίστασης και της διεκδίκησης κόντρα στην συναίνεση και την υποταγή!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

**ΤΕΥΧΟΣ 51
ΑΝΟΙΞΗ 2019**

Αφιέρωμα

Μπορεί η γενιά μας να ζηήσει στη νέα τους κανονικότητα; (13-16)

Αρθρογραφία

Πιστοποιητικό παιδαγωγικής & διδακτικής επάρκειας - Προσοντολόγιο (4-5)

Μπροστά στη μάχη των φοιτητικών εκλογών (6-7)

Το πολιτικό σκηνικό αναδιαμορφώνεται (8-9)

Εργατικά «ατυχήματα» και αλλαγές στην ιατρική ειδικότητα (10-11)

Δίδακτρα στις σχολές (12)

Για το ρόλο της αστικής δικαιοσύνης (17)

Αντιδραστικές εξελίξεις στη Βενεζουέλα (18-20)

Για τα κίτρινα γιλέκα (21)

Με αφορμή το «μακεδονικό» + συνέντευξη από μαθητή (22-23)

Στήλες

ΚΟΙΝΩΝΙΑ: Airbnb (24)

ΙΣΤΟΡΙΑ: 20 χρόνια από τη συνθήκη της Μπολόνια (28-29)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Από το Λάνθιμο στο Μπρεχτ (30)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
**Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Αθήνα**

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12
www.agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη
χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,
Συγγρού 24
<http://resistenciaelotta.blogspot.gr>

Γιάννενα
Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,
Κουγκίου 23
<http://agonkiniseis-ia.blogspot.gr>

Ξάνθη
Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,
Μ. Βόγδου 20
<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Κρήτη
Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού
Χαριλάου Τρικούπη 21
<https://zalosteki.blogspot.com/>

Καθώς και σε Πάτρα, Κρήτη, Θράκη και άλλες περιοχές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων.

Εμβάσματα-συνδρομές:

Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Ούτε πέντε μήνες δεν έχουν περάσει από την έκδοση του προηγούμενου τεύχους του Εναύσματος και οι εξελίξεις είναι πολλές σε όλο τον πλανήτη. Από την Βενεζουέλα μέχρι την καρδιά της Ευρώπης, την Γαλλία και από εκεί στην «αφανή» Ουγγαρία οι λαοί βρίσκονται μπροστά σε επικίνδυνα σενάρια που σκηνοθετούν οι ιμπεριαλιστές και προσπαθούν να χαράξουν το δικό τους δρόμο και να αμφισβητήσουν τους.

Στη χώρα μας οι εξελίξεις χαρακτηρίζονται από το προεκλογικό κλίμα που έχει μπει το σύνολο του πολιτικού συστήματος. Τα δύο βασικά αστικά κόμματα, ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, τρέχουν στο δικό τους «μαραθώνιο». Προσπαθούν να πείσουν τους ιμπεριαλιστές και την αστική τάξη, ο καθένας από την πλευρά του, ότι είναι ο καταλληλότερος υπηρέτης των συμφερόντων τους. Παρ' όλες, βέβαια, τις προεκλογικές κοκορομαχίες συμφωνούν σε ένα σημαντικό ζήτημα. Ότι η επίθεση στα δικαιώματα της εργατικής τάξης, του λαού, της νεολαίας και η πολιτική της εξάρτησης από ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ θα συνεχιστούν με κάθε τρόπο. Αυτά, ανεξάρτητα από το ποιος θα είναι ο διαχειριστής του πολιτικού συστήματος, ανεξάρτητα από το ποιος θα είναι στην κυβέρνηση. Είναι κοινή η προσπάθειά τους να μας πείσουν ότι οι αγώνες απέτυχαν, ότι οι σύλλογοι, τα σωματεία δεν έχουν λόγο ύπαρξης, ότι οι απεργίες είναι άχρηστες για αυτό, άλλωστε, νομοθετούν την κατάργησή τους, την απαγόρευσή τους.

Μας είπαν ότι τώρα πια δεν υπάρχουν δικαιώματα, αλλά παροχές. Ότι δεν χρειάζεται πάλι και αγώνας. Μόνο «καλές» κυβερνήσεις που θα ονομάζουν «αύξηση των μισθών» τα προεκλογικά ψίχουλα, που θα «χτυπούν» τη μαύρη εργασία, ενώ νομιμοποιούν τις απολύσεις, που θα «βελτιώνουν» την εκπαίδευση βάζοντας «λουκέτο» σε δεκάδες τμήματα, που θα εξασφαλίζουν την «αμεροληψία» της δικαιοσύνης δικάζοντας αγωνιστές και πρόσφυγες, ενώ θα αθρώνουν πολιτικά δολοφόνους, όπως ο Κορκονέας. Προσπάθησαν να μας πείσουν ότι εχθροί μας είναι οι γειτονικοί λαοί, δηλητηρίασαν τα μυαλά μας με εθνικιστικές και φασιστικές ιδέες. Γιατί δε θέλουν να μάθουμε ποιοι είναι οι πραγματικοί εχθροί μας. Ποιοι είναι αυτοί που μειώνουν το μισθό των γονιών μας, ποιοι δε μας αφήνουν να σπουδάσουμε και ποιοι χτυπάνε το δικαίωμά μας σε μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Είναι οι ίδιοι που ευθύνονται για την προσφυγιά, για τα εκατομμύρια ανθρώπων που δεν έχουν μία στέγη να ζήσουν. Είναι αυτοί που στην περίοδο της κρίσης συνέχισαν να πλουτίζουν στις πλάτες των εργαζομένων, χωρίς να έχουν εργαστεί ποτέ στη ζωή τους. Είναι αυτοί που προσπαθούν να μας πείσουν πως οι δολοφονίες εργατών και ντελιβεράδων, που αυξάνονται με ραγδαίο τρόπο τα τελευταία χρόνια, οφείλονται στην «απροσεξία» των εργαζομένων. Είναι αυτοί που ονομάζουν ανθρωπιστική βοήθεια τις βόμβες που ξερνούν σε κάθε γωνιά του πλανήτη και προσπαθούν να μας πείσουν πως οι νατοϊκές βάσεις που πληθαίνουν στην χώρα μας θα φέρουν την ειρήνη. Είναι αυτοί που επεμβαίνουν στα εσωτερικά άλλων χωρών, όπως στη Βενεζουέλα, που ανεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις. Είναι οι ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ, Ρωσία, Γερμανία, Γαλλία κτλ) και οι αστικές τάξεις όλων των χωρών. Μπορεί να τσακώνονται μεταξύ τους για το ποιος θα φάει μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα που λέγεται πλανήτη, αλλά απέναντι στον εχθρό λαό, είναι ενωμένοι. Προσπαθούν από κοινού να προβάλουν ότι το σύστημα αυτό είναι μονόδρομος, ότι η πραγματικότητα που ζούμε είναι αυτή και δεν αλλάζει.

Οι λαοί και η νεολαία, όμως, αμφισβητούν και θα συνεχίζουν να αμφισβητούν αυτή την πραγματικότητα δείχνοντας ποιος είναι ο πραγματικός δρόμος για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων και της ζωής. Αυτό αποδεικνύουν τα «κίτρινα γιλέκα» στη Γαλλία, οι εργάτες στην Ουγγαρία, οι φοιτητές στην Αλβανία, οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί στη χώρα μας, οι εστιακοί φοιτητές και άλλα πολλά παραδείγματα.

Αυτά συναντήσαμε αυτούς τους πέντε μήνες, αυτά μας προβληματίσαν και με βάση αυτά θέλουμε να προβληματίσουμε τους αναγνώστες με αυτήν την έκδοση. Με στόχο την παραπέρα ενίσχυση των αγώνων και της πάλης. Γιατί ένα είναι μόνο σίγουρο, ότι τα όνειρα και τα δικαιώματά μας δεν χωράνε στην πραγματικότητά τους!

Για το προσοντολόγιο και το ΠΠΔΕ Μήπως στο τέλος να φάμε τα πτυχία μας για να χορτάσουμε;

Σταύρος Παπαγεωργίου,
Φυσικό Θεσσαλονίκης

Γιατί συμβαίνει ό,τι συμβαίνει;

Το σύστημα σε πλανητική κλίμακα προωθεί τις τελευταίες δεκαετίες μια λυσοαλέα επίθεση στρατηγικού χαρακτήρα στα δικαιώματα των λαών, προσπαθώντας να πάρει πίσω όποιες κατακτήσεις κατάφεραν αυτοί να αποσπάσουν μια προηγούμενη περίοδο. Το βασικό δικαίωμα που έχει μπει στο στόχαστρο είναι το δικαίωμα στην εργασία. Και όχι την εργασία- «απασχόληση» όπως την εννοούν σήμερα τα αστικά επιτελεία, δηλαδή απλήρωτη, «μαύρη», ελαστική και ανασφάλιστη. Αλλά εργασία μόνιμη, σταθερή, πλήρη ωραρίου και εργασιακών- ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Μαζί με το οικονομικό σκέλος της επίθεσης στους εργαζομένους, υπάρχει και η ιδεολογική και πολιτική πλευρά του ζητήματος. Καίριας σημασίας από πλευράς συστήματος είναι το **χτύπημα στην έννοια του δικαιώματος** σαν τη βάση πάνω στην οποία συγκροτούν και ενοποιούν οι εργαζόμενοι, οι φοιτητές, τα λαϊκά στρώματα την πάλη τους. Διότι όταν κάποιος δεν μπορεί να αντιληφθεί πως έχει δικαιώματα, πόσο μάλλον ότι αυτά είναι κοινά με τους συναδέλφους του, δεν μπορεί να συγκροτηθεί ώστε να τα διεκδικήσει συλλογικά. Είναι, λοιπόν, κομβικό, το ξεθεμελιωμά απ' τις συνειδήσεις του κόσμου της έννοιας του δικαιώματος στη **μόνιμη και σταθερή δουλειά** και του **πτυχίου ως μέσο συλλογικής διεκδίκησης απέναντι στους εργοδότες**. Και αυτό ώστε να θεωρεί ο εργαζόμενος και ο σημερινός φοιτητής ότι το ζήτημα της δουλειάς ή της ανεργίας είναι μια προσωπική υπόθεση «ικανότητας» ή «ανικανότητας» του.

Οι εκπαιδευτικοί ως κομμάτι του εργαζόμενου λαού

Η επίθεση προωθείται από το σύστημα σε κάθε επαγγελματικό κλάδο αν και με διαφορετικό τρόπο και μέθοδο στον καθένα. Ο κλάδος των εκπαιδευτικών δε θα μπορούσε να βρίσκεται φυσικά έξω απ' τον «χορό». Οι εξελίξεις και οι νομοθετικές αλλαγές στο εργασιακό τοπίο της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης αφορούν τους ήδη εργαζόμενους, τους απόφοιτους των καθηγητικών σχολών καθώς και τους φοιτητές αυτών. Σε μια καθημερινότητα όπου οι καθηγητές των δημόσιων σχολείων δουλεύουν διαρκώς υπό τη μέγερνη της **αξιολόγησης**, με διευρυνμένα ωράρια, και πολλοί απ' αυτούς σε παραπάνω από μία σχολική μονάδα, και οι συνάδελφοί τους της ιδιωτικής εκπαίδευσης, όλο και πιο ελαστικά και εξοντωτικά, με τον μισθό συνεχώς να πέφτει, οι όποιες μεταρρυθμίσεις έρχονται σε αντιδραστικότερη βάση.

Το πλέον πρόσφατο χτύπημα στα επαγγελματικά δικαιώματα των εκπαιδευτικών είναι η ψήφιση και θέσπιση απ' τη Βουλή τον Ιανουάριο, του νέου συστήματος διορισμού μόνιμων εκπαιδευτι-

κών και πρόσληψης αναπληρωτών στα δημόσια σχολεία, όπως αυτό εισηγήθηκε απ' την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ κατ' επιταγή των ευρατλαντικών κατευθύνσεων της εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ. Το νέο νομικό πλαίσιο των διορισμών, το οποίο φέρνει το λεγόμενο **προσοντολόγιο**, έρχεται ως η αντιδραστικότερη τομή έως τα σήμερα όσον αφορά την εργασιακή προοπτική των αποφοίτων των καθηγητικών σχολών, ενώ πρώτα καταργήθηκε η επετηρίδα και θεσπίστηκε ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ. Καταργεί στην ουσία το πτυχίο ως τη μόνη προϋπόθεση για δουλειά και κάνει βήματα παγίωσης της αδιοριστίας.

Προσπαθούν να μας πείσουν πως το νέο σύστημα αποτελεί την «δικαίωση» για τους χιλιάδες αναπληρωτές και αποφοίτους που περιμένουν για χρόνια τον διορισμό τους, και πως πλέον επιτέλους θα μιλάμε με όρους «αξιοκρατίας», αλλά πώς αυτό είναι δυνατόν ...

Σε ένα τοπίο όπου η ανεργία φτάνει στο 18.7 % συνολικά , στους νέους 20-24 ετών το 38.3 % και στους νέους 25-29 ετών το 28.6 %, ενώ πάνω από 500.000 πτυχιούχοι έχουν μεταναστεύσει στο εξωτερικό, καταλαβαίνουμε εύκολα πως οι όποιες μεταρρυθμίσεις δεν φέρνουν «αέρα» προσλήψεων, αλλά ανεργίας, περαιτέρω ελαστικοποίησης των όρων δουλειάς και φυσικά τα κριτήρια πρόσληψης σκοπός είναι να αποτελέσουν κριτήρια απόλυσης για τους ήδη εργαζόμενους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, αφού η επίθεση έρχεται για το σύνολο του κλάδου.

Συγκεκριμένα για το προσοντολόγιο

Το προσοντολόγιο θα μοριοδοτείται με βάση τρεις πυλώνες κριτηρίων, την προϋπηρεσία (με όριο τις 120 μονάδες – μία για κάθε μήνα), τα ακαδημαϊκά κριτήρια (μεταπτυχιακά, διδακτορικά, βαθμός πτυχίου, σεμινάρια κ.τ.λ.) και τα κοινωνικά κριτήρια (αναπηρία, γονική ιδιότητα κ.τ.λ.) με τις αιτήσεις διορισμών να κατατίθενται ανά δύο χρόνια. Βρισκόμαστε δηλαδή μπροστά σε μια κατάσταση, όπου πλέον το πτυχίο δεν αποτελεί παρά ένα ελάχιστο των συνολικών «προσόντων» που απαιτούνται ώστε ένας απόφοιτος να μπορεί να προσβλέπει στον διορισμό του. Τα επαγγελματικά δικαιώματα τα οποία ενιαία κατοχυρώνονταν σ' αυτό να έχουν πάψει να υπάρχουν ως τέτοια, αφού πλέον ο κάθε απόφοιτος θα διαπραγματεύεται ατομικά με το κράτος (για το δημόσιο σχολείο) είτε με

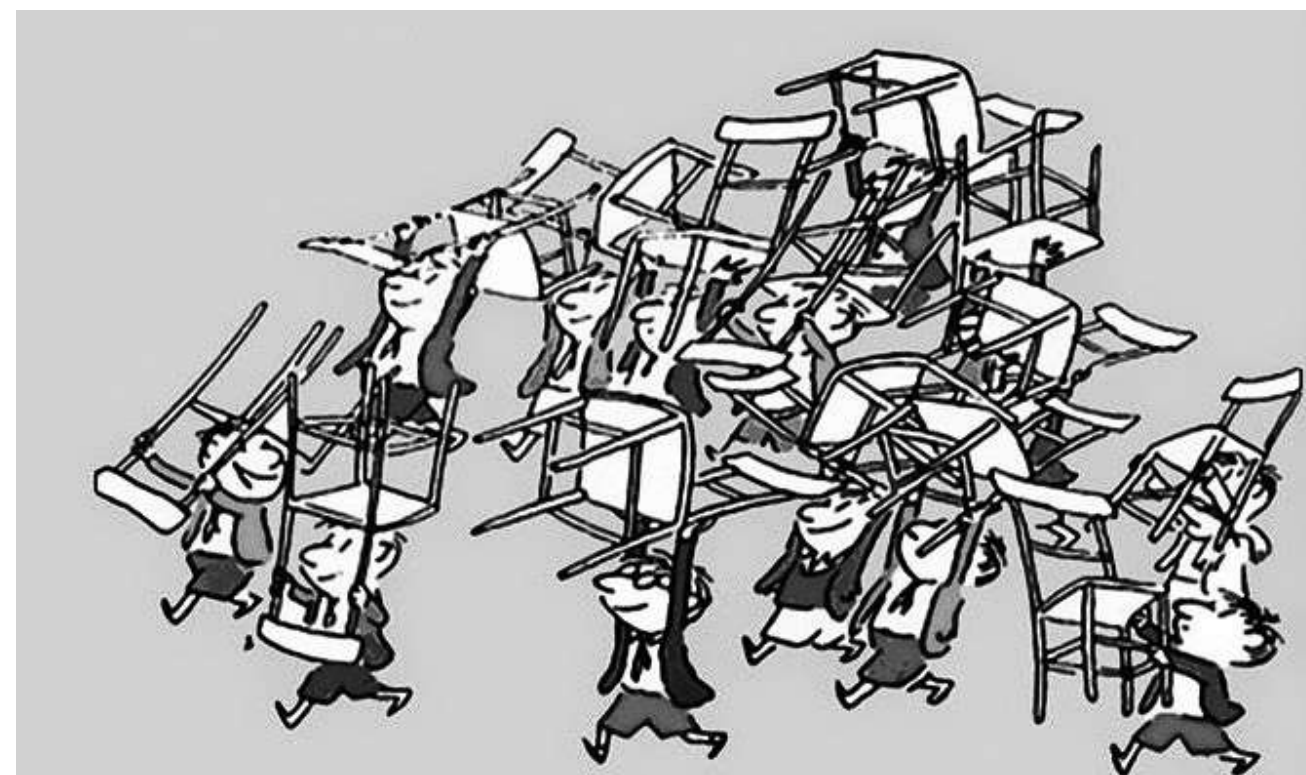
τον κάθε ιδιώτη στους διάφορους χώρους «παραπαιδείας», με βάση τον ατομικό του φάκελο προσόντων, τις εργασιακές συνθήκες.

Γαγιώνεται πλέον η λογική της διαρκούς επανακατάρτισης, όπου οι σημερινοί φοιτητές των καθηγητικών σχολών, οι ήδη απόφοιτοι, καθώς και όσοι εργάζονται ήδη στον τομέα, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν ένα πλούσιο ατομικό φάκελο προσόντων, έχουν να ανέβουν έναν «γολγοθά». Ένα γολγοθά που περιλαμβάνει κέντρα επανακατάρτισης και «διά βίου μάθησης» κρατικά ή ιδιωτικά, ώστε να μαζέψουν «ακαδημαϊκά κριτήρια», πληρώνοντας φυσικά αδρά για αυτά, με την ελπίδα κάποια στιγμή να φτάσουν στην «κόρυφη», η οποία δεν θα 'ναι παρά μια στάση μέχρι την επόμενη αξιολόγηση και ο δρόμος θα συνεχίζει έτσι.

Ο δρόμος αυτός όμως δεν μας χωράει όλους. Επειδή αυτός ο δρόμος δεν είναι παρά ο «ατομικός δρόμος». Αυτός στον οποίον ο συμφοιτητής, ο συνάδελφος, δεν μοιάζει στα μάτια ως τον σύμμαχο με τον οποίο μαζί πρέπει να αντιπαλέψουμε αυτή την κατάσταση. Αλλά ως ο εχθρός τον οποίον πρέπει να «φας» για να βγει «από πάνω» για μια θέση στο μαύρο εργασιακό τοπίο χωρίς συσυστημικά δικαιώματα, επειδή έτσι μας δίδαξε το σύστημα απ' τα μαθητικά μας χρόνια ακόμα, για να κρύψει τον δικό του ρόλο ως κοινού και πραγματικού εχθρού όλων μας.

Ξανά το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας (ΠΠΔΕ)

Το νέο σύστημα διορισμών δε θα μπορούσε να μην έχει σε εξέχουσα θέση το ΠΠΔΕ, ως το πρώτο στο «προσόν» ενός «κανού» καθηγητή. Συγκεκριμένα απαιτείται πλέον η απόκτηση του τόσο απ' τους νυν φοιτητές των καθηγητικών σχολών όσο και απ' τους απόφοιτους. Τώρα που φανερώθηκαν και οι υπόλοιποι κρίκοι της αλυσίδας του χτυπήματος στα επαγγελματικά δικαιώματα του πτυχίου, γίνεται ξεκάθαρος ο εμπαιγμός προς τους φοιτητές τον οποίο μεταχειρίζεται τόσα χρόνια το Υπουργείο Παιδείας, ότι δηλαδή η θεσμοθέτησή του (το 2010) αποτελεί στοιχείο αναβάθμισης της παιδαγωγικής ικανότητας του εκπαιδευτικού.

Οι μεταρρυθμίσεις στον τομέα της εργασίας, δεν μπορούν να ιδωθούν ξέχωρα απ' το γενικότερο πλαίσιο και την υπαρκτή πραγματικότητα, όπου το πτυχίο παύει να αποτελεί τη μοναδική προϋπόθεση για πρόσβαση στο επάγγελμα σε μια σειρά σχολές (Νομική, Πολυτεχνικές κ.α.). Στην προκειμένη, όσο και αν προβάλλεται απ' την πλευρά του Υπουργείου το ζήτημα του «καλού καθηγητή» τον οποίο δήθεν εξασφαλίζει το ΠΠΔΕ, είναι ξεκάθαρο πως όταν η αξιολόγηση και η «αυτοαξιολόγηση» αποτελούν στοιχείο καθημερινότητας στον κλάδο και γύρω μας η ανασφάλεια για το αύριο βαθαίνει. Το ΠΠΔΕ δεν θέλει να διαμορφώσει «καλούς καθηγητές», αλλά στρατιές ανέργων. Φυσικά, όσοι καταφέρουν να διοριστούν ή εργαστούν σε ιδιωτικό εκπαιδευτήριο, το ΠΠΔΕ και η λεγόμενη «επάρκεια», δε θα είναι παρά ένα διαρκές πεδίο αξιολόγησής τους, ώστε να δουλεύουν όλο πιο φτηνά, εκ περιτροπής και με λιγότερα δικαιώματα.

Κριτική σε ορισμένες λαθεμένες απόψεις στο κίνημα

Είμαστε πεπεισμένοι πως αυτή η επίθεση στο δικαίωμα στην εργασία είναι μια επίθεση άδικη. Η επίθεση δεν μπορεί να αλλάξει χαρακτήρα, όσο και αν αντικαταστήσουμε τα υπάρχοντα κριτήρια διορισμού με άλλα «δικαιότερα». Το γεγονός πως υπάρχουν δυνάμεις στα πλαίσια της αριστεράς και του κινήματος, οι οποίες κινούνται σ' αυτή τη λογική, της προτασεολογίας προς το σύστημα άλλων κριτηρίων (βλ. αίτημα για «διορισμοί με βάση το πτυχίο και όλη την προϋπηρεσία»), καλλιεργούν στο σύνολο του κλάδου, την αποδοχή της

επίθεσης ως μια συντελεσμένη πραγματικότητα, στην οποία μπορούμε μόνο να παρέμβουμε διορθωτικά και όχι να την ανατρέψουμε. Το μόνο που επιτυγχάνουν με τη στάση τους αυτή, είναι να βυθίζουν τον κόσμο ακόμα περισσότερο στην απογοήτευση, στην ανεμπιστοσύνη στις δυνάμεις του και στην πολυδιάσπαση, εμπλέκοντάς τον σε ένα καταστροφικό δήθεν διάλογο με την κυβέρνηση.

Εξίσου λαθεμένη είναι και η πρόταση από ορισμένες δυνάμεις προς το κράτος, συγκεκριμένου αριθμού διορισμών (λ.χ. το ΠΑΜΕ αναφέρεται σε 30.000), όπου σύμφωνα με τις δικές τους «μελέτες» καλύπτουν τις πάγιες ανάγκες των σχολείων. Γνωρίζουμε πως οι πάγιες ανάγκες δεν είναι κάτι αμετάβλητο και το κράτος μας έχει δείξει όλα αυτά τα χρόνια πως μπορεί να τις «διορθώσει», με την αύξηση του ωραρίου, τη σύμπτυξη σχολικών τμημάτων κ.α. Τέτοια αιτήματα εμπεριέχουν τον κυβερνητισμό από αυτούς που τα εκφέρουν. Το κίνημα και οι φορείς του όμως (σύλλογοι, σωματεία) δεν έχουν κανένα λόγο να παίξουν τον συμβουλάτορα του κράτους, για το πως θα λύσει τα προβλήματα στην εκπαίδευση, που το ίδιο δημιουργεί. Είναι όργανα πάλης των φοιτητών και των εργαζομένων, για να υπερασπίζονται και να διεκδικούν καθολικά και για όλους τα δικαιώματά τους, χωρίς δημιουργικές αριθμητικές και μελέτες πάσης φύσεως «ειδικών».

Αυτό που διακυβεύεται αυτή τη στιγμή δεν είναι η γνώση και η επιστημονική αρτιότητα, αλλά το χτύπημα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά μέσα από διάφορες οδούς (αξιολόγηση, «διά βίου μάθηση» κ.α). Για αυτό, αιτήματα όπως «ουσιαστικές επιμορφώσεις», «η διδακτική επάρκεια μέσα στο πτυχίο», για την «απαραίτητη γνώση»

που «πρέπει να βρίσκεται όλη μέσα στο πτυχίο», είναι επικίνδυνα για το φοιτητικό και εκπαιδευτικό κίνημα, αφού παραγνωρίζουν το κοινωνικό και εργασιακό περιβάλλον, νομιμοποιώντας στην ουσία τα ιδεολογήματα που έχει στήσει το σύστημα, όπως αυτό του «επαρκούς καθηγητή», δίνοντας άλλοθι «απ' τα αριστερά» στο σύστημα για να υλοποιήσει την επίθεσή του και να δικαιολογήσει την εντατικοποίηση. Άλλωστε, πως είναι δυνατόν να έχουν αναφορά οι δυνάμεις αυτές ταυτόχρονα σε «ενιαίο πτυχίο» και «διδακτική επάρκεια μέσα στο πτυχίο»; Όταν παλεύουν να δίνεται σε όλους το ΠΠΔΕ, αποδέχονται ότι ένα κομμάτι του πτυχίου έχει μετατραπεί σε πιστοποιητικό, άρα το πτυχίο παύει να είναι «ενιαίο».

Έτσι, δίνουν το «πράσινο φως» στους εργοδότες (κράτος, ιδιώτες) να έχουν κάθε λίγο και λιγάκι την απαίτηση «ανανέωσης» αυτού του πιστοποιητικού μέσω επανακαταρτίσεων, αξιολογώντας ατομικά τον καθένα.

Η δικιά μας κατεύθυνση

Οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι, έχουν τη δύναμη να ανατρέψουν αυτή την κατάσταση. Η δύναμη αυτή όμως θα απελευθερωθεί μόνο όταν πάψουν να εσωτερικεύουν την πίεση που δέχονται και την ανασφάλεια που νιώθουν και κοιτάζουν δίπλα τους, στον φυσικό τους σύμμαχο, τον συμφοιτητή τους, τον συνάδελφό τους. Η συλλογική πάλη μέσα απ' τα όργανά τους, τα εκπαιδευτικά σωματεία και τους φοιτητικούς συλλόγους, είναι ο μόνος δρόμος ώστε να νιώσουν πως δεν είναι μόνοι, πως κανένας δεν θα τους χαρίσει τίποτα παρά μόνο ο δικός τους αγώνας. Οι σύλλογοι και τα σωματεία, παλεύουν για δικαιώματα, δεν καταθέτουν προτάσεις σε κανέναν. Παλεύουν ενάντια σ' αυτούς που μας στερούν το μέλλον, που μας έχουν πάρει το ψωμί απ' το τραπέζι και μας βάζουν να τσακωνόμαστε για ψίχουλα. Έτσι και τώρα, να παλέψουμε μέσα απ' αυτούς, **για ανατροπή του προσοντολογίου και του ΠΠΔΕ, για ενιαίο πτυχίο με όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα, για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους με μόνη προϋπόθεση το πτυχίο, για μόνιμους και μαζικούς διορισμούς εκπαιδευτικών και μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών, για το δικαίωμα μας να ζήσουμε με αξιοπρέπεια!**

Φοιτητικές εκλογές

Πολιτική διαδικασία συγκρότησης των φοιτητικών συλλόγων

Η περίοδος που πραγματοποιούνται οι φοιτητικές εκλογές περιγράφεται κυρίως από δύο χαρακτηριστικά. Το προχώρημα και το βάθεμα της επίθεσης και σε αντιστοιχία με το πρώτο, την αποσυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και συνακόλουθα την αδυναμία του να ορθώσει αντιστάσεις, πλην λίγων εξαιρέσεων. Αυτά τα δύο χαρακτηριστικά ίσχυαν και το προηγούμενο διάστημα, όμως με την πάροδο του χρόνου λειτουργούν συσσωρευτικά και διαμορφώνουν νέα ποιοτικά στοιχεία.

Η επίθεση στην τριτοβάθμια συνεχίζεται και βαθαιίνει

Ο νόμος Γαβρόγλου βρίσκεται στο δεύτερο έτος εφαρμογής του και επιβεβαιώνεται ήδη, αυτό που οι Αγωνιστικές Κινήσεις από την πρώτη στιγμή είχαν επισημάνει. Δηλαδή, ότι, πατώντας στον προηγούμενο ν. Πλαίσιο, συνεχίζει την επίθεση στα δικαιώματα των φοιτητών και στρώνει το έδαφος για το παραπέρα προχώρημα της. Αμφισβητεί την δωρεάν εκπαίδευση μέσω του χτυπήματος στο δωρεάν πλέγμα (σίτιση, στέγαση, σύγγραμμα) και την επιβολή αντιτίμου. Καθιερώνει τα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για την εισαγωγή τους και στα προπτυχιακά, βάζει «λουκέτο» σε δεκάδες σχολές μέσω των συγχωνεύσεων και μετατρέπει το λύκειο σε έναν εξεταστικό μα-ραθώνιο.

Μ' αυτό τον νόμο, το σύστημα θέλει να δημιουργήσει ένα πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς και μια εκπαίδευση που δεν θα έχουν θέση τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών οικογενειών. Βαθαίνει τους ταξικούς φραγμούς και ορθώνει νέους, ώστε να γίνει αδύνατο για τα παιδιά αυτά να σπουδάσουν. Πέρσει ο φοιτητής ήρθαν αντιμετώπι με τη μη διανομή των συγγραμμάτων, παίρνοντας μια γεύση για της επιδιώξεις της κυβέρνησης και της αστικής τάξης για την εκπαίδευση. Φέτος, παραχωρούν σε ιδιώτες τις λέσχες του ΙΝΕΔΙΒΙΜ, βάζουν ακόμα πιο αυστηρά κριτήρια για τους δικαιούχους και απολύουν εργαζόμενους. Καθημερινά βλέπουμε να αμφισβητούνται ή να καταργούνται τα δικαιώματά μας στη δωρεάν σίτιση, στέγαση, συγγράμματα, μεταφορές. Ό,τι έχει κατακτηθεί και είναι δωρεάν βρίσκεται υπό αίρεση. Το κάδρο συμπληρώνει η αυξανόμενη εντατικοποίηση και η πειθαρχηση, διαμορφώνοντας μια ασφυκτική καθημερινότητα για το φοιτητή, σμιλεύοντας τον για να γίνει ο αυριανός εργαζόμενος-λάστιχο. Ένας εργαζόμενος πειθήνιος με σκυμμένο το κεφάλι ο οποίος θα εργάζεται με ρυθμούς γαλέρας για ένα κομμάτι ψωμί, θα λείπει ευχαριστώ που έχει δουλειά και θα φοβάται να ορθώσει οποιαδήποτε αντίσταση.

Παράλληλα, ο ν. Γαβρόγλου προχωρά την κατεύθυνση διάλυσης των πτυχίων, καθιερώνοντας τους κύκλους σπουδών και θεσπίζοντας διετή προγράμματα φοίτησης. Μια κατεύθυνση που στόχο έχει να «εναρμονισεί» την εκπαίδευση στην σημερινή αγορά εργασίας, δηλαδή, σε συνθήκες ανεργίας και κατάρτησης των συλλογικών συμβάσεων. Παράλληλα, στο υπόστρωμα που ο ν.Γαβρόγλου δημιούργησε, έρχονται νέες διατάξεις, νομοσχέδια και τροπολογίες με την ίδια στόχευση ή προχωράει στην εφαρμογή ήδη ψηφισμένων από προηγούμενες κυβερνήσεις νόμων, όπως το Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας, το προσοντολόγιο και οι αλλαγές στις εξετάσεις για ειδικότητα των ιατρών.

Όλα τα προηγούμενα συμπληρώνονται με το χτύπημα του λαϊκού Ασύλου (βλ. ν. Γαβρόγλου, πόρισμα Παρασκευόπουλου) και του φοιτητικού συνδικαλισμού, για να αποφλιστούν οι φοιτητές και σπουδαστές από τα όργανα πάλης τους. Για να μην μπορούν να αντιδράσουν στην επίθεση και να μπορεί το υπουργείο και το κράτος να καταστέλλει την όποια κινητοποίηση και με το νόμο.

Εκλογές με φόντο την γενικότερη πολιτική κατάσταση

Ταυτόχρονα, οι φοιτητικές εκλογές χρωματίζονται από την εσω-

Νικόλας Ματσούκας,
Ιατρική Αλεξανδρούπολης

τερική πολιτική κατάσταση και τη μακρά προεκλογική περίοδο που διανύουμε. Είναι εμφανής η προσπάθεια στερέωσης των δύο βασικών αστικών κομμάτων (ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ) ως κεντρικοί πυλώνες εξουσίας και η επιδίωξη του καθενός να πείσει ντόπιο και ξένο κεφάλαιο ότι είναι ο καταλληλότερος για την κυβερνητική εξουσία. Παράλληλα όμως, από κοινού, όλο το αστικό προ-σωπικό δε χάνει την ευκαιρία να πείσει το λαό και τη νεολαία ότι οι αγώνες τελείωσαν, η διαδήλωση, η συνέλευση, η κατάληψη και η απεργία δεν έχουν λόγο ύπαρξης, καθώς το «επίδικο» για τον λαό δεν βρίσκεται στον δρόμο του αγώνα ενάντια στο σύστημα, αλλά στην διαχείρισή του μέσω του κοινοβουλευτικού δρόμου. Εκλογές, που πραγματοποιούνται σε μια συγκυρία που χαρακτηρίζεται τόσο από το βάθεμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, με τη χώρα να μετατρέπεται σε απέραντη αμερικανοΝΑΤΟική βάση, το κλείσιμο της Συμφωνίας των Πρεσπών και τα πολιτικά δεδομένα που παρήγαγε. Όσο και από τις εξελίξεις στον υπόλοιπο πλανήτη, από τη Γαλλία και τα «κίτρινα γιλέκα» που βρίσκονται στους δρόμους μέχρι τη Βενεζουέλα και την ιμπεριαλιστική επέμβαση που διεξάγεται και από εκεί στη Μέση Ανατολή που εδώ και χρόνια βρίσκεται στη δύνη του πολέμου. Δηλαδή σε ένα πλέγμα εξελίξεων που καταδεικνύει ότι το μέλλον του λαού και της νεολαίας θα είναι ακόμα πιο μαύρο ως προς τους υλικούς όρους ζωής τους, αλλά και ως προς

τους πολεμικούς κινδύνους που ανακλύπτον στην περιοχή.

Η κατάσταση των φοιτητικών συλλόγων

Το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε ύφεση και δεν έχει κατορθώσει τα τελευταία χρόνια να οικοδομήσει μαζικές αντιστάσεις και να αναμετρηθεί κεντρικά με τους φορείς της επίθεσης, η οποία ελλείψει αντιπάλου, βαίνει κλιμακούμενη. Αυτή η υποχώρηση σε επίπεδο κινήματος αντανακλάται και αλληλοτροφοδοτείται από την αποσυγκρότηση που επικρατεί στους φοιτητικούς συλλόγους. Η μεγάλη μάζα των φοιτητών δεν συμμετέχει στα συλλογικά τους όργανα τόσο λόγω της απογοήτευσης και του ιδεολογήματος ότι «τίποτα δεν αλλάζει», όσο κυρίως εξαιτίας της ανεμπιστοσύνης τους σε αυτά, καθώς στην πλειοψηφία τους δεν έχουν βρεθεί σε συλλογικές διαδικασίες, δεν έχουν παραστάσεις οργανωμένης πάλης και νίκης. Για τους περισσότερους οι έννοιες Φοιτητικός Σύλλογος, Γενική Συνέλευση, Φοιτητικές Εκλογές είναι άγνωστες, αφού υπάρχουν σύλλογοι που έχουν να συνεδριάσουν χρόνια. Σε πολλές περιπτώσεις γενικές συνελεύσεις δεν καλούνται καθόλου ή όταν καλούνται και τελικά διεξάγονται έχουν μικρή συμμετοχή και είναι άνευρες. Ενδεικτική αυτής της κατάστασης είναι και η μεγάλη αποχή που παρατηρείται στις εκλογές, όπως επίσης και οι μη πολιτικοί όροι με τους οποίους διεξάγονται σε αρκετές περιπτώσεις.

Τεράστιες ευθύνες φέρουν οι συστημικές παρατάξεις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-BLOCO, οι οποίες προωθούν τον ατομικό δρόμο, την αποπολιτικοποίηση, την απαξίωση των συλλόγων και την απονέκρωσή τους. Όντας γνήσιοι εκφραστές του συστήματος μέσα στα πανεπιστήμια υποστηρίζουν την επίθεση και προσπαθούν να φιμώσουν κάθε άλλη φωνή που αντιστέκεται και αγωνίζεται. Χαρακτηριστική είναι η πρακτική που ακολουθούν σε συλλόγους όπως η ΑΣΟΕΕ και η ΝΟΠΕ με τραμπουκισμούς, διασπαστικές κάλπες σε χώρους εκτός πανεπιστημίων, νοθείες κ. ά.

Οι φοιτητικές εκλογές είναι όργανο συγκρότησης των φοιτητών

Η διαδικασία των φοιτητικών εκλογών είναι μια διαδικασία, πρώτα και κύρια, πολιτική. Αποτελεί έναυσμα για συζήτηση, προβληματισμό, αντιπαράθεση, πολιτικοποίηση. Αποτυπώνει το στιγμιότυπο του συσχετισμού δυνάμεων μέσα στο φοιτητικό κίνημα, αλλά ταυτόχρονα συγκροτεί τους συλλόγους και διαμορφώνει εκ νέου όρους και πολιτικά δεδομένα για το επόμενο διάστημα .

Είναι μια διαδικασία των οργάνων πάλης των φοιτητών, των συλλόγων, και διενεργείται από τους ίδιους για τους ίδιους. Δεν είναι αστικός θεσμός όπως οι βουλευτικές και δεν παρεμβαίνει το κράτος και οι μηχανισμοί του (πχ δικαστικοί αντιπρόσωποι) σε αυτές. Είναι διαδικασία συγκρότησης των συλλόγων και του Διοικητικού τους Συμβουλίου, ενώ η ταυτόχρονη διεξαγωγή τους πανελλαδικά διασφαλίζει την ενιαioτητα του φοιτητικού κινήματος. Η καιρία αναγκαιότητα υπεράσπισης των οργάνων πάλης των φοιτητών, φαίνεται από παραδείγματα όπως αυτό της ΑΣΟΕΕ, όπου η μη διεξαγωγή των εκλογών σήμανε την ανυπαρξία συλλόγου, του πεδίου εκείνου, που οι φοιτητές μπορούσαν να συζητήσουν και να οργανωθούν συλλογικά απέναντι στην επίθεση που δέχονται. Σε άλλες περιπτώσεις πάλι, αν και οι εκλογές πραγματοποιούνται, δεν συγκροτούνται Διοικητικά Συμβούλια και κατ' επέκταση ο σύλλογος δεν συνεδριάζει, αποσυγκροτείται και οδηγείται στην αδράνεια.

Η συνδιοίκηση είναι μία απάτη

Η κυβέρνηση μέσω του ν. Γαβρόγλου επαναφέρει τη συνδιοίκηση στα πανεπιστήμια. Με το θεσμό της συνδιοίκησης επιχειρείται ο αποπροσανατολισμός των φοιτητικών μαζών και η διχοτέυση των αντιδράσεων που ξεσπούν σε ανώδυνες για το σύστημα οδούς. Καλλιεργούνται αυταπάτες, πως με μια καλή συνεννόηση με τους μεγαλοκαθηγητές και τους υπουργούς μπορούν να «δοθούν λύσεις». Στην ουσία θέλουν να αποτρέψουν τους φοιτητές από το δρόμο του αγώνα και της διεκδίκησης, που περνάει και μέσα από την αντιπαράθεση με τους καθηγητές και τους πρυτάνεις και να τους κάνουν συνέννοχους στις αποφάσεις που παίρνονται εναντίον τους. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις είναι η μόνη αριστερή δύναμη που ποτέ δεν συμμετείχε στα όργανα συνδιοίκησης, κάτι που αναγράφουμε και στα ψηφοδέλτιά μας.

Δε δίνουν διέξοδο οι διαχειριστικές λογικές και ο συμβιβασμός

Την κύρια ευθύνη για την κατάσταση που βιώνουμε στις σχολές, προχώρημα της επίθεσης και αποσυγκρότηση συλλόγων, την έχει το σύστημα και οι παρατάξεις του (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ). Καθοριστικό μερίδιο ευθύνης αντιστοιχεί και στην κυρίαρχη αριστερά, καθώς με την αντίληψη και την πρακτική της δεν συμβάλλει επί της ουσίας στην οικοδόμηση όρων για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος.

Η ΠΚΣ-ΚΝΕ αντιλαμβάνεται τους συλλόγους σαν εργαλεία στήριξης της κοινοβουλευτικής δράσης του ΚΚΕ, καθώς εδώ και χρόνια καλεί τους φοιτητές να παίρνουν αποφάσεις υπέρ των σχεδίων νόμων που καταθέτει στη Βουλή, αποκαλύπτοντας έτσι τις αυταπάτες και τις αντιλήψεις της για το αστικό κοινοβούλιο.

Από τη δική τους πλευρά, ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ, αφού συνέβαλαν στην ανάδειξη της δήθεν αριστερής κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, που θα πιεζόταν από τα αριστερά, συνεχίζουν να καλλιεργούν τις ίδιες αδιέξοδες λογικές. Λογικές που κινούνται στον δρόμο του κυβερνητισμού και της διαχείρισης, όπως αυτό αποκρυσταλλώνεται στα «μεταβατικά τους προγράμματα».

Αυτή η αριστερά, ζητά (από ποιον άραγε;) περισσότερη και καλύτερη (ολοκληρωμένη!) γνώση στο ύψος και στην υπηρεσία των αναγκών μας. Έτσι λοιπόν προβαίνει σε προτάσεις εκπαιδευτικών μοντέλων, διεκδικώντας «ενιαία ανώτατη εκπαίδευση» η ΠΚΣ, «ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση» τα ΕΑΑΚ. Πρόκειται για μια σειρά αιτημάτων που προκύπτουν από την αταξική θεώρηση της εκπαίδευσης και του ίδιου του κράτους. Δεν αναγνωρίζουν, δηλαδή, ότι η εκπαίδευση και η γνώση που παρέχονται σε αυτό το σύστημα δεν μπορεί παρά να εξυπηρετούν το ίδιο.

Επιπλέον, οι δυνάμεις αυτές αναγορεύουν το ζήτημα της επίθεσης στην εκπαίδευση σε οικονομικό τύπου ζήτημα, υιοθετώντας επί της ουσίας την πρόφαση του συστήματος ότι «δε φτάνουν τα λεφτά». Και συνεπώς οδηγούνται σε αντίστοιχες απαντήσεις, «αύξηση της χρηματοδότησης», «δώςτε λεφτά για την παιδεία». Καταλήγουν, τελικά, στην λογική κοστολόγησης των αναγκών και δικαιωμάτων μας ανάλογα με τα λογιστικά του κράτους.

Αποκαλυπτική έκφραση των αυταπατών τους, για το ρόλο του πανεπιστημίου, είναι η συμμετοχή τους για χρόνια στα συνδιοικητικά όργανα. Πλέον, είτε ακόμη την αποδέχονται ανοιχτά, κάνοντας παράλληλα και τις δικές τους «προτάσεις», είτε την αρνούνται μόνο στα λόγια, αφού δεν έχουν σταματήσει τα καλέσματα συμμετοχής σε τμήματα καθηγητών, αφού δεν έχουν απεμπολήσει αιτήματα όπως «φοιτητικός έλεγχος» στα Πανεπιστήμια.

Τα δικαιώματά μας κρίνονται και θα κρίνονται στην πάλη!

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις προσπαθούν να χτίσουν σήμερα όρους για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Με τη γραμμή της Αντίστασης και Διεκδίκησης οι φοιτητές μπορούν να αναχαιτίσουν την επίθεση που δέχονται, στηριζόμενοι στα όπλα πάλης τους, τους αγώνες και τα συνδικαλιστικά όργανά τους, αλλά να αποσπάσουν και νίκες. Για μας αυτός είναι ο μόνος δρόμος υπεράσπισης των δικαιωμάτων μας! Δρόμος που δεν διανύεται βέβαια σε μια μέρα ή με μία μάχη, αλλά αποτελεί υπόθεση καθημερινού αγώνα και περνάει μέσα από την ενίσχυση της μαζικής αντίστασης στην επίθεση του συστήματος. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις βλέπουν τις φοιτητικές εκλογές ως μια πολιτική διαδικασία των φοιτητικών συλλόγων, που αφορά άμεσα την πάλη για την ανασυγκρότησή τους.

Μέσα στο κίνημα είναι ανάγκη να ενισχυθεί η αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση, για να ισχυροποιηθεί η πάλη ενάντια στην εξάρτηση της χώρας από ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ, η πάλη ενάντια στον πόλεμο και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς. Για να μην σφαχτεί η νεολαία σε έναν άδικο πόλεμο για τα συμφέροντα άλλων, αλλά και για να μπορεί ο λαός να ορίζει την τύχη του. Να ενισχυθεί η αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, ενάντια στις εκάστοτε κυβερνήσεις τους, που εξαπολύουν λυσσαλέα επίθεση στα δικαιώματα του λαού και της νεολαίας! Να ενισχυθεί η αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση, για ένα φοιτητικό κίνημα ανεξάρτητο από το κράτος, γιατί το σύστημα και οι πολιτικές του δεν διορθώνονται, αλλά ανατρέπονται μόνο από τους αγώνες μας! Να ενισχυθεί η αντιφασιστική κατεύθυνση, ενάντια στην δηλητηρίαση των συνειδήσεων της νεολαίας και την καλλιέργεια του μίσους απέναντι στους γείτονες λαούς. Ενάντια στους φασίστες την πιο μαύρη δύναμη του συστήματος, που στο έδαφος των αλυτρωτισμών σηκώνουν ξανά κεφάλι!

Το πολιτικό σκηνικό αναδιαμορφώνεται. Ο λαός δεν έχει τίποτα να περιμένει.

Μπροστά στις τριπλές εκλογικές αναμετρήσεις φαίνεται η αναγκαιότητα του εγχώριου αστικού πολιτικού προσωπικού να αναδιαταχθεί, ξεπερνώντας τους τριγμούς που είδαμε όλο το προηγούμενο διάστημα, απόρροια πρωτίστως των ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στην περιοχή. Κατάλυτη αποτέλεσαν η συμφωνία των Πρεσπών και τα ζητήματα που ανοίχθηκαν στην αστική τάξη με τις εξελίξεις στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, αναδεικνύοντας το φάσμα των «εθνικών» θεμάτων (ΑΟΖ, κυριαρχικά δικαιώματα). Ταυτόχρονα η αστική τάξη, πλήρως προσπλωμένη στην πάγια επιδίωξη της αύξησης της κερδοφορίας εις βάρος λαού και νεολαίας, κλείεται να βρει το καταλληλότερο πολιτικό προσωπικό που θα συνεχίσει τη λυσοσαλέα επίθεση που διεξάγει, με το λαό στη γωνία.

Παράλληλα και σε σύνδεση με τα παραπάνω, αποτελεί ζητούμενο για την αστική τάξη μέσα από αυτές τις εκλογές το ποιος θα ικανοποιήσει τα δικά της συμφέροντα και βλέψεις για αναβάθμιση του ρόλου της σε σχέση με τους ιμπεριαλιστές. Έχοντας, όμως, ως δεδομένη και μη αμφισβητήσιμη την διπλή εξάρτησή της (ΗΠΑ,ΕΕ) όποιος και αν αναδειχθεί σε επόμενο διαχειριστή καλείται να ευθυγραμμιστεί με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Μόνο μέσα από τη σχέση εξάρτησης η αστική τάξη της χώρας μπορεί να δει τους όρους αναπαραγωγής της και να έχει οφέλη (άξονας Ελλάδα- Κύπρου- Ισραήλ, ενεργειακός κόμβος), μην απεμπολώντας βέβαια τον τυχοδιωκτικό της χαρακτήρα. Γι’ αυτό οι εκλογές σε μία εξαρτημένη χώρα επηρεάζονται και από τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα, τόσο ως προς τη συγκυρία στην οποία θα έρθουν όσο και ως προς το ποιος θα είναι ο επόμενος διαχειριστής.

Ειδικά σε μία φάση κορύφωσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών με επίκεντρο την περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου, η στοίχιση στα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών είναι επιτακτική μην αφήνοντας πολλά περιθώρια παρεκκλίσεων. Η συμφωνία των Πρεσπών που έθεσε ως αδιαπραγμάτευτη προϋπόθεση την άρση εμποδίων για την ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και τον αναγκαίο συμβιβασμό ανάμεσα στις δύο αστικές τάξεις, δεν ήταν απλώς αφορμή αλλά η βασική αιτία της επιζητούμενης αναδιάταξης του εγχώριου πολιτικού σκηνικού. Συμβιβασμός που φανέρωσε ενστάσεις για το κατά πόσον αυτός θα ευνοεί κυρίαρχα την εγχώρια αστική τάξη στον αντιδραστικό ανταγωνισμό της με τη γείτονα αστική τάξη, σε ένα πεδίο διαχρονικής έκφρασης των μωροφιλοδοξιών και των αλυτρωτισμών της, εξ’ ου και η δυσaréσκεια μερίδων της αστικής τάξης για την τελική συμφωνία. Μια δυσaréσκεια υπό το βάρος ενός μη διαπραγματεύσιμου συμβιβασμού από πλευράς των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, καθώς εντάσσεται στη στρατηγική επιδίωξη στενέματος του κλοι-

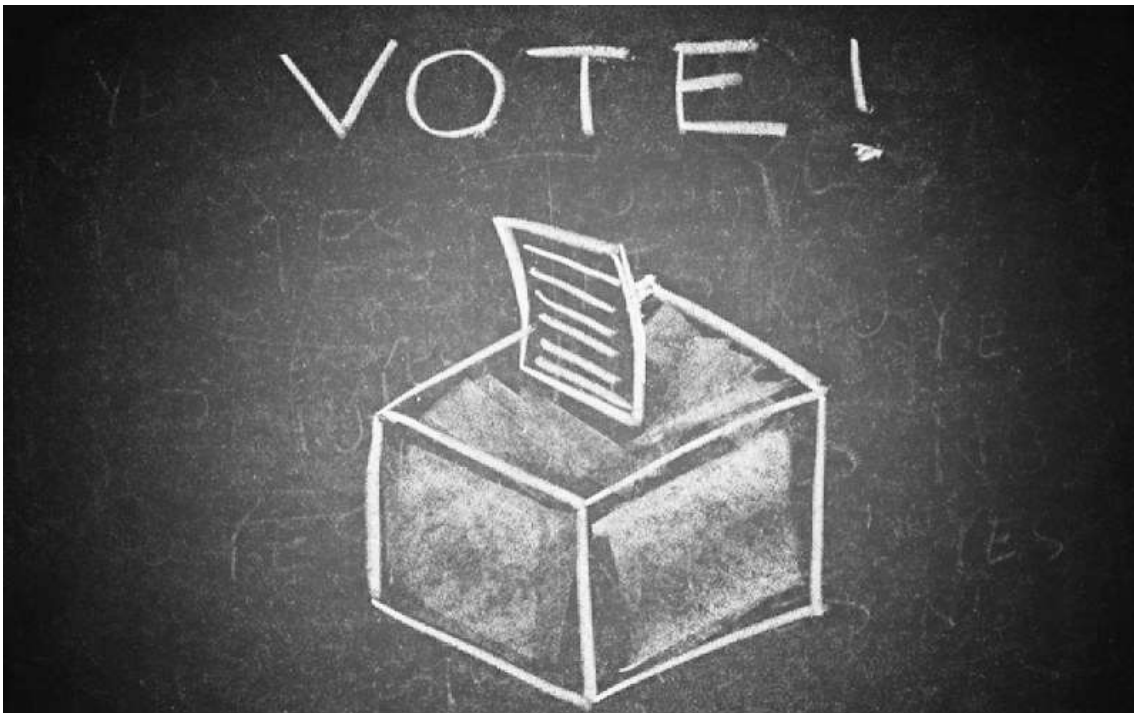
**Βασίλης Πανέτας,
Νομική Αθήνας
Γεωργία Φωτοπούλου,
Πολιτικών Επιστημών Αθήνας**

ού γύρω από τη Ρωσία, που περαιτέρω επιτάσσει την αντιμετώπιση αντίρροπων τάσεων στο εσωτερικό των δύο χωρών. Ένα ζήτημα όμως πραγματικό, που εδράζεται σε υπαρκτές αντιθέσεις μεταξύ δύο εξαρτημένων αστικών τάξεων, που εκ φύσεως δεν μπορούν να ξεφύγουν από το δίπολο εθνικισμός- υποτέλεια. Γι’ αυτό και η προσδοκία της αστικής τάξης ανταλλαγμάτων για τις υπηρεσίες της στον ιμπεριαλισμό αναζητά στις εκλογές τον πολιτικό της φορέα με σκοπό το καλύτερο παζάρεμά τους, με τα μάτια στραμμένα τόσο στο βορρά όσο και στην ανατολή.

Λόγω αυτών των εξελίξεων, οι εκλογές έρχονται σε ένα ρευστό κλίμα και η τελική έκβασή τους είναι αβέβαιη, ο σκοπός όμως παραμένει η προσπάθεια σταθεροποίησης του πολιτικού σκηνικού. Μια σταθερότητα, που παρά τις προσπάθειες, σήμερα δε μπορεί να μακροημερεύσει λόγω της φάσης του συστήματος. Αυτόν το στόχο εξυπηρετεί η επιδιωκόμενη συνταγματική αναθεώρηση, με την αποδέσμευση της προκήρυξης εκλογών από την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας, προκειμένου να θωρακιστεί το σύστημα από ανορθογραφίες αριστερών και δεξιών παρενθέσεων. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η πίεση προς τους ΑΝΕΛ κατά την περίοδο της συγκυβέρνησης να αποδεχθούν τον όρο Μακεδονία, κάτι που θα ισοδυναμούσε με πλήρη διάλυσή τους, καθώς και οι μετακινήσεις και οι διαγραφές βουλευτών. Έτσι, ο διπολισμός που στήνεται ως απάντηση στην αποσταθεροποίηση, κλυδωνίζει μέχρι διαλύσεως την ήδη «βασανισμένη» κεντροαριστερά. Η πίεση αυτή αντανακλάται στο σύνολο των πολιτικών δυνάμεων, ακόμη και στη ΝΔ που με ευκολία έπαιξε ως τώρα το χαρτί της αντιπολίτευσης και επιδίεινε μια διγλωσσία στο «Μακεδονικό» (θα τα βρει μπροστά της αν

αναδειχθεί) έχοντας ακόμη, παρ’ όλα αυτά, τα περισσότερα φόντα να συσπειρώσει δυναμικό από τα ενδιάμεσα κόμματα σε πιο δεξιά κατεύθυνση. Από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας δώσει τα καλύτερα δείγματα γραφής στον ιμπεριαλισμό και το κεφάλαιο, πιέζει από θέση ισχύος την κεντροαριστερά μέσω της πρότασης για μέττωπο ενάντια στις δυνάμεις της συντήρησης και της ακροδεξιάς. Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτός ο διπολισμός είναι κάλπικος, όντας και οι δύο πλευρές ενιαίοι στην υποτέλειά τους στον ιμπεριαλισμό και στη συνέχιση της αντεργατικής- αντιλαϊκής πολιτικής. Επιπλέον δεδομένη είναι και η συνολική αντιδραστικοποίηση του πολιτικού σκηνικού με την ένταση της φασιστικοποίησης, δείγμα της οποίας είναι η άνοδος της ακροδεξιάς και η αποθράσυνση φασιστικών ομάδων. Γι’ αυτό και ο λαός τίποτα δεν έχει να περιμένει από το όποιο αποτέλεσμα της κάλπης, παρά τις προεκλογικές φανφάρες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, προσπαθώντας να πείσει το λαό ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο ευφορίας, απόρροια της πολιτικής του, μιλά για την έξοδο από τα μνημόνια και την ανάπτυξη. Παρουσιάζει τα ωριμά πλεονάσματα και τη μη αυστηρή εποπτεία ως νίκη, την ίδια ώρα που έχει υποθηκεύσει το μέλλον της χώρας και την παραμονή των θεσμών μέχρι το 2060 και βαθθαίνει την εξάρτηση. Παραλείπει βέβαια να πει ότι δεν πρόκειται απλά για δημοσιονομική οικονομική κρίση αλλά για μια βαθύτατη δομική κρίση του συστήματος, που δεν ξεπερνιέται με τις όποιες αιματοβαμμένες επενδύσεις- ξεπουλήματα που ευαγγελίζεται ούτε με τα ψίχουλα των επιδομάτων, που παρουσιάζει ως κοινωνική πολιτική. Γιατί ψίχουλα –και μάλιστα δουλεμένα- είναι και τα επιδόματα και η αύξηση του κατώτατου μισθού, τη ίδια ώρα που τα παίρνει πίσω με την αύξηση της φορολογίας και τη

μείωση του αφορολόγητου καθώς και την επιβολή του εργασιακού μεσαίωνα στους χώρους δουλειάς, αφήνοντας την «πόρτα» ανοιχτή για την εργοδοσία, έτσι ώστε να μην τηρήσει ούτε αυτά. Παράλληλα, επενδύει σε ένα δήθεν αριστερό αντιφασιστικό προφίλ πάνω στο ψευτοδίλημμα ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ χύνοντας τόνους daκρύων για τον φασιστικό κίνδυνο που απειλεί την Ευρώπη. Αυτοί που καθυστερούν και αναβάλλουν τη δίκη της Χρυσής Αυγής, που έσπειραν το εθνικιστικό δηλητήριο με βάση τα ελληνοτουρκικά, που με την όζυνση της φασιστικοποίησης έχουν στρώσει το δρόμο στις πιο μαύρες εφεδρείες του συστήματος.

Η Ν.Δ. έχει επιδοθεί σε μια προσπάθεια ανάδειξή της ως «συντετέστερου» πυλώνα του αστικού πολιτικού σκηνικού. Τα τελευταία ταξίδια του Μητσοτάκη σε ΗΠΑ και Ρωσία δείχνουν την προσπάθεια αναζήτησης στηριγμάτων στις πλάτες των ιμπεριαλιστών, χωρίς να αμφισβητείται το δόγμα «ανήκομεν εις την Δύσιν». Κινήσεις που υπαγορεύονται από την πίεση τόσο της «καλής δουλειάς» του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και της στάσης της στη Συμφωνία των Πρεσπών και επιδιώκουν το καλύτερο πλασάρισμα ως προς τις επιδιώξεις της αστικής τάξης, όπως αυτές εκφράζονται με τις μωροφιλοδοξίες της (πλεονάσματα, ανάπτυξη, ελληνοτουρκικά). Η αλλαγή του κυβερνητικού διαχειριστή απαιτεί ξεπέραςμα εκπλήξεων τύπου Novartis και μεγαλύτερη πρόσδεση στους ευρωπαϊκούς και αμερικάνους ιμπεριαλιστές, χωρίς ψισωγίσματα διαπραγματεύσεων και αντιρρήσεων. Η προσήλωση της στους μνημονιακούς στόχους μέχρι το 2060 είναι δεδομένη, ενώ το αφήγημα περί επαναδιαπραγμάτευσης βαπτίζεται ως επενδύσεις, οι οποίες σημαίνουν μεγαλύτερο ξεπούλημα των πλουτοπαραγωγικών πόρων και καταλήστευση των εργαζομένων. Καθόλου τυχαίες, άλλωστε οι προτάσεις της για εξαφάνιση του δημοσίου (ιδιωτικά πανεπιστήμια και ασφάλιση). Όλα αυτά κινούνται σε αντιδραστική κατεύθυνση, χρησιμοποιώντας μάλιστα μολικό αντικομμουνισμό με στόχο τη στρατηγική «νίκη» επί της «Αριστεράς». Ενώ, ταυτόχρονα, η ακροδεξιά και οι φασίστες σηκώνουν κεφάλι, παίζοντας, για μια ακόμη φορά, το ρόλο που το σύστημα, που τους γεννά, επιτάσσει γι αυτούς.

Εκτός, όμως, από το αστικό πολιτικό σκηνικό, οι επικείμενες εκλογικές αναμετρήσεις επιδρούν και στην Αριστερά και στο λαϊκό παράγοντα. Οι εκλογικές αυταπάτες και ο κοινοβουλευτισμός, που καλλιεργήθηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια στο λαό, με απόγειο την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, επανέρχονται. Πλέον, η ελπίδα για δήθεν εναλλακτική φιλολαϊκή διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ, κατέρρευσε. Ο λαός ήρθε αντιμέτωπος με νέα μνημόνια και περαιτέρω τσάκισμα των δικαιωμάτων του. Μολαταύτα, αμετακίνητη η κυρίαρχη Αριστερά, αιθεροβατεί και αποπροσανατολίζει το κίνημα περί κοινοβουλευτικών «αριστερών» λύσεων εντός καπιταλισμού. Όσο, δε, πλησιάζουμε στην κάλη, τόσο πληθαίνουν οι συνήθειες πρακτικές της ρεφορμιστικής Αριστεράς, εικονικού συνδικαλισμού και εντυπωσιασμού, μπολιασμένες με επαναστατικές ρητορείες. Απόρροια αυτής της λογικής, άλλωστε, είναι οι διάφορες συλλογή-

σεις, μέττωπα και προτάσεις συνεργασιών. Η κυρίαρχη Αριστερά εξακολουθεί να βλέπει τις εκλογές ως ευκαιρία πλασαρίσματος στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό και τους αστικούς θεσμούς ως πεδίο διαμόρφωσης ευνοϊκότερων συσχετισμών υπέρ του κινήματος. Εξ ου και η συμμετοχή, αδιακρίτως, σε οποιαδήποτε κάλη, από τον αντιδραστικό θεσμό νομιμοποίησης των ιμπεριαλιστών, τις ευρωεκλογές, μέχρι τους δήμους με λογικές συνδιαχείρισης μέσω διοικητικών συμβουλίων.

Πρώτος διδάξας στη λογική του κοινοβουλευτισμού το ΚΚΕ, προτάσσει χρόνια τώρα την «ειρηνική συνύπαρξη», μιλάει αόριστα για μια «λαϊκή εξουσία» «αερογέφυρα» για το σοσιαλισμό, που περνάει πρωτίστως μέσα από την κομματική του ενίσχυση, παρακάμπτοντας την επίπονη διαδρομή συγκρότησης των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων μέσα από την ενίσχυση των αγώνων. Διαστρεβλώνει έτσι τη σχέση κόμματος και κινήματος, ταυτίζοντάς τα, θεωρώντας το κίνημα ως εργαλείο ενίσχυσης και στήριξης της «μάχης» που δίνει το ΚΚΕ εντός Κοινοβουλίου με τις προτάσεις νόμου που καταθέτει.

Από την άλλη, οι ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ με κοινό παρανομαστή τους το μεταβατικό πρόγραμμα και παρά τις παλινοδίες και διασπάσεις, διατηρούν συμβιβαστικές τάσεις μεταξύ τους (ΜΕΤΑΒΑΣΗ, ΑΜΑΜΕΤΡΗΣΗ κλπ.) και συνηπάρχουν σε φοιτητικούς και εργατικούς χώρους, βλ. ΕΑΑΚ. Διεκδικούν στο έδαφος του συστήματος μεταβατικού χαρακτήρα μεταρρυθμίσεις (διαγραφή χρέους, εθνικοποίηση τραπεζών) που λόγω της φύσης τους προϋποθέτουν ως φορέα υλοποίησης τους μια κυβέρνηση. Στην περίπτωση της ΛΑΕ, ο κοινοβουλευτισμός φαίνεται έκδηλος, καθώς αυτό που προτάσσει είναι ένα παλλαϊκό πατριωτικό μέττωπο, που χωράει από χριστιανοδημοκράτες και πρώην υπουργούς του ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι αριστερές τάσεις με πολιτική πλατφόρμα ένα εκ νέου πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Συγκολλητική πολιτική βάση όλων αυτών των τάσεων είναι το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, πριν βγει κυβέρνηση, κάνοντάς το μάλιστα πιο εύπεπτο, ενσωματώσιμο στο σύστημα

και αποκομμένο από την ταξική σκοπιά. Παράδειγμα η μετάλλαξη της εξόδου από την Ε.Ε. σε έξοδο από την ευρωζώνη, αναζητώντας ακόμα και στήριξη σε ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Ρωσία). Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην ίδια ρότα του κυβερνητισμού, παρά τις επαναστατικές κορώνες, παραβλέπει τη σημερινή φάση της αποσυνκρότησης, ανακυκλώνοντας αυταπάτες εύκολων λύσεων και «αντιφασιστικών κυβερνήσεων», αποπροσανατολίζοντας από τις δύσκολες απαιτήσεις της πραγματικής ζωής.

Οι εκλογές καταδεικνύουν την αντίληψη που έχουν οι παραπάνω δυνάμεις για τους αστικούς θεσμούς και κατ’επέκταση για την ίδια τη φύση του αστικού κράτους. Αντίληψη, που παλινοδεί στη δυνατότητα μεταρρύθμισης του συστήματος, εξανθρωπίζοντάς το με φιλολαϊκές –φιλεργατικές πολιτικές ή ανατροπής μέσω θεσμών του. Άποψη εύκολα ενσωματώσιμη, που καταλήγει σε μια αταξική θεωρήση, υποκινόμενη στην «παντοδυναμία» του καπιταλιστικού μονόδρομου, υποτιμώντας τη δυνατότητα από πλευράς λαού να αποσπάσει νίκες και να ανατρέψει το σύστημα. Η ταξική πάλη είναι αυτή που διαμορφώνει τους συσχετισμούς, υπέρ του λαού, φοιτητών και εργαζομένων, και χτισίματος των όρων ανατροπής, και όχι οι εκλογές, που απλώς αποτυπώνουν και μάλιστα στρεβλά, αυτούς τους συσχετισμούς. Είναι όμως και μια ευκαιρία έκφρασης και ενίσχυσης μιας διαφορετικής αντίληψης, αναγκαίας, που τάσσεται ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης, της εξάρτησης και τη λογική της συνδιαχείρισης. Απέναντι σ’ αυτή την ακατάχετη παροχολογία και τις αδιέξοδες λύσεις, ενόψει εκλογών, ανεξαρτήτως των αποτελεσμάτων, το μόνο σίγουρο είναι η συνέχιση της επίθεσης. Μόνος φραγμός στην καταστρατήγηση των δικαιωμάτων είναι η συγκρότηση λαού και νεολαίας στην κατεύθυνση της αντίστασης και της διεκδίκησης. Άποψη που καλούμαστε να βαθίσουμε και έρχεται σε ουσιαστική κόντρα με ψευδοδίληματα μικρότερου κακού ή καλύτερου διαχειριστή, μη αποδεχόμενη το ρεαλισμό που επιβάλλει ψίχουλα και ζωή επιδόματα.

Εργατικά ατυχήματα ή εργοδοτικά εγκλήματα;

Καμία ανοχή στους όρους σκλαβιάς που θέλουν να επιβάλουν στους χώρους εργασίας!

Τα εργατικά ατυχήματα ή απλώς «ατυχήματα», όπως αρέσκει να τα παρουσιάζει το σύστημα, δεν είναι καινούριο φαινόμενο. Κατά πλειοψηφία δεν γνωστοποιούνται λόγω της προσπάθειας των αστικών ΜΜΕ να αποκρύψουν την βαρβαρότητα των συνθηκών που επικρατούν στους εργασιακούς χώρους. Τα περιστατικά που φτάνουν τελικά στο φως της δημοσιότητας, αναγκάζοντας τα αστικά ΜΜΕ να μιλήσουν, συγκαλύπτουν τις πραγματικές αιτίες, είναι τα θανατηφόρα. Ωστόσο, η συχνότητα των εργατικών ατυχημάτων, το τελευταίο χρονικό διάστημα, πρέπει να προβληματίσει όλους τους εργαζόμενους.

Πολλώ δε μάλλον, πρέπει να τους βάλει σε τροχιά αντίστασης ενάντια στην εργασιακή καθημερινότητα που το σύστημα προσπαθεί να διαμορφώσει. Μία καθημερινότητα που να συμβαδίζει με τον στόχο του, την διαμόρφωση ενός εργασιακού μεσαίου. Ενός εργασιακού τοπίου, δηλαδή, απογυμνωμένου από δικαιώματα και κατακτήσεις που το εργατικό λαϊκό κίνημα είχε κερδίσει με την πάλη του και που χαρακτηρίζεται από την εντεινόμενη τάση του κεφαλαίου να επιβάλλει τις ορέξεις και τα συμφέροντά του στο λαό και την εργατική τάξη. Συνακόλουθα, τα εργατικά ατυχήματα δεν οφείλονται σε μια κακιά στιγμή, μια ατυχία ή κάποιο λάθος χειρισμό των εργαζομένων, αλλά είναι η άμεση συνέπεια αυτής της κατεύθυνσης.

Πρόκειται για εργοδοτικά εγκλήματα και ως τέτοια, καθιστούν σαφές το γεγονός ότι μόνοι υπεύθυνοι είναι οι εργοδότες, οι οποίοι δεν μεριμνούν για την λήψη και τήρηση μέτρων ασφαλείας, αφήνοντας εκτεθειμένους τους εργαζόμενους στους κινδύνους του εκάστοτε επαγγέλματος. Επιπλέον, το καθεστώς αναφάλισης εργασίας που επιβάλλεται στους περισσότερους χώρους εργασίας, αφήνει τους εργαζόμενους χωρίς οποιαδήποτε κάλυψη σε περίπτωση τραυματισμού. Τα παραπάνω γίνονται από την μεριά των αφεντικών στη λογική της μείωσης του λειτουργικού κόστους για τις επιχειρήσεις τους, στο βωμό της οποίας θυσιάζεται η ασφάλεια και οι ζωές των εργαζομένων. Βλέπουν δηλαδή, τους εργαζόμενους ως αναλώσιμους και ως εργαλεία για την ανάπτυξη των κερδών τους.

Το κεφάλαιο και η εργοδοσία είναι αυτοί που επιβάλλουν τους άθλιους όρους στους χώρους εργασίας, με εξαντλητικά ωράρια, υπερωρίες, ως επί το πλείστον απλήρωτες, και συνεχείς πιέσεις για αύξηση της παραγωγικότητας/αποδοτικότητας. Αποτέλεσμα αυτών των εργασιακών συνθηκών είναι οι θάνατοι των εργατών στα ΕΛΠΕ, στα εργοτάξια των μεγαλοεργολάνων (γήπεδο ΑΕΚ) ή τα μοιραία περιστατικά με τους ντελιβεράδες και τις λιποθυμίες κοριτσιών που εργάζονται στα κάτεργα της «βαριάς βιομηχανίας», του τουρισμού στα ελληνικά νησιά (μεγαλοξενοδοχεία, χώροι επισιτισμού, διασκέδασης κλπ).

Η πραγματική αιτία πίσω από τα παραπάνω εργατικά ατυχήματα είναι η πολιτική της περικοπής των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της μεγιστοποίησης των κερδών των εργοδοτών. Φαίνεται έτσι έκδηλα η αντιπαραθετική σχέση που χαρακτηρίζει τα ταξικά συμφέροντα μεταξύ κεφαλαίου-εργοδοσίας και εργαζομένων. Αυτή η συστημική πολιτική μεταβάλλει τον συσχετισμό δύναμης ανάμεσα στο σύστημα και το λαό, εις βάρος των εργαζομένων, και βάσει αυτής μπορεί να εξαπολύεται η τρομοκρατία των εργοδοτών. Χρησιμοποιώντας τα τεράστια ποσοστά ανεργίας – απόρροια αυτής της πολιτικής- ως απειλητικό «χαρτί», εκμεταλλεύονται την ανάγκη του λαού να επιβιώσει μέσα στις αντίξοες συνθήκες. Έτσι, ο εργαζόμενος ζει καθημερινά στην ανασφάλεια και στο άγχος, ενώ το κεφάλαιο μπορεί και με τον νόμο να τον ξεζουμίζει.

Δεν πείθουν λοιπόν, η αστική τάξη, οι κυβερνήσεις της και το σάπιο εξαρτημένο σύστημά τους ότι πρόκειται για ατυχήματα που μερίδιο ευθύνης βαρβαίνει τους εργαζόμενους, που δεν έχουν το μυαλό τους, αποκλειστικά και μόνο, στην δουλειά -γιατί άραγε! Είναι οι ίδιοι που απαιτούν από τους εργαζόμενους να χαμογελάνε για 300 ευρώ, καθώς τους γίνεται «χάρη» που έχουν και δουλειά. Είναι οι ίδιοι που διαρκώς απαιτούν η δουλειά να βγει σε λιγότερο χρόνο, εκβιάζοντας τον εργαζόμενο ακόμα και με απόλυση.

Η εργοδοτική αυτή αποθράσυνση εντείνεται σήμερα στο έδαφος της αντιλαϊκής πολιτικής, που οξύνθηκε από την εφαρμογή των μνημονίων.

Στάθης Μπέτσας,
ΑΣΟΕΕ

Αυτή την επίθεση συνεχίζει και η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ως κομμάτι του αστικού πολιτικού προσωπικού και ως πιστός υπηρέτης των ντόπιων και ξένων αφεντικών της χώρας. Παρά το φιλεργατικό προφίλ που πλασάρεη η κυβέρνηση, το πετσόκομα μισθών και η συνεχής φορομνηξία στο λαϊκό εισόδημα είναι πραγματικότητα. Συν αυτών, η απελευθέρωση ομαδικών απολύσεων, το χτύπημα στην ασφάλιση, οι περικοπές των συντάξεων και η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, στερεί από τους εργαζόμενους το δικαίωμα στην μόνιμη και σταθερή δουλειά. Ως αναπόσπαστο κομμάτι της επίθεσης, προκειμένου να μην αντιδράσει ο λαός, έρχεται και η κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία, που ποινικοποιεί τους αγώνες και την συνδικαλιστική δράση.

Αυτή η επίθεση που διεξάγεται στους εργασιακούς χώρους συνδέεται με την κατεύθυνση που εξυπηρετεί και ο νόμος Γαβρόγλου, μέσα στα πανεπιστήμια. Επιχειρείται, δηλαδή, να «εναρμονιστεί» η εκπαίδευση στις ανάγκες της σημερινής αγοράς εργασίας. Μια κατεύθυνση που περνάει μέσα από τη διάσπαση των πτυχίων και την δημιουργία του ατομικού φακέλου προσόντων. Μία κατεύθυνση που εμπεδώνει στις συνειδήσεις της νεολαίας τον ατομικό δρόμο οδηγώντας τον μελλοντικό εργαζόμενο μόνο του αύριο απέναντι στον εργοδότη. Παράλληλα η όξυνση της εντατικοποίησης μέσα στα πανεπιστήμια διαπαιδαγωγεί τους φοιτητές να σκύβουν το κεφάλι στους εξαντλητικούς ρυθμούς σπουδών και, μετέπειτα, εργασίας.

Με βάση αυτές τις συνθήκες στους χώρους εργασίας, το νέο εργατικό δυναμικό, η νεολαία, σπουδάζουσα και μη, διαπαιδαγωγείται στην εργασία

χωρίς δικαιώματα. Καλείται σήμερα να δουλέψει μαύρα, χωρίς ασφάλιση, με το αντάλλαγμα ενός δήθεν καλύτερου μεροκάματου, ξεχνώντας προφανώς την προοπτική της σύνταξης. Γιατί, βλέπεις, η ασφάλιση πρέπει να καλυφτεί από το κόστος της πληρωμής του εργαζομένου και όχι από την τσέπη του εργοδότη. Καλείται να δουλέψει σπαστά ωράρια για να συμπληρώσει ώρες, αν όχι στην ίδια, σε μία δεύτερη δουλειά, γιατί τα έξοδα είναι τρέχοντα και δεν μπορεί να περιμένει τότε «θα έχει δουλειά το μαγαζί» για να πληρωθεί. Γιατί, πλέον το δικαίωμα στην μόνιμη και σταθερή εργασία είναι κάτι που δεν το «επιτρέπει» η οικονομία. Μας λένε ότι «όταν έρθει η ανάπτυξη βλέπουμε...». Βέβαια το «αναπτυξιακό μοντέλο» που ευαγγελίζεται η κυβέρνηση, θα είναι βαμμένο με τον μόχθο και το αίμα των εργαζομένων και με μηδενικό αντίκρισμα στα δικαιώματά τους.

Είναι αναγκαίο να γίνει αντιληπτό πως η αστική τάξη της χώρας και οι κυβερνήσεις της διεξάγουν μια στρατηγικού χαρακτήρα επίθεση στα δικαιώματα του λαού. Μια επίθεση με στόχο να πάρει πίσω ότι δικαιώματα είχε κατακτήσει το κίνημα, καθώς αποτελούσαν πάντα ξένο σώμα σε ένα σύστημα που βασίζεται στην εκμετάλλευση των εργαζομένων και στο διαρκώς αυξανόμενο κέρδος. Γι' αυτό η επίθεση δεν πρόκειται να σταματήσει και καμία ανάπτυξη δεν πρόκειται να σώσει το λαό, ειδικά σε μια χώρα διπλά εξαρτημένη (από ΗΠΑ και ΕΕ) που ο λαός ξεζουμίζεται διπλά από το ντόπιο

και ξένο κεφάλαιο. Η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές είναι αποφασισμένοι να προχωρήσουν και να βαθύνουν την επίθεση, γυρνώντας την ανθρωπότητα χρόνια πίσω, επιστρατεύοντας τις πιο αντιδραστικές δυνάμεις (φασίστες) και εκβιάζοντας τον λαό με χίλια μέσα (εθνικά ζητήματα, κίνδυνοι πολέμου). Δυστυχώς, το σύστημα βρίσκει έδαφος για να επιβάλλει τα παραπάνω, στην υποχώρηση του μαζικού εργατικού-λαϊκού κινήματος, που όταν οργανώθηκε, αποτέλεσε ανάχωμα στο προχώρημα της επίθεσης.

Το μοναδικό πεδίο που οι εργαζόμενοι μπορούν να διαμορφώσουν πιο ευνοϊκούς όρους εργασίας, είναι αυτό της ταξικής πάλης και του αγώνα. Εκεί μπορούν να διεκδικήσουν ανθρώπινους όρους δουλειάς, με όλα τα μέτρα ασφαλείας, με αξιοπρεπείς μισθούς και πλήρη ασφάλιση. Κόντρα στο κλίμα τρομοκρατίας, το εργατικό-λαϊκό κίνημα οφείλει να βγει μπροστά διεκδικώντας μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους. Στο πλευρό του οποίου πρέπει να σταθεί το φοιτητικό-νεολαιίστικο κίνημα που θα παλεύει για το δικαίωμά του σε σπουδές-δουλειά-ελευθερίες. Γιατί, το μέλλον κερδίζεται μέσα από τον δρόμο του αγώνα, από την χάραξη της κατεύθυνσης της αντίστασης και της διεκδίκησης μέσα στα σωματεία και τους συλλόγους. Είναι αναγκαιότητα να ανασυγκροτηθεί το κίνημα και να αποτελέσει φραγμό στα σχέδια του συστήματος.

Πανελλαδικές εξετάσεις στα 35; NO, THANKS

Δημήτρης Βασιλάκης,
Γιάννης Γαλανής,
Ιατρική Αθήνας

Στις 8 Μάρτη ψηφίστηκε στη Βουλή ένα σχέδιο νόμου που αλλάζει τον τρόπο απόκτησης ιατρικής ειδικότητας. Συγκεκριμένα, καθιερώνονται πανελλαδικές εξετάσεις για την κατοχύρωση του τίτλου ειδικότητας! Οι εξετάσεις αυτές θα διεξάγονται τέσσερις φορές τον χρόνο και θα έχουν δύο σκέλη, ένα γραπτό και ένα προφορικό. Για την απόκτηση της ειδικότητας θα πρέπει να έχουν περαστεί και τα δύο σκέλη της εξέτασης, ενώ ο βαθμός του τίτλου θα είναι αυτός των προφορικών. Η εξεταστική επιτροπή θα ορίζεται από το Υπουργείο, ώστε να ελέγχεται ο αριθμός των γιατρών που θα «χωράνε» σε κάθε ειδικότητα. Οι προφάσεις πίσω από αυτή την αλλαγή είναι χλιοειπωμένες και προβλέψιμες: «αναβάθμιση», «εκσυγχρονισμός», «αξιοκρατία».

Η πραγματικότητα όμως είναι αμείλικτη. Πρόκειται για έναν ακόμη φραγμό στο δρόμο για τη δουλειά με πλήρη επαγγελματικά δικαιώματα, που θα βάλει τους ειδικευόμενους σε μια απαράδεκτη καθημερινότητα εντατικοποίησης και πειθάρχησης στις ορέξεις των διευθυντών των κλινικών και του Υπουργείου. Οι εξετάσεις επίσης, θα έρθουν να δημιουργήσουν γιατρούς πολλών ταχυτήτων, οι οποίοι θα «κατηγοριοποιούνται» ανάλογα με τον βαθμό του τίτλου της ειδικότητας («καλώς», «λίαν καλώς» και «άριστα»). Με άλλα λόγια, αποτελεί χτύπημα στο δικαίωμα για μόνιμη και σταθερή δουλειά, αφού κινείται στην κατεύθυνση της «αξιολόγησης» που αποτελεί καθεστώς στις ιδιωτικές κλινικές, ενώ τα τελευταία χρόνια έχει εισαχθεί και στο δημόσιο τομέα. Στόχος είναι οι μειώσεις μισθών, η δικαιολόγηση των απολύσεων, η καθιέρωση ελαστικών σχέσεων εργασίας κλπ. Παράλληλα, το Υπουργείο θα μπορεί να κατευθύνει τους ειδικευόμενους έμμεσα, μέσω της δυσκολίας των θεμάτων σε κάθε ειδικότητα, προς συγκεκριμένες ειδικότητες που χρειάζεται το σύστημα. Χαρακτηριστική είναι η μνημονιακή οδηγία για περισσότερους γενικούς γιατρούς, οι οποίοι είναι πιο «ευέλικτοι».

Το νομοσχέδιο αυτό είναι μονάχα η αρχή! Εδώ και χρόνια το σύστημα έχει δηλώσει τις προθέσεις του. Η εισαγωγή φακέλου ατομικών προσόντων (logbook) ώστε να κυνηγάμε «δεξιότητες» κατά τη διάρκεια της ειδικότητας, και η τακτική παρακολούθηση συνεδρίων και σεμιναρίων για την απόκτηση ECTS είναι ενδεικτικές. Η ταφόπλακα στη δυνατότητά μας να δουλεύουμε με στοιχειώδη δικαιώματα θα μπει με την εισαγωγή πανελλαδικών εξετάσεων πριν την έναρξη ειδικότητας και με δηλώσεις για την κατάργηση του μισθού των ειδικευόμενων (εφόσον «οι ειδικευόμενοι είναι εκπαιδευόμενοι και όχι εργαζόμενοι» σύμφωνα με τον πρόεδρο του ΚΕ.Σ.Υ. κ. Μάρκου).

Το συγκεκριμένο πολυνομοσχέδιο δεν είναι ούτε ουρανοκατέβητο, ούτε μεμονωμένο. Η αμφισβήτηση του πτυχίου ως μόνη προϋπόθεση για δουλειά, που προωθείται από τέτοιες εξετάσεις δεν είναι πρωτοεμφανιζόμενη. Είχε προηγηθεί η καθιέρωση του Πιστοποιητικού Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας στους φοιτητές των καθηγητικών σχολών και η θέσπιση των προγραμμάτων διετών σπουδών που ήρθαν να χτυπήσουν ακόμη περισσότερο τα πτυχία σε ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Επειδή, λοιπόν, δε θέλουμε να φτάσουμε 35 χρονών και να δίνουμε πανελλαδικές, να ζούμε χωρίς μόνιμη και σταθερή δουλειά, να γινόμαστε υποτακτικοί του κάθε μεγαλογιατρού-μεγαλοκαθηγητή λέμε ότι πρέπει να παλέψουμε κόντρα στο νέο νομοθετικό τερατούργημα. Να αγωνιστούμε για να ανατρέψουμε αυτή την τροπολογία μαζί με ειδικευόμενους και ειδικούς γιατρούς μακριά από τις εκλογικές αυταπάτες και τον εικονικό συνδικαλισμό.

Δίδακτρα: Το «εισιτήριο» για τις σπουδές;

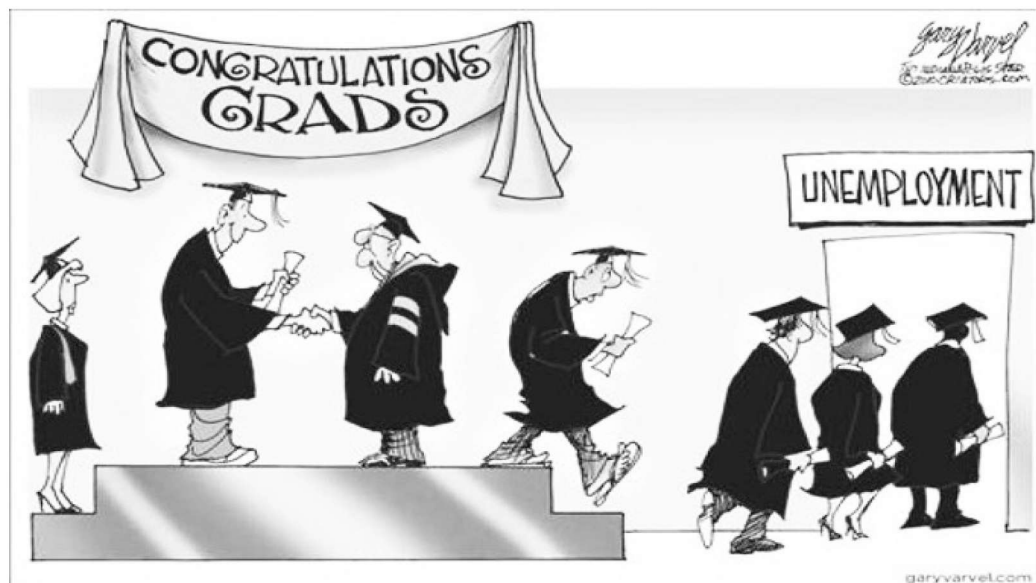
Μάρκος Αδαμόπουλος,
Αρχιτεκτονική Ξάνθης

Τον ερχόμενο Σεπτέμβριο αναμένεται να ανοίξει το πρώτο ξενόγλωσσο προπτυχιακό τμήμα με δίδακτρα στο ΕΚΠΑ, με αντικείμενο την Αρχαιολογία, Ιστορία και Αρχαία Ελληνική Φιλολογία. Συζητήσεις για το συγκεκριμένο τμήμα έχουν ξεκινήσει από το 2015 και πλέον έρχεται να υλοποιηθεί. Το συγκεκριμένο τμήμα θα απευθύνεται μόνο σε ξένους φοιτητές εκτός ΕΕ. Η συζήτηση αυτή ξεκίνησε με κατάθεση σχετικής πρότασης από την διοίκηση της Φιλοσοφικής Σχολής του ΕΚΠΑ, η οποία εξαρχής στηρίχθηκε από την Νέα Δημοκρατία. Ο ίδιος ο Υπουργός Παιδείας, Κώστας Γαβρόγλου, έσπευσε να βρει τρόπους υλοποίησης της πρότασης οι οποίοι θα ήταν εντός του υπάρχοντος νομικού πλαισίου. Έτσι, το Υπουργείο, σε συνεργασία με το Διεθνές Πανεπιστήμιο Ελλάδος, προχωράει στην ίδρυση του πρώτου τμήματος με δίδακτρα, το οποίο θα δέχεται 100 εισακτέους το χρόνο με δίδακτρα ύψους 8.000 ευρώ το έτος.

Αυτή η εξέλιξη, παρόλο που για την ώρα αφορά μόνο φοιτητές υπαλλήλων χωρών εκτός ΕΕ, υποδηλώνει μια βαθύτερη στόχευση, την εισαγωγή διδάκτρων στα προπτυχιακά προγράμματα. Με πρόσημα είτε την ανάγκη εξυγχιτισμού των ιδρυμάτων είτε την έλλειψη οικονομικών πόρων και με μοχλό πίεσης την υποχρηματοδότηση των ιδρυμάτων, προσπαθούν να μετακυλήσουν το κόστος φοίτησης και λειτουργίας των πανεπιστημίων στις πλάτες των φοιτητών. Όλο και πληθαίνουν οι εκφραστές του πολιτικού συστήματος που τοποθετούνται υπέρ αυτής της κατεύθυνσης. Για παράδειγμα ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης Γιάννης Μπουτάρης έχει δηλώσει πως πρέπει να μπου δίδακτρα 500 ευρώ το χρόνο για να λυθούν προβλήματα λειτουργίας των Πανεπιστημίων. Στο ίδιο μήκος κύματος ο αντιπρόεδρος του ΑΠΘ το 2015 έχει πει ότι «τα δίδακτρα στα προπτυχιακά είναι μια λύση για τα οικονομικά προβλήματα του ΑΠΘ». Γίνεται, δηλαδή προσπάθεια να καθιερωθεί σε επίπεδο συνείδησης του λαού η αναγκαιότητα ύπαρξης διδάκτρων, ώστε να γίνει αποδεκτό ως μέτρο όταν προσπαθήσουν να το περάσουν.

Τα δίδακτρα έρχονται να προωθήσουν τη πολιτική των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση. Στο ίδιο πλαίσιο συναντάμε πολλά από τα μέτρα που εφαρμόζονται στις σχολές μας. Το είδαμε με την σταδιακή κατάργηση του δωρεάν πλέγματος, με την επίθεση στο δικαίωμά μας στην δωρεάν σίτιση, στην στέγαση, στις μεταφορές ακόμη και

στο δωρεάν σύγγραμμα. Εκτός αυτού, σε πολλές σχολές πλέον αναγκάζομαστε να σπαταλάμε υπέρογκα ποσά σε φροντιστήρια, σημειώσεις, αναλώσιμα κλπ. Βλέπουμε το κόστος σπουδών να μετακυλύεται στις πλάτες μας όλο και περισσότερο, οι οικονομικές επιβαρύνσεις προς τους φοιτητές να πολλαπλασιάζονται. Άλλωστε, δεν είναι λίγοι οι φοιτητές που αναγκάζονται να δουλεύουν για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις της σχολής τους. Ένας κόσμος, μάλιστα, που ήδη δεν μπορεί να ανταπεξέλθει οικονομικά σταματάει τις σπουδές του ή δεν παρακολουθεί καν τη σχολή στην οποία έπεσε.

Όλα τα παραπάνω επιβεβαιώνουν την αμφισβήτηση από μεριάς του συστήματος στο δικαίωμα μας στην δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Αυτή η αμφισβήτηση φάνηκε και με την πρόταση που κατατέθηκε στην Βουλή από την Νέα Δημοκρατία για την αναθεώρηση του Άρθρου 16 του Συντάγματος. Το άρθρο 16 καθιερώνει τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης και απαγορεύει τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η κατάργηση του θα είχε πολλές αρνητικές επιπτώσεις για τους φοιτητές και το φοιτητικό κίνημα. Βασική στόχευση δεν είναι η κερδοφορία του κεφαλαίου μέσα από την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, αλλά η καθιέρωση ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία των σχολών και το χτύπημα του δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης των δημοσίων πανεπιστημίων. Σε μια ιδιωτική σχολή για παράδειγμα, δεν θα είναι κατοχυρωμένη η έννοια του ασύλου, ενώ η πληρωμή από τους φοιτητές για τη λειτουργία της θα είναι κάτι αποδεκτό.

Από την μία η Ν.Δ. βγαίνει προεκλογικά και υποστηρίζει την αναθεώρηση του άρθρου 16, την ένταση της φασιστικοποίησης, το χτύπημα στο άσυλο, κτλ. Από την άλλη η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να εμφανιστεί ως η αριστερή απάντη-

ση στα προβλήματα, όπως για παράδειγμα με την εναντίωσή της στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Παρόλ' αυτά στην πράξη φαίνεται πόσο καλά υπηρετεί τις επιδιώξεις ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Πιστή στις κατευθύνσεις που ορίζει η συνθήκη της Μπολόνια, έρχεται με το νόμο Γαβρόγλου να αναδιαρθρώσει το χάρτη της τριτοβάθμιας με συγχωνεύσεις σχολών, την κατάργηση των Τ.Ε.Ι. και τη δημιουργία διετών προγραμμάτων φοίτησης, να προχωρήσει στο χτύπημα των φοιτητικών δικαιωμάτων, να ενσωματώσει το φοιτητικό κίνημα μέσω του θεσμού της συνδιοίκησης, να χτυπήσει τα επαγγελματικά δικαιώματα που μέχρι ένα

προηγούμενο διάστημα κατοχύρωνε το πτυχίο. Δεν παραβλέπουμε, επίσης την συμφωνία του Γαβρόγλου με την ίδρυση του ξενόγλωσσου τμήματος επί πληρωμή, αλλά και το ότι καθιέρωσε τα δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά.

Με την επιβολή των ταξικών φραγμών, όσοι φοιτητές δυσκολεύονται να ανταπεξέλθουν οικονομικά στις απαιτήσεις του πανεπιστημίου, κυρίως παιδιά από φτωχά λαϊκά στρώματα, πετάνονται εκτός της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Έτσι, βγαίνουν όλο και λιγότεροι πτυ-

χιούχοι στην αγορά εργασίας. Η ανεργία στους νέους βαράει κόκκινο και ένα μεγάλο μέρος των πτυχιούχων εργάζονται σε αντικείμενο άσχετο με αυτό των σπουδών τους. Ταυτόχρονα, με την υποχώρηση του κινήματος η εργοδοσία έχει βρει την ευκαιρία που ψάχνει για να επιβάλει ελαστικά ωράρια και μισθούς πείνας στους εργαζόμενους. Κάτω από αυτές τις συνθήκες το σύστημα έχει κάθε λόγο να θέλει να χτυπήσει την έννοια του δικαιώματος στο μυαλό των φοιτητών. Γιατί οι πτυχιούχοι που γνωρίζουν ότι έχουν δικαίωμα στην εργασία, ακόμα περισσότερο αν μπου στην διαδικασία να το διεκδικήσουν, αποτελούν έναν από τους μεγάλους φόβους του κράτους.

Η καθιέρωση διδάκτρων στην εκπαίδευση θα είναι ένα πολύ σημαντικό βήμα από πλευράς συστήματος και θα πρέπει να μας βρει όλους στο δρόμο. Μέσα από τους συλλόγους μας, πρέπει να περιφρουρήσουμε το δικαίωμά μας στην δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και να διεκδικήσουμε μαζικά και αποφασιστικά ένα πανεπιστήμιο για όλο τον λαό, χωρίς ταξικούς φραγμούς και με πτυχία τα οποία θα μας εξασφαλίζουν δουλειά με δικαιώματα.

Μπορεί η γενιά μας να ζήσει στη νέα τους κανονικότητα;

του Μανώλη Γεμιστού,
Πανεπιστήμιο Πειραιά

Απόψεις της μνημονιακής «σταθερότητας(;)»

Μπορεί για την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ να μην πετυχαίνει τόσο το «success story» που προσπαθεί να χτίσει, η φιλολογία της «ανάπτυξης» και η «έξοδος» από τα μνημόνια. Μπορεί για πολύ κόσμο η ΝΔ να είναι ακόμα, και απολύτως λογικά, συνδεδεμένη με τη φτώχεια και τα μνημόνια. Αυτό, όμως, συνεχίζει να κρατάει το λαό «στο γύψο» είναι οι, με νέα ίσως μορφή απ' ότι παλιότερα, εκλογικές αυταπάτες. Ο εκ νέου εγκλωβισμός του λαού και της νεολαίας, κι ενόψει βουλευτικών εκλογών, σε ένα νέο δίπλο, που αποσπά τη συζήτηση από το πεδίο της μαζικής των πάλης και τη μεταθέτει, για άλλη μία φορά, στο πεδίο του κοινοβουλευτισμού. Σημαντική είναι και η προσπάθεια να πλασαριστεί η παρούσα επίθεση σαν κανονικότητα. Η καλύτερα, σαν σταθερότητα. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι μια συνέχιση της τωρινής κατάστασης ως έχει, θα είναι μεν δύσκολη για το λαό και τη νεολαία, αλλά κάποιος θα την «κουτοσβγάλουν». Ότι τελειώσαμε με τα μνημονιακά μέτρα και τώρα «μετράμε ανάποδα». Ότι ενώ οξύνεται η κόντρα με τα γειτονικά κράτη «δε θα πάμε και σε πόλεμο». Ότι «υπάρχουν ζόρια για το λαό και τη νεολαία», αλλά «λελογισμένα» και στα γνωστά επίπεδα. Όλα αυτά είναι μεγάλες αυταπάτες, είναι η ανάποδη ανάγνωση των εκλογικών αυταπατών, που συνεχίζουν να επιδρούν στις συνειδήσεις της νεολαίας και του λαού. Είναι αυταπάτες γιατί με τα παρόντα αδιέξοδα του συστήματος και το λαό στο παρασκήνιο, ο νέος γύρος πιο οξυμένης επίθεσης είναι μπροστά. Όποιον διαχειριστή της επίθεσης κι αν αναδείξει το αστικό πολιτικό σύστημα και οι ΝΑΤΟικοί κι ευρωπαίοι προστάτες του.

Τι διαμορφώνει η επίθεση

Αν μιλήσουμε για τους χώρους των πανεπιστημίων-Τ.Ε.Ι. ο συνδυασμός της υποχώρησης του κινήματος, της όξυνσης των ταξικών φραγμών, της εντατικοποίησης των ρυθμών και η προοπτική της ανεργίας έχει δώσει συγκεκριμένα αποτελέσματα. Έχει δώσει μια ολόκληρη «φουριά» σπουδαστών, πλήρως ξεγυμνωμένων από δικαιώματα. Δικαιώματα επαγγελματικά, δημοκρατικά, δικαιώματα στην ξεκούραση και τον ελεύθερο χρόνο. Αυτή η κατάσταση έχει εδραιώσει επίσης μια ορισμένη συνείδηση. Ότι στην «νέα πανεπιστημιακή κανονικότητα» τα παραπάνω είναι «τελειωμένα». Συνοπτικά αυτή η αντίληψη είναι ένας από τους λόγους που οδηγούν την νεολαία να είναι «σούζα» στους καθηγητές, ανήμπορη μπροστά στην επίθεση, που ενισχύουν τη λογική ότι «δε βγαίνει τίποτα με αγώνες». Έτσι, εμπεδώνεται με όλους τους τρόπους το χτύπημα στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές! Με λίγα λόγια, ο μαθητής θα ξέρει ότι πιθανόν δε θα μπει πανεπιστήμιο με τις νέες πανελλαδικές. Ο νέος σπουδαστής στα «διετή» θα ξέρει ότι θα βγαίνει με μισά επαγγελματικά δικαιώματα. Ο πρωτοετής ότι δεν υπάρχει «ωράριο» και ότι στην παρούσα εντατικοποίηση η καθημερινότητά του για τέσσερα χρόνια σημαίνει μόνο διάβασμα-παρακολούθηση. Ο φοιτητής που θα αντιμλήσει στον καθηγητή θα ξέρει ότι θα τον περιμένει πειθαρχικό ή μήνυση. Ότι το πανεπιστήμιο είναι λίγο-πολύ «θητεία» και πρέπει να παλέψει να την τελειώσει όσο γρηγορότερα και πιο «αναίμακτα». Ότι θα είμαστε όλοι μια ζωή στην πίεση και στην «επαναξιολόγηση» με σεμινάρια, μεταπτυχιακά, «επάρκειες», προσοντολόγια, εξετάσεις επαγγέλματος, για να αποδείξουμε στο σύστημα ότι «αξίζουμε».

Μια «νέα» ατομική κουλτούρα

Ένα ακόμα παράγωγο των παραπάνω, είναι και ορισμένα χαρακτηριστικά που έχουν οξυνθεί στα χρόνια έντασης της επίθεσης και της αντίστοιχης αποσυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος. Σε συνδυασμό με την παρέμβαση καθηγητών, δεξιάς, αστικής ιδεολογίας μέσα στις σχολές, η νεολαία έχει διαμορφώσει ένα σώμα απόψεων ατομικισμού, ανθρωποφαγίας, ανταγωνισμού, επιστημονισμού και αποστροφής στην πολιτική κουβέντα. Αν η μια όψη της επίθεσης σε ένα κόσμο είναι η οργή, το αδιέξοδο, το βάλτωμα, η εξώθηση στην παραίτηση, η άλλη όψη σε μερικούς είναι η θεωρητικοποίηση της υποταγής στις ορέξεις του καθηγητικού κατεστημένου και του υπουργείου. Εδώ έχει βέβαια και σοβαρή ευθύνη η ΔΑΠ-ΠΑΣΠ, που με τις διάφορες μεταλλάξεις της παρέμβασής τους, επιβιώνουν και «δίνουν γραμμή» στη βάρβαρη αυτή κανονικότητα. Ουσιαστικά είναι έκφραση της ιδεολογικής κυριαρχίας του συστήματος αυτή τη στιγμή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Η άλλη όψη;

Ανάμεσα στα παραπάνω που μάλλον καθορίζουν τη φοιτητική καθημερινότητα, υπάρχουν βέβαια και αγωνιστικές εκφράσεις. Μερικές σκόρπιες, άλλες μαζικές αλλά μοναχικές εστίες αντίστασης, από πόλη σε πόλη, ή ανά σχολές. Οι μάχες που δίνονται στη μια μπορεί να μη μαθαίνονται στην άλλη. Άλλες φορές υπάρχει μια πρόσκαιρη ενεργοποίηση των συλλόγων από ένα κόσμο, αλλά κατά βάση η αποσυγκρότηση των οργάνων του φοιτητικού κινήματος κυριαρχεί.

Τέτοιες περιπτώσεις αποτέλεσαν ο πολύμηνος αγώνας πέρυσι στα ΤΕΙ και στην Ξάνθη. Όπως και κάποια αγωνιστικά σκιστήματα συλλόγων με βάση την ανακοίνωση για κατάργηση του δωρεάν συγγραμματος. Μια σειρά κινητοποιήσεις επίσης υπήρξαν και μέσα στη χρονιά σε σειρά ζητημάτων. Το ζήτημα της διδακτικής «επάρκειας» και οι κινητοποιήσεις διάφορων συλλόγων με βάση αυτό. Οι κινητοποιήσεις φοιτητών της εστίας του πανεπιστημίου Κρήτης μετά τις πυρκαγιές στις εστίες. Ο αγώνας του Γεωπονικού κόντρα στις επερχόμενες συγχωνεύσεις, με πρωτοφανή μαζικότητα και διάρκεια για τα δεδομένα της περιόδου, το πρόσφατο παράδειγμα εμπλοκής φοιτητών σε μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις για να αυξηθούν τα δρομολόγια των λεωφορείων στη Θεσσαλονίκη, σειρά καταλήψεων που έγιναν για ζητήματα λεσχών και εστιών αποσπασματικά σε διάφορες σχολές.

«Ανοιχτοί λογαριασμοί»

Χαρακτηριστικό, ωστόσο, όλων των παραπάνω αποτέλεσε και αποτελεί ότι δεν έχουν καταφέρει να αποτελέσουν τους κρίκους μιας πανελλαδικής αντιπαραθέσης με το νόμο Γαβρόγλου. Να αποτελέσουν μια ανώτερη πολιτική έκφραση του μαζικού φοιτητικού κινήματος, που να βάλει με όρους κεντρικής πολιτικής αντιπαραθέσης, φραγμό στην πολιτική του υπουργείου.

Μέσα στο λογαριασμό δεν πρέπει να ξεχνάμε και προβλήματα που απαιτούν απάντηση στο επίπεδο της παραγωγής αιτημάτων, πολιτικής γραμμής και κατεύθυνσης. Τέτοια αποτελούν, για παράδειγμα, το ποια θα είναι η ενωτική γραμμή και πρόταση πάλης για τον κόσμο που θα εισαχθεί στα διετή προγράμματα σπουδών και θα καλεστεί να παλέψει από κοινού με τους υπόλοιπους φοιτητές ΑΕΙ-ΤΕΙ. Ποια αιτήματα θα απαντήσουν το ζήτημα των επαγγελματικών δικαιωμάτων στα πτυχία τους; Όπως επίσης και για τις νέες σχολές που ιδρύονται στη βάση της συνολικότερης αναδιάταξης του χάρτη της εκπαίδευσης. Νέες σχολές που προκύψαν και θα προκύψουν και θα έχουν ακαθόριστα επαγγελματικά δικαιώματα, θα χρειαστούν να συγκροτηθούν πάλι πάνω σε συγκεκριμένη αλλά άγνωστη μέχρι τώρα κατεύθυνση. Αυτά είναι δείγματα μιας κατάστασης που απαιτεί ανάμεσα σε άλλα και πραγματικά νέα αιτήματα, που βάζουν το κίνημα να κολυμπήσει σε αχαρτογράφητα νερά.

Αντίστοιχα και εξίσου σημαντικά, είναι και τα ζητήματα που έχουν τεθεί για την οργάνωση των φοιτητών, τους φοιτητικούς τους συλλόγους και τη λειτουργία τους. Η πολιτική κατάσταση που επικρατεί έχει επιδράσει αρνητικά καθορίζοντας μια σειρά δυσλειτουργίες και σε αυτό το πεδίο.

Η συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών είναι έξω από τους συλλόγους, τους νιώθει κάτι ξένο, παλιωμένο ακόμα και γραφικό. Οι συνελεύσεις γίνονται σπάνια, με οριακές απαρτίες στις περισσότερες σχολές, ενώ υπάρχουν σύλλογοι που έχουν να πραγματοποιήσουν συνέλευση χρόνια ολόκληρα.

Στις λίγες περιπτώσεις που σύλλογοι πραγματοποιούν συνελεύσεις, αυτές δεν καταφέρνουν να εμπλέξουν κόσμο στη συζήτηση, στη λήψη και στην υλοποίηση των αποφάσεων, ενώ δε λείπουν και ανοιχτά διαλυτικές-αντιοργανωτικές πρακτικές, από δεξιούς-δήθεν ανεξάρτητους, μέχρι και σχήματα με αναφορά στην αναρχία.

Η συμμετοχή στις φοιτητικές εκλογές, που χαρακτηρίζεται από την μεγάλη αποχή, είναι ένας ακόμα δείκτης της σύνδεσης των φοιτητών με τους συλλόγους τους. Δηλαδή και σε ένα πεδίο που διαχρονικά ενέπλεκε αρκετό φοιτητικό κόσμο, υπάρχουν φαινόμενα βαθιάς αποσυγκρότησης και απομαζικοποίησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και σε μεγάλους συλλόγους όπως της ΑΣΟΕΕ οι φοιτητικές εκλογές έχουν ουσιαστικά να διεξαχθούν χρόνια, με ευθύνες κύρια των συστημικών δυνάμεων, αλλά όχι μόνο.

Ανοιχτό επίσης είναι το ερώτημα για τις σχολές που δεν έχουν καν φοιτητικούς συλλόγους ή μπορεί να μην είχαν για χρόνια. Αλλά επίσης και για τις σχολές που θα προκύψουν και προκύπτουν μετά την ταχεία εφαρμογή του νόμου Γαβρόγλου και των συγχωνεύσεων, «λουκέτων» ανά την Ελλάδα. Είναι ανοιχτό ζήτημα το πως θα οργανώνονται οι φοιτητές στα νέα τμήματα, αν θα συγκροτηθούν σύλλογοι και πως θα υπάρχουν, με τι όρους θα συγκροτηθούν και θα λειτουργούν.

Ορισμένα ακόμα ζητήματα για την επίθεση

Είναι αλήθεια ότι η συνεχιζόμενη αδυναμία του φοιτητικού κινήματος να δώσει απάντηση στην επίθεση του συστήματος, έδωσε «αέρα στα πανιά» της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών να την συνεχίσουν ανενόχλητοι. Με τρόπο οξυμένο, ψηφίζονται και εξεδικεύονται μια σειρά πλευρές της επίθεσης που το σύστημα χρόνια δε μπόρεσε να εφαρμόσει, ή μέτρα που «σκοντάφτανε» στην αντίσταση των φοιτητών. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε ότι και θέλει και μπορεί να συνεχίσει από κει που το αφήσαν ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, αλλά και ότι αποτελεί άξιο διαχειριστή του νέου γύρου επίθεσης που εξελίσσεται. Απέδειξε επίσης, ότι μπορεί να αποσοβεί κινδύνους φοιτητικών «εκρήξεων», στη βάση του πως «ντύνει» την επίθεση στο δικαίωμα στις σπουδές, παρουσιάζοντας την σαν προοδευτική.

Έτσι, ακόμα μέλει να φανεί η συνέχεια μιας επίθεσης που αμφισβητεί το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Το τελευταίο νομοσχέδιο του Γαβρόγλου κλείνει, ανάμεσα σε άλλα, και τον κύκλο συγχωνεύσεων, μην αφήνοντας πλέον ΤΕΙ στον πανελλαδικό χάρτη των ιδρυμάτων. Όμως, παράλληλα προχωράει ακόμα παραπέρα ορισμένες πτυχές της επίθεσης. Καθόλου τυχαία ο νόμος του '17 άφηνε το παράθυρο ανοιχτό, για τη χρηματοδότηση των ιδρυμάτων «και από εξωτερικούς πόρους πέραν των ιδρυμάτων». Ούτε τυχαία θέτει στο τελευταίο πολυνομοσχέδιο ο ΣΥΡΙΖΑ το χάρτη δημιουργίας του «Διεθνούς Πανεπιστημίου Ελλάδας» και τη συγκρότηση των ξενόγλωσσων τμημάτων. Είναι ο δρόμος για τα διδάκτρα που λειάνεται με χίλιους δυο τρόπους, πέραν από την παγίωση τους σε μεταπτυχιακό επίπεδο. Ας θυμηθούμε, εδώ, ότι δεν είναι λίγες φωνές που ζητούν να μπουν διδάκτρα, με τελευταία την ανακοίνωση του Μπουτάρη ότι τα «300 ευρώ είναι λογικό ποσό». Τα τμήματα «ελεύθερης πρόσβασης» που θα στοιβάζονται παιδιά που γράψαν «χαμηλά» στις πανελλαδικές, για να πάρουν ανύπαρκα επαγγελματικά δικαιώματα, προχωράνε. Η περυσινή «δοκιμαστική» απόπειρα για την κατάργηση του δωρεάν συγγραμματος ήταν επίσης ενδεικτική. Ακόμα, μια σειρά από τροπολογίες για νέες εξετάσεις ή φραγμούς για απόκτηση επαγγελματικών δικαιωμάτων σε διάφορους κλάδους όπως η Ιατρική υλοποιούνται. Αντίστοιχο «περιτύλιγμα» έχει και το ζήτημα της «επάρκειας» στις καθηγητικές και όχι μόνο σχολές. Τέλος, η διάταξη του νόμου-πλαίσιο της Διαμαντοπούλου για τις διαγραφές φοιτητών στα v+2 είναι μεν «παγωμένη», αλλά όχι κατηρημένη. Και η αλήθεια είναι ότι διάφοροι φορείς όπως η ΑΔΙΠ, υπαινίσσονται ζήτημα για τους φοιτητές που έχουν «ξεπεράσει την προβλεπόμενη περίοδο φοίτησης».

Για όποιον θέλει να δει πίσω από τις γραμμές

Δεν είναι ο στόχος του παρόντος άρθρου μια κριτική στην τοποθέτηση της κυρίαρχης αριστεράς ΚΝΕ και ΕΑΑΚ για τις εξελίξεις στο πανεπιστήμιο. Παρόλ' αυτά, δεν μπορεί παρά να παρατηρήσει κανείς ότι τα βασικά τους αιτήματα εδώ και δεκαετίες, στην ουσία τους, έχουν δικαιωθεί. Είτε αυτά αφορούν την «ενιαία πανεπιστημιακή» ή την «ενιαία ανώτατη» εκπαίδευση με τη σωρεία των συγχωνεύσεων και λουκέτων που πραγματοποιήθηκαν, είτε προτασολογίες για να περιέχεται όλη η γνώση στα πτυχία που βρήκε τη δικαίωσή της στη διδακτική «επάρκεια». Πολύ περισσότερο για ζητήματα αύξησης της χρηματοδότησης, όταν ο Γαβρόγλου από την αρχή της χρονιάς έδωσε ένα κονδύλι μερικών εκατ. ευρώ και ετοιμάζει και νέα χρηματοδότηση άμεσα μέσω ΕΣΠΑ για την τριτοβάθμια.

Δεν είναι άλλο παρά το αδιέξοδο της πολιτικής γραμμής αυτών των δυνάμεων, που τους οδηγεί εδώ και καιρό στην αμηχανία μπροστά στις εξελίξεις. Όταν βέβαια δεν τους οδηγεί να εξαφανίζονται πλέον την αντιπαραθεση στο νόμο-Γαβρόγλου, και να ζητάνε την δικαιότερη εφαρμογή του, όπως η ΚΝΕ γύρω από το ζήτημα της συνδιοίκησης. Πάντως το μόνο σίγουρο είναι ότι η επίθεση συνεχίζεται και οξύνεται. Το σποχήμα είναι με ποια κατεύθυνση θα παρέμβουμε στις νέες εξελίξεις και υπό το βάρος της αποσυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος. Πολύ δε περισσότερο, μέσα σε ένα τέτοιο προεκλογικό σκηνικό που διαμορφώνεται κεντρικά, που «παγώνει» και ενσωματώνει τις όποιες αναζητήσεις ενός κόσμου προς μια αγωνιστική κατεύθυνση.

Κομβικό ζήτημα η λογική της αντίστασης-δικεδίκησης

Είναι ανάγκη για τη νεολαία να βρει τα πολιτικά της πατήματα. Αυτό σημαίνει μια σειρά πράγματα. Σημαίνει, για παράδειγμα, να ξεναμπεί η πολιτική στα αμφιθέατρα. Με την έννοια του να επανοσηματοδοτηθεί ο φοιτητικός συνδικαλισμός. Ειδικά στις νέες συνθήκες, όπου η πολιτικοποίηση είναι σχεδόν από διωγμό τις σχολές και πλατιά κομμάτια φοιτητών όχι μόνο μακριά από διαδικασίες του κινήματος, αλλά ορισμένες φορές στέκονται ακόμη και εχθρικά απέναντί τους. Αυτό απαιτεί με τη σειρά του, να αντιληφθεί ο φοιτητικόκοσμος και να πεισθεί για τους λόγους για τους οποίους έχει ανάγκη να οργανωθεί, να έχει συλλόγους και διαδικασίες.

Δεν θα μπορούσαν να γίνουν βήματα, όμως, σε αυτή την κατεύθυνση, έξω από μια προσπάθεια να αναδειχτούν οι αιχμές της επίθεσης. Την προσπάθεια, δηλαδή, να εξηγηθούν οι λόγοι για τους οποίους σήμερα το σύστημα αναγκάζεται να επιτεθεί σε όσα δικαιώματα και κατακτήσεις έχουν απομείνει. Γι' αυτό πρέπει να συνδεθεί η σημερινή επίθεση που λαμβάνει χώρα πάνω στο νόμο-Γαβρόγλου, με το νόμο-πλαίσιο και τις κατακτήσεις που χτυπάει η εφαρμογή του. Να εξηγηθεί δηλαδή ότι αυτό που βιώνουμε σήμερα, πατάει στις ανάγκες του συστήματος από τη μια να «αποσυμφωρήσει» μαζικά την τριτοβάθμια εκπαίδευση, και από την άλλη να κούτσουρέψει, όσο κρίνει ότι μπορεί, τα επαγγελματικά δικαιώματα αυτών που βγαίνουν στην αγορά εργασίας. Αυτό είναι που εν τέλει δίνει χαρακτήρα στην επίθεση σαν χτύπημα στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Πάνω στις αιχμές που αναδεικνύει λοιπόν η επίθεση καλούμαστε να παλέψουμε να συγκροτήσουμε μαζικές εστίες αντίστασης, παλεύοντας σε μια λογική διεκδίκησης δικαιωμάτων. Είναι δικαίωμα για τη νεολαία να μπορεί να σπουδάσει, να μην εξωθείται στην παραίτηση και τη μαζική αποχώρηση από την τριτοβάθμια εκπαίδευση λόγω της όξυνσης των ταξικών φραγμών.

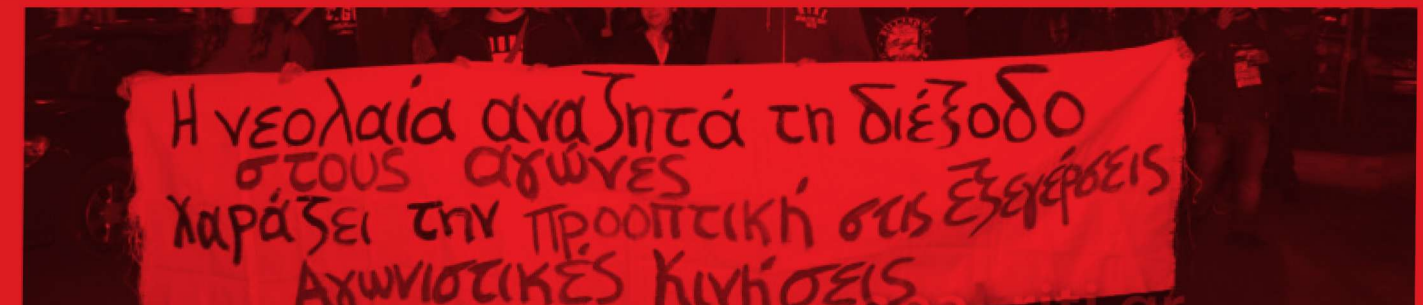
Τέτοια μέτρωπα αποτελούν η πάλη ενάντια στην εντατικοποίηση των σπουδών, τα διδάκτρα, το χτύπημα στο δωρεάν πλέρμα κατακτήσεων (σύγγραμμα-πίσημη-στέγαση). Μόνο, λοιπόν, αν πεισθεί η νεολαία ότι καλείται να υπερασπιστεί αυτά τα δικαιώματα και να διεκδικήσει νέα, θα μπορεί να πολιτικοποιησει τους αγώνες της και να αποσπάσει νίκες.

Παράλληλα, η συνειδητοποίηση και της προοπτικής της για όταν θα βγει αυτή η νεολαία στη δουλειά, είναι ζήτημα ουσίας για τη σημερινή της πάλη. Να μπορεί να γίνει σύνδεση της πάλης για την υπεράσπιση των επαγγελματικών δικαιωμάτων στο πτυχίο, από τη σκοπιά της διεκδίκησης του δικαίωματος για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.

Μέσα σε όλα, σε αυτή την κατεύθυνση αντίστασης-δικεδίκησης είναι, που θα συνειδητοποιεί εκ νέου, και σιγά-σιγά, η νεολαία την ανάγκη της να οργανωθεί, την ανάγκη να έχει όργανα πάλης, την ανάγκη των συλλόγων και των διαδικασιών τους και πολύ περισσότερο, το ζήτημα της υπεράσπισης των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Μόνο μέσα στην πάλη, και όταν τα αντιληφθεί τα δικαιώματα ως αυτό που είναι δηλαδή κατακτήσεις, μπορεί να υπερασπιστεί το λαϊκό άσυλο που βάλλεται από παντού, το δικαίωμα στην ελεύθερη συνδικαλιστική, πολιτική, πολιτιστική έκφραση μέσα στα πανεπιστήμια. Εκεί είναι που θα νιώσει την ανάγκη να υπερασπιστεί τις διαδικασίες των συλλόγων απέναντι στην επίθεση του κράτους και τη νομοθετική του θωράκιση. Εκεί θα κατανοηθεί γιατί πρέπει να υπερασπιστούμε τους συμφοιτητές μας στην Ξάνθη που διώνονται από το καθηγητικό κατεστημένο με μηνύσεις για τη συνδικαλιστική τους δράση, σαν κομμάτι υπεράσπισης στοιχειωδών δημοκρατικών ελευθεριών. Αυτή η πορεία είναι που τελικά θα οδηγήσει τη νεολαία να εμπιστευθεί ξανά τις δυνάμεις της, τα όργανα πάλης της, που θα την μάθει να δίνει αγώνες και να νικάει.

Κόντρα στη λογική της συνδιαχείρισης

Οι αυταπάτες από μεριάς κυβερνήσεων και αστικής τάξης στη νεολαία προσφέρονταν και συνεχίζουν να προσφέρονται απλόχερα. Αυταπάτες που αφορούν στον εξωραϊσμό, το «στρογγύλεμα» της επίθεσης. Αυταπάτες που προσανατολίζουν το φοιτητικό κίνημα στη συνδιαλλαγή με το σύστημα και τους εκπροσώπους του. Τέτοια είναι η λογική που οδηγεί στις «πρωτασίες» προς το σύστημα, είτε μέσω συνδιοίκησης στις σχολές, για να μας «λυπηθεί» το καθηγητικό κατεστημένο και να ακούσει τα αιτήματά μας, είτε, ακόμα χειρότερα, μέσω του αστικού κοινοβουλίου, σπέρνοντας αυταπάτες, τόσο για την επίθεση, όσο και για το ίδιο το σύστημα και τους θεσμούς του.

Με τον ορίζοντα της αναμέτρησης

Αυτό που στην προηγούμενη φάση του κινήματος φάνηκε ότι κυριάρχησε, δηλαδή οι εκλογικές αυταπάτες, είναι και που σήμερα συνεχίζει να κρατάει ένα κόσμο «στο γύψο». Η ευκολία με την οποία διατυμπάνιζε ο ΣΥΡΙΖΑ ότι με μια ψήφο θα έσκιζε τα μνημόνια, και η ήττα που επήλθε στο κίνημα με τη λογική της συνδιαχείρισης-συνδιαλλαγής με το σύστημα, είναι που στην επόμενη άνοδό του το κίνημα θα έχει να αντιμετωπίσει. Γιατί αυτή η λογική οδήγησε κόσμο, που ήταν στο δρόμο και στην πάλη, να εναποθέσει τις ελπίδες του στην ψήφο, στις κάλπες, στην ανάθεση της δικής του υπόθεσης σε άλλους, σε έναν «σωτήρα». Στη νεολαία και στο λαό πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι η απάντηση στην επίθεση που διεξάγεται συνολικά στα δικαιώματα δεν είναι ζήτημα καλύτερου διαχειριστή, «καλής κυβέρνησης», αλλά είναι ζήτημα αναμέτρησης με το σύστημα και την πολιτική του.

«Με τους αγώνες δε βγαίνει τίποτα»

Μια πασίγνωστη «επωδός» κάθε κουβέντας που καταλήγει να αναζητήσει τη λύση στη σημερινή επίθεση που δεχόμαστε. Πρόκειται για την απαισιοδοξία που προκύπτει από την ήττα του κινήματος. Πολύς κόσμος δείχνει ανεμπιστοσύνη στις δυνάμεις του, στη δύναμη του συλλογικού αγώνα. Βέβαια, πρόσφατα είναι τα «κύματα αισιοδοξίας» που ήρθαν από τη μεριά πολλών χωρών. Από το κίνημα των «Κίτρινων Γιλέκων» στη Γαλλία, που κατάφερε να ανατρέψει τα μέτρα της κυβέρνησης Μακρόν και κράτησε μαζικά κόσμο για ολόκληρες βδομάδες στους δρόμους. Από το φοιτητικό κίνημα στην Αλβανία και τη νίκη που πέτυχε, ανατρέποντας την πολιτική αύξησης των διδάκτρων στα πανεπιστήμια. Από την Ουγγαρία και την νίκη χιλιάδων εργατών που συμμετείχαν στην απεργία και πέτυχαν αύξηση των μισθών τους. Όλα τα παραπάνω αποτελούν ένδειξη ότι όταν ο λαός και η νεολαία παλέψουν μαζικά, οργανωμένα, παρατεταμένα, με ορίζοντα του αγώνα τους την διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους, μπορούν να ανατρέψουν ακόμα και την πιο βάρβαρη αντιλαϊκή πολιτική. Ότι η νεολαία, η εργατική τάξη, οι λαοί, θα βγαίνουν στους δρόμους και θα αναζητάνε λύσεις κόντρα στο σύστημα για να μπορέσουν να ζήσουν. Η ανάδειξη αυτής της προοπτικής, στη σημερινή φάση που περνάει το κίνημα, μπορεί να δώσει «καύσιμα» και ελπίδα για να ξεδιπλωθούν νέοι αγώνες, μπορεί να τονώσει τα αγωνιστικά αντανακλαστικά μιας νεολαίας που βλέπει τη μια κατάκτησή της να γκρεμίζεται μετά την άλλη.

Για τη σύνδεση με το λαό σε μια ντικαπιταλιστική – αντιιμπεριαλιστική προοπτική

Δεν μπορεί το σύστημα να κρύψει όσο κι αν προσπαθεί ο ΣΥΡΙΖΑ, με τη γνωστή παροχολογία του την επίθεση που διεξάγει. Η «όρεξη» που ανοίξαν τα μνημόνια στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο δεν θα σταματήσει. Τα εναπομείναντα λαϊκά και νεολαιίστικα δικαιώματα θα συνεχίσουν να μπαίνουν στο στόχαστρο. Για παράδειγμα, οι δηλώσεις στελεχών του κεφαλαίου, ότι η πολύ προβλεπόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού «μπορεί να οδηγήσει σε αύξηση της ανεργίας», είναι ενδεικτικές για τις διαθέσεις τους. Αυτό φανερώνει ότι ο δρόμος για την πολιτική που θα ακολουθήσει η επόμενη κυβέρνηση, όποια και αν είναι αυτή, στρώνεται και είναι συγκεκριμένος. Ακριβώς γιατί τα αδιέξοδα της εξάρτησης από ΗΠΑ-ΕΕ είναι τέτοια, που έχουν δέσει χειροπόδαρα το λαό και τη νεολαία της χώρας, με δημοσιονομικούς «κόφτες», αξιολογήσεις και μνημονιακές δεσμεύσεις μέχρι το 2060.

Επίσης, η όξυνση της παρέμβασης των ιμπεριαλιστών στη γειτονιά μας, είναι τέτοια, που πολύ άμεσα έθεσε και θέτει κινδύνους πολέμου για το λαό και τους γύρω λαούς. Η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση που έφτασε πέρσι στο «κόκκινο», η Κύπρος, οι ελληνοαλβανικές σχέσεις και βέβαια η συμφωνία των Πρεσπών, όλο το προηγούμενο διάστημα, έδωσαν το επικίνδυνο στίγμα του τι θα σημαίνει ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών για την περιοχή. Και εννοείται ότι η διαλυμένη Συρία και το δράμα των εκατομμυρίων προσφύγων, δείχνει ακόμα πιο ωμά το μέλλον που τάζει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στους λαούς.

Σε αυτά τα πλαίσια είναι που φανερώνεται και η ανάγκη για ενίσχυση των αντιιμπεριαλιστικών και αντικαπιταλιστικών χαρακτηριστικών της πάλης της νεολαίας. Για να συνειδητοποιήσει τα κοινά της συμφέροντα στο πλάι του λαού. Για να μη γίνει ο σύγχρονος σκλάβος του καπιταλισμού και για να κερδίσει το δικαίωμα στη δουλειά. Για να μη γίνει θεατής στις πρόβες πολέμου των ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Πολύ δε περισσότερο για να κερδίσει το δικαίωμα να μη σφαχτεί για τα συμφέροντά τους και για την αντιπαράθεση των ντόπιων αστικών τάξεων. Για να κερδίσει το δικαίωμα να ζήσει.

Η προσπάθεια λοιπόν να μπαίνει το στίγμα της αναμέτρησης, είναι που θα υποβοηθήσει, σε κατεύθυνση, και το σημερινό, τον καθημερινό αγώνα για οικοδόμηση μετώπων πάλης. Θα δείχνει στο λαό και τη νεολαία τους πραγματικούς εχθρούς και τους ψεύτικους φίλους. Θα ξεκαθαρίζει τον ορίζοντα των προσπαθειών τους, στις εστίες αντίστασης που θα αναπτύσσονται, σαν κομμάτι ενός ευρύτερου μετώπου αντίστασης και διεκδίκησης απέναντι στην επίθεση. Θα συγκεντρώνει δυνάμεις ώστε να χτυπάει σα γροθιά στο συνολικό στόχο της αντιλαϊκής πολιτικής που βιώνει ο λαός. Έτσι θα μάθει κι η νεολαία, μέσα στα ξεσπάσματα που έρχονται, να αγωνίζεται και να νικάει.

Η δικαιοσύνη και βλέπει και ακούει

Εμμανουέλα Ζαργιανάκη,
Θεατρικών Σπουδών Πάτρας
Νταμλά Νουρήογλου,
Φαρμακευτική Πάτρας

Φέτος ήρθαν απανωτά στη δημοσιότητα δύο υποθέσεις καθαριστριών που πλαστογράφησαν το απολυτήριο Δημοτικού, η μία για να δουλέψει σε παιδικό σταθμό και η άλλη στο νοσοκομείο Ιωαννίνων. Η καταδίκη της πρώτης σε 10ετή φυλάκιση, χωρίς αναστολή, είναι ενδεικτική της τύχης που επιφυλάσσει το σύστημα στους σύγχρονους δούλους του.

Εκκωφαντική είναι η διαφορετική αντιμετώπιση μια σειράς «επιφανών» προσώπων με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα ίσως αυτό του Φλώρου. Αφού καταδικάστηκε για υπεξαίρεση 256 εκατ. ευρώ σε βάρος του δημοσίου, προσέφυγε σε κύκλωμα το οποίο φρόντισε να του παράσχει τα απαραίτητα χαρτιά ώστε να αποφυλακιστεί! Οξυμένο παράδειγμα αποτελεί το στέλεχος της ΝΔ, Νίκος Γεωργιάδης που καταδικάστηκε για ασέλγεια σε ανηλικούς. Η κοινώς ομολογούμενος «ελαφριά» ποινή που του επιβλήθηκε είναι 28 μήνες με αναστολή και 20 χιλιάδες ευρώ πρόστιμο, το οποίο μάλλον δεν θα έχει πρόβλημα να το πληρώσει. Τέτοιες υποθέσεις αποδεικνύουν την ταξικότητα της δικαιοσύνης σχετικά με το ποιος καταδικάζεται και ποιος όχι, ασχέτως αδικήματος. Φυσικά αφορά και το ποιος μπορεί να πληρώσει ογκώδη ποσά, για την αναστολή της ποινής του και να κινείται μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας. Και αυτοί σίγουρα δεν είναι οι άνθρωποι του λαού, οι οποίοι στενάζουν υπό το βάρος των αντιλαϊκών μέτρων.

Δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη για το θεσμό και το ρόλο της δικαιοσύνης. Σε αυτό το σύστημα δεν θα μπορούσε η δικαιοσύνη να λειτουργεί ανεμπόδιστα και ανεπηρέαστα ούτε όσον αφορά τον ρόλο της γενικά ούτε όσον αφορά τα επιμέρους όργανα της. Δεν ήταν ποτέ ανεξάρτητη ή λειτουργούσε αυτόνομα ούτε τώρα με την «αριστερή» κυβέρνηση ούτε παλιότερα με άλλες κυβερνήσεις. Αποτελεί εργαλείο της αστικής κυριαρχίας εντασσόμενο στο κράτος. Ως κομμάτι του εποικοδομηματος, το σύστημα την χρησιμοποιεί για να επιβάλει τις πολιτικές του επιλογές και το χτύπημα στα δικαιώματά του λαού. Αφού πρώτα τα χτυπήσει σε επίπεδο συνείδησης, συμπληρώσει το χτύπημα με την κατάργησή τους και σε νομικό επίπεδο. Εκεί που η δικαιοσύνη ίσως δείξει το «καλό» της προσωπείο (γιατί περί προσωπείου πρόκειται), θα είναι εκείνες οι φορές που οι λαϊκές μάζες θα έχουν βγει στο προσκήνιο και θα έχουν σταθεί αλληλέγγυες σε διωκόμενους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας περίπτωσης είναι η αθώωση των αγωνιστών ενάντια στην εξόρυξη χρυσού στη Χαλκιδική.

Έντεκα χρόνια πριν και όχι μόνο...

Σε μια ατελείωτη προσπάθεια να διαγράψουν την μαζική πάλη του Δεκέμβρη του '08 από τη συλλογική συνείδηση της νεολαίας, η λασπολογία ρέει άφθονα στα πλαίσια της δευτεροβάθμιας δίκες του Κορκονέα και του Σαραλιώτη με αναπαγωγή της γνωστής προπαγάνδας για τη δράση

του 15χρονου Γρηγορόπουλου.

Δεν είναι τυχαίο ότι η πρόταση του εισαγγελέα προβλέπει μεταβολή της κατηγορίας σε ελαφρότερη μορφή και άρα ίσως μικρότερη ποινή για τον πρώτο, αθώωση δε για τον δεύτερο.

Είναι λοιπόν, ξεκάθαρο ότι μεθοδεύεται η πολιτική αθώωση του δολοφόνου Κορκονέα. Ταυτόχρονα μεθοδεύεται η αθώωση της πολιτικής της φασιστικοποίησης, όπως αυτή εκφράστηκε με τον πιο έντονο τρόπο και τη δολοφονία ενός μαθητή, ώστε να ανοίξει περισσότερο ο δρόμος για την όξυνση της στο σήμερα.

Είναι η δικαιοσύνη πολιτικά «ουδέτερη»; Έχουν περάσει χρόνια και συνεχίζονται ακόμα οι δίκες των βουλευτών της Χρυσής Αυγής, ενώ ο δολοφόνος του Παύλου Φύσσα, ο Ρουπακιάς, κυκλοφορεί ελεύθερος, λόγω εξάντλησης του επιτρεπόμενου ορίου προφυλάκισης. Όσο και να καθυστερούν οι δίκες των φασιστών, όσο και να κρύβονται τα εγκλήματά τους και να τους δίνονται παρατάσεις και δωράκια για να «συμμορφωθούν» και να ξεπλυθούν οι «ενοχές» τους, ο λαός δεν μπορεί να ξεχάσει.

Σε αυτήν την περίοδο που ο φασισμός εκφράζεται όλο και πιο έντονα και όλο και περισσότερες συζητήσεις ανοίγουν με βάση την δικιά του ατζέντα (βλ. «Μακεδονικό» ζήτημα και καταλήψεις σχολείων, συλλαλητήρια, προσφυγικό κα) η δίωξη ορισμένων εκφραστών του δεν συντείνει στην αντιμετώπιση του φασισμού αλλά αποτελεί εργαλείο διαμόρφωσης μιας πιο «σοβαρής» Χρυσής Αυγής, η οποία θα είναι και περισσότερο αξιοποιήσιμη από το σύστημα και άρα στην πραγματικότητα πιο επικίνδυνη.

Παράλληλα, συνεχίζεται η δίκη των 9 Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών που είχαν συλληφθεί λίγο πριν την άφιξη του Ερντογάν στην Ελλάδα με επίπλαστες κατηγορίες για «ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση» που υποτίθεται ότι θα δολοφονούσε τον πρόεδρο της Τουρκίας στην Αθήνα. Όπως φαίνεται και από τη σαθρότητα της δικογραφίας της υπόθεσης, οι αγωνιστές αυτοί κατηγορούνται στην πραγματικότητα γιατί παλεύουν ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το φασισμό και γιατί αγωνίζονται για τις ελευθερίες και τα δικαιώματα του λαού. Μπορούμε, λοιπόν, να μιλήσουμε για ελευθερία πολιτικής έκφρασης και δράσης τη στιγμή που δικάζονται και τιμωρούνται αγωνιστές, μόνο και μόνο επειδή είναι κομμουνιστές; Ή μήπως είναι τελικά η γραμμή της κατά τα άλλα αριστερής κυβέρνησης μας, να σιωπήσει αυτούς που επιλέγουν να αγωνίζονται και να μην σκύβουν το κεφάλι και αυτό το προσπαθεί και μέσω δικαστικών διώξεων; Είναι επίσης φανερό, πως παρά τις οξυμένες ελληνοτουρκικές σχέσεις, οι δύο αστικές τάξεις έχουν κοινά συμφέροντα όταν πρόκειται για την πάταξη του «εσωτερικού εχθρού».

Όταν η δικαστική εξουσία θέλει να επιλύσει ένα ζήτημα και να δώσει την «δικαίωση» που αρμόζει το κάνει σε άμεσα χρονικά πλαίσια, ενώ

όταν θέλει να μην έρθει σε ευθεία ρήξη με τις αντιστάσεις του λαού και της νεολαίας παρατείνει τις δικαστικές αποφάσεις της ή δείχνει πιο ξεκάθαρα τα νύχια της.

Το δίκιο του ο λαός δε θα το βρει σε αίθουσες δικαστηρίων αλλά μόνο στο δρόμο, στους μαζικούς αγώνες, υπερασπιζόμενος το δικαίωμά του στην απεργία και την εργασία. Στους χώρους που σπουδάζουμε, εργαζόμαστε και ζούμε, πρέπει να αναδεικνύουμε την εξαθλίωση που σπέρνει αυτό το σύστημα και οι πιστοί ακόλουθοί του. Δεν έχει τίποτα προοδευτικό να μας προσφέρει. Αντίθετα, ποινικοποιεί την ελεύθερη πολιτική σκέψη και δράση. Το δίκιο μας είναι ζήτημα μαζικής πάλης και μόνο με αυτή μπορούμε να απαντήσουμε και να το διεκδικήσουμε.

Η Βενεζουέλα και οι εξελίξεις σε Λατινική Αμερική, με τους λαούς ή με τις αστικές τάξεις ;

**Τάσος Μπαϊρακτάρης,
ΗΜΜΥ Ξάνθης**

Τι συμβαίνει με την Βενεζουέλα;

Τις τελευταίες εβδομάδες η εγχώρια και διεθνής ειδησιογραφία αναπαράγει συνεχώς τις εξελίξεις στην Βενεζουέλα. Η περιοχή της Λατινικής Αμερικής αποτελεί πεδίο ισχυρού ανταγωνισμού μεταξύ των ιμπεριαλιστών, με τις ΗΠΑ να προσπαθούν να ενισχύσουν την ηγεμονία τους και από την άλλη ναβάλουν ένα φρένο στις προσπάθειες άλλων ιμπεριαλιστών να αποκτήσουν περισσότερα ερείσματα. Ήδη από τον Μπούς η Βενεζουέλα εντάσσεται στον άξονα του «κακού» μαζί με Ιρακ, Λιβύη, Συρία και Βόρειο Κορέα. Μια αναδρομή σε αυτές τις χώρες θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε τι μοίρα επιφυλάσσουν οι ΗΠΑ για την Βενεζουέλα. Η κλιμάκωση της πολιτικής των κυρώσεων στραγγαλίζει οικονομικά την χώρα αποκλείοντας την Βενεζουέλα από το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τον εξαθλιωμένο λαό της Βενεζουέλας, θάβοντας το γεγονός ότι οι δικές του κυρώσεις έχουν οδηγήσει την περίοδο 2013-2017 σε απώλεια 250-350 δισ. δολάρια σε παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών που μεταφράζεται σε απώλεια 12.200-13.400 δολαρίων κάθε χρόνο ανά κάτοικο. Την ίδια περίοδο η χώρα έχασε από 1,6% έως 2,1% του ΑΕΠ. Εδώ επιστρατεύονται και τα γνωστά αντι-κομμουνιστικά επιχειρήματα για την «εξαθλίωση» και «φτώχεια» που φέρνει ο (δήθεν) σοσιαλισμός...

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θέλοντας να εντείνει την πίεση του και να προχωρήσει τις επιδιώξεις του, δεν αναγνώρισε την ορκωμοσία του Μαδούρο και έχρισε πρόεδρο της χώρας τον γέγητο της αντιπολίτευσης Χουάν Γκουαϊδό! Οι ΗΠΑ για μία ακόμη φορά παρέμβηκαν ξεδιάντροπα στα εσωτερικά μια άλλης χώρας προετοιμάζοντας ένα ακόμα «made in USA» πραξικόπημα. Σε αυτή φυσικά την επιδίωξη συντάχθηκαν και οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλιστές αλλά και μια σειρά από αμερικανόδουλες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Έτσι και με την πλήρη στήριξη των ΗΠΑ, είχαμε από πλευρά Γκουαϊδό το ανοιχτό κάλεσμα για στρατιωτικό πραξικόπημα! Η αδυναμία της αντιπολίτευσης να δομήσει αυτούς του όρους ακόμα και με τις πλάτες των ΗΠΑ καθόλου δεν προβλημάτισε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που με το σόου της λεγόμενης «ανθρωπιστικής» βοήθειας προσπάθησε ανεπιτυχώς να αποσταθεροποιήσει τη χώρα.

Με βάση όλα αυτά δημιουργείται ένα αντιδραστικό σκηνικό στην περιοχή. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δείχνει για ακόμη μια φορά τον πραγματικό του χαρακτήρα όπου είναι έτοιμος να μακελέψει έναν λαό για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά του. Το ενδεχόμενο ενός πραξικόπηματος όχι απλώς είναι πιθανό, αλλά γίνεται προσπάθεια από τα διεθνή ΜΜΕ να νομιμοποιηθεί στις συνεδήσεις του κόσμου. Όλα αυτά γεννούν πολλά ερωτήματα τα οποία στην συνέχεια θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε.

Λατινική Αμερική: η πίσω αυλή των ΗΠΑ

Η Λατινική Αμερική αποτελούσε ιστορικά το ένα από τα πολλά «μήλα της έριδος» στον παγκόσμιο χάρτη. Έχει υποστεί εκατοντάδες παρεμβάσεις από εξωτερικούς παράγοντες βιώνοντας πρώτα τα αποτελέσματα της αποικιοκρατίας και έπειτα αυτά του ιμπεριαλισμού. Από την περιοχή έχουν περάσει Ισπανοί, Άγγλοι, Πορτογάλοι και Γάλλοι αποικιοκράτες οι οποίοι «έδωσαν» την σκυτάλη στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό (ή καλύτερα την πήρε μόνος του). Από την στρατιωτική επέμβαση στο Μεξικό και την προσάρτηση εδαφών, στην ενσωμάτωση του Πουέρτο Ρίκο, την διαμόρφωση της Κούβας ως τόπο «αναψυχής» έως την ολοκληρωτική εκδίωξη των Ισπανών από την περιοχή οι ΗΠΑ ιστορικά έκαναν βήματα έτσι ώστε να ελέγξουν ολόκληρη την Αμερικανική ήπειρο.

Οι αντιθέσεις οι οποίες συναντούμε την Λατινική Αμερική δείχνουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την φύση του καπιταλισμού. Από την μια έχουμε υπερσυσώρευση πλούτου σε λίγα χέρια και από την άλλη φτώχεια και εξαθλίωση. Οι εικόνες τις οποίες συναντούμε στις φαβέλες της Βραζιλίας τις οποίες «κοιτούν» οι υπερσύγχρονες βίλες είναι χαρακτηριστικό όλης της περιοχής. Την ίδια στιγμή δεν έχουν ακόμη ξεπεραστεί μια σειρά από αποικιακά κατάλοιπα ιδιαίτερα όσο αφορά το κομμάτι της γαιοκτησίας. Έχουμε γαιοκτημονες με τεράστια ισχύ σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο με τις σχέσεις οι οποίες υπάρχουν να προσεγγίζουν τις φεουδαρχικές!

Το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης δεν θα μπορούσε φυσικά παρά να διαμορφώνει και την φυσιογνωμία των αστικών τάξεων της περιοχής. Είναι επί της ουσίας κομραδόρικες και έχουν στην φύση τους την εξυπηρέτηση/αναπαραγωγή της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας στην περιοχή. Καθόλου τυχαία δεν είναι η δημιουργία του όρου «δημοκρατίες της μπανάνας» ο οποίος θέλει να περιγράψει τα αμέτρητα πραξικόπηματα τα οποία έχουν πραγματοποιηθεί με την «σφραγίδα» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η δυνατότητα των ΗΠΑ να επιστρατεύουν τους ντόπιους γαιοκτήμονες, τις κομραδόρικες εξαρτημένες αστικές τάξεις, τις στρατοκρατικές κλίκες αλλά και διάφορες παρακρατικές ομάδες τις οποίες έχουν θρέψει έχει προσφέρει στην Λατινική Αμερική μπόλικο αίμα, καταστολή και δολοφονίες.

Φυσικά όλα αυτά έχουν διπλό σκοπό: από την μία την περαιτέρω εδραίωση της κυριαρχίας των ΗΠΑ σε οικονομικό-κοινωνικό-πολιτικό-γεωστρατηγικό επίπεδο και από την άλλη το τσάκισμα των λαϊκών αγώνων. Η παρέμβαση των ΗΠΑ στην περιοχή έχει φέρει στους λαούς φτώχεια, εξαθλίωση, εκμετάλλευση, καταπίεση και βία. Φυσικά οι λαοί της Λατινικής Αμερικής δεν έχουν μείνει παθητικοί παρακολουθητές αλλά έχουν κατά περιόδους δείξει ότι η παντοδυναμία των ΗΠΑ δεν είναι ούτε αρεστή ούτε δεδομένη! Από τις πρώτες αντιστάσεις των αυτόχθονων πληθυσμών της περιοχής στους αποικιοκράτες, στον Μπολιβάρ και τα απελευθερωτικά κινήματα, την επανάσταση στην Κούβα αλλά και μια σειρά από αντάρτικα κινήματα σε Βραζιλία, Ουρουγουάη, Νικαράγουα, Περού και Μεξικό φαίνεται ότι η πίσω αυλή των ΗΠΑ είναι ένα καζάνι που βράζει! Φυσικά η περίοδος ήττας την οποία διανύει το κομμουνιστικό κίνημα έχει επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό τα κινήματα αυτά.

Η στάση των Βραζιλίας-Κολομβίας στις εξελίξεις στην περιοχή

Η περίοδος της «αριστερής» κυβέρνησης του Λούλα αλλά και της Ρουσέφ με την καταστολή, την αντιλαϊκή πολιτική, την διαφθορά αλλά και την υπηρέτηση των συμφερόντων της αστικής τάξης οδήγησε (και με τις ευλογίες των ΗΠΑ) στην εκλογή του ακροδεξιού Μπολσονάρου ο οποίος έχει κάνει «σημαία» του την στρατιωτική συνεργασία με τις ΗΠΑ -αν και εν τέλει αποκλείστηκε η συμμετοχή της Βραζιλίας σε ενδεχόμενη επέμβαση στη Βενεζουέλα. Από την άλλη στην Κολομβία συνεχίζονται οι δολοφονίες αγωνιστών, πρώην

αναρττών και συνδικαλιστών οι οποίες χαρακτηρίζουν το συνολικότερο κλίμα το οποίο επικρατεί στην χώρα. Η ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ ήρθε έτσι ώστε να μετατραπεί σε τοπικό «χωροφύλακα» απέναντι στην Βενεζουέλα. Η συμμετοχή της σε μια σειρά από στρατιωτικά και παραστρατιωτικά περιστατικά στα σύνορα με την Βενεζουέλα αλλά και η στάση της στο εγχείρημα της «ανθρωπιστικής» βοήθειας δείχνει ότι προσπαθεί να παίξει ρόλο στην περιοχή εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Σε τι καθεστώς βρίσκεται η Βενεζουέλα;

Διαβάζοντας άρθρα και εκτιμήσεις πολλές φορές είτε τα αστικά μέσα είτε η αριστερά φαίνεται να καταλήγουν σε ένα κοινό συμπέρασμα. Το ότι η Βενεζουέλα δεν είναι μια καπιταλιστική χώρα, με αστική τάξη, αστικό κράτος, αστικό στρατό, καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής κτλ. Από το σύστημα η Βενεζουέλα παρουσιάζεται ως ένα από τα τελευταία «προπύργια» του σοσιαλισμού καλλιεργώντας στις συνεδήσεις των λαών τα κλασσικά ιδεολογήματα περί αυταρχικότητας, φτώχειας, οπισθοδρόμησης τα οποία πατούν στον αντικομμουνισμό και την προσπάθεια συκοφάντησης της κομμουνιστικής προοπτικής και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Από την άλλη η πλειοψηφία της αριστεράς έβλεπε με την εκλογή Τσάβες το 1999 να πραγματοποιούνται τα όνειρα της «ρεαλιστικής» αστικής διαχείρισης η οποία έρχεται να απαντήσει στα δεδομένα του 21ο αιώνα. Ο Τσαβιζμός φυσικά δεν αποτέλεσε ένα απλό πολιτικό κίνημα το οποίο συνεπήρε τον λαό της Βενεζουέλας. Ήδη από την δημιουργία της μυστικής οργάνωσης MBR-200 μέσα στον στρατό αλλά και την απόπειρα πραξικόπηματος το 1992 φαινόταν πως οι πλάτες αυτού του κινήματος. Επί της ουσίας εκφραζόντουσαν οι επιδιώξεις μερίδων της αστικής τάξης και του στρατού οι οποίες προσέβλεπαν στην χάραξη μιας πολιτικής έξω από τα σχέδια των ΗΠΑ με σκοπό την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας και την αναβάθμιση του ρόλου τους στην περιοχή.

Έτσι το αφήγημα του «σοσιαλισμού» του 21ο αιώνα πλασάρεται ώστε να αφοπλίσει τον λαό δίνοντας του φρούδες ελπίδες ότι με «αντιφατικές» κυβερνήσεις και με δυαδική εξουσία (πάντα μέσα στον καπιταλισμό) μπορούν οι λαοί να βρουν διεξόδους. Αυτές οι απόψεις βασίζονται από την μία στο ρεβιζιονιστικό παρελθόν αυτών των δυνάμεων οι οποίες ακόμα και σήμερα είναι πιστές στις κατευθύνσεις του 20ο Συνεδρίου του ΚΚΣΕ και ενστερνίζονται επί της ουσίας το «ειρηνικό» πέρασμα στον σοσιαλισμό». Από την άλλη δείχνουν ότι συντάσσονται πλήρως με τα αστικά ιδεολογήματα τα οποία μιλούν για το μάταιο των αγώνων και των επαναστάσεων, την συκοφάντηση της περιόδου 1917-1953 στην ΕΣΣΔ αλλά και την περίοδο Μάο στην Κίνα, την άρνηση της βίαιης επαναστατικής διαδικασίας και το γκρέμισμα του αστικού κράτους, τον ρόλο της εργατικής τάξης, και γενικά ό, τι συμπεράσματα παρήγαγε το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα στον 20ο αιώνα.

Για τον Ένγκελς, το να μιλάς για ειρηνικό πέρασμα στον σοσιαλισμό είναι «σαν να αφαιρείς το φύλλο σικής από την απολυταρχία και να στέκεσαι ο ίδιος μπροστά της για να καλύψει την γύμνια της...». [1] Δυστυχώς εμείς έχουμε ένα μεγάλο κοουσούρι, προσπαθούμε να βλέπουμε τις εξελίξεις στην πραγματική τους βάση. Καθόλου δεν θαμπωνόμαστε από σοσιαλδημοκρατικά εγχειρήματα τα οποία ούτε θέλουν ούτε μπορούν να αντιπαρατεθούν με το σύστημα παρά μόνο να προτείνουν λύσεις ενσωμάτωσης και διαχείρισης.

Σοσιαλδημοκρατία στην εξουσία σημαίνει αστική τάξη στην εξουσία!

Δανειζόμενοι την ρήση του Μάο «ο ρεβιζιονισμός στην εξουσία είναι η αστική τάξη στην εξουσία» μπορούμε να πούμε ότι το ίδιο ισχύει και για τα

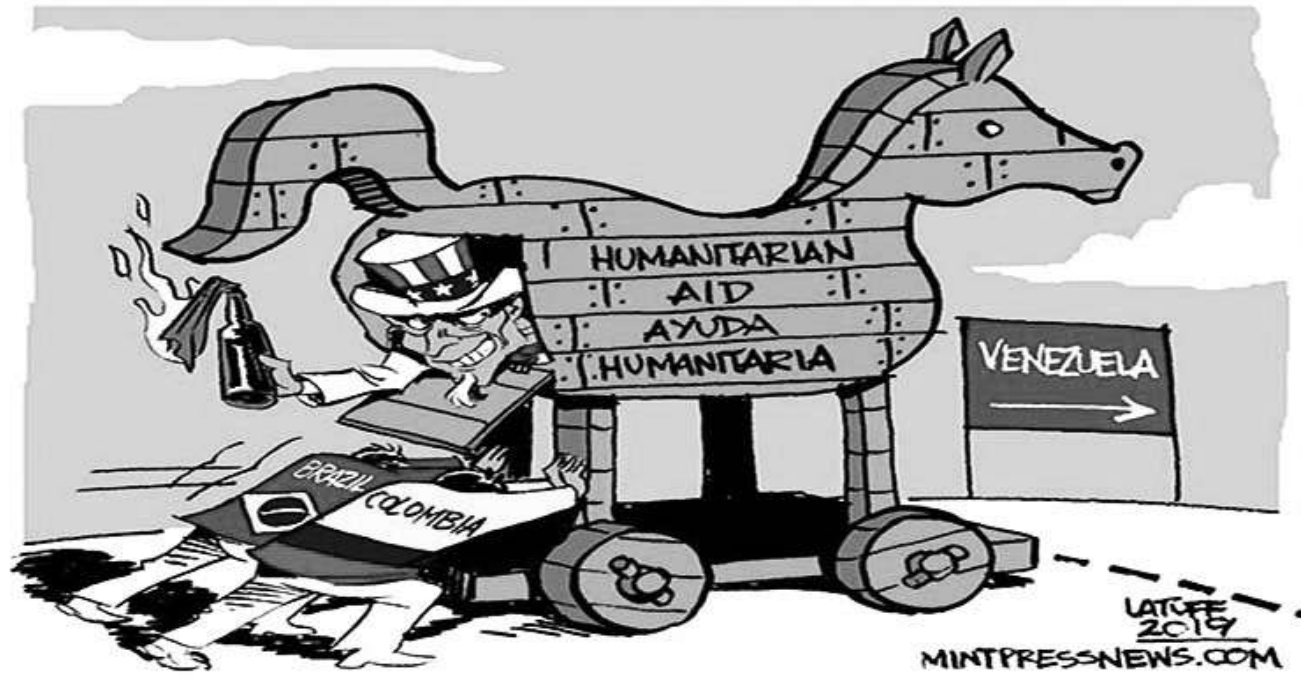

σοσιαλδημοκρατικά εγχειρήματα. Ήδη από την εποχή Τσάβες έχουμε την τοποθέτηση ότι «το αντάρτικο κίνημα είναι απολιθωμένο άλλης εποχής» όπου από την μία «αδειάζει» τις FARC και από την άλλη δείχνει ότι πλέον το «παίχνιδι» παίζεται σε άλλο γήπεδο. Τι ισχύει όμως για τις σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις: «Αυτό που πραγματικά επιδιώκουν είναι η αναβάθμιση της θέσης τους στην κοινωνία (της δικής τους θέσης και όχι του λαού) και στο πολιτικό σύστημα. Αυτό, λοιπόν, που στην πραγματικότητα θέτουν δεν είναι μια «ειρηνική» ή «δημοκρατική» αλλαγή του συστήματος, αλλά η παραίτηση από τον στόχο της αλλαγής του συστήματος» [2]

Έτσι η πολιτική τους γραμμή χαρακτηρίζεται από την ταξική συνεργασία, την στοίχιση πίσω από τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, την υποβάθμιση έως και εξαφάνιση του παράγοντα της ταξικής πάλης, την υποβάθμιση του ρόλου της εργατικής τάξης και συνολικά τον ιδεολογικό αφοπλισμό του λαού. Από την Χίλη του Αλιέντε μέχρι την Βενεζουέλα των Τσάβες-Μαδούρο η αριστερά ψάχνει το «νέο» μοντέλο το οποίο θα μας «γλιτώσει» από την επίπονη και σκληρή διαδικασία της ταξικής πάλης και θα μας φέρει με εκλογές και αντιδραστικές συμμαχίες πιο κοντά στον «σοσιαλισμό».

Τα αποτελέσματα αυτών των αυταπατών είναι ξεκάθαρα και αντί να πείθουν τους ρεφορμιστές φαίνεται να τους πεισιμώνουν ακόμα παραπάνω. Από την μία το αμερικανικό ιμπεριαλιστικό πραξικόπημα στην Χίλη το 1973 δείχνει ότι όσο η εργατική τάξη δεν βρίσκεται στην εξουσία τόσο τα διάφορα εγχειρήματα δεν είναι τίποτα περισσότερο από «πύργους από τραπουλόχαρτα» τα οποία μπορεί ο ιμπεριαλισμός να γκρεμίσει από την μία μέρα στην άλλη. Από την άλλη ότι όσο διατηρείται η οικονομική βάση του καπιταλισμού και οι καπιταλιστικές παραγωγικές σχέσεις η εξαθλίωση και η καταπίεση είναι αναπόφευκτα. Άλλωστε ο κάθε «οικονομική βάση έχει και το δικό της ιδιαίτερο εποικοδόμημα το οποίο αντιστοιχεί σε αυτή» [4] και «Η οικονομική βάση της κοινωνίας είναι το πρωταρχικό, το κράτος είναι το δευτερεύον» [5].

Έτσι ο λαός της Βενεζουέλας έχει νιώσει και τα δύο συμπεράσματα όπου από την μία νιώθει τον ιμπεριαλιστικό κλοιό να στενεύει και από την άλλη να βλέπει τις περιкоπές στα εισοδήματα του, την φτώχεια, τις κοινωνικές ανισότητες και την καταστολή. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ξέσπασμα της κρίσης αλλά και οι κυρώσεις από τις ΗΠΑ γκρέμισαν τις όποιες αυταπάτες περί φιλολαϊκής πολιτικής. Όντως η κρατικοποίηση του πετρελαίου έδωσε μια σειρά από κέρδη τα οποία χρησιμοποιήθηκαν για την δημιουργία κοινωνικών συμβαχιών μέσω της πρόωθησης μιας σειράς από κοινωνικές παροχές οι οποίες ήταν πρωτόγνωρες όχι μόνο για τον λαό της Βενεζουέλας αλλά και για όλη την περιοχή. Παρόλα αυτά φάνηκε ότι αποτελούσε μια τακτική επιλογή της αστικής τάξης η οποία με το που εμφανίστηκαν οι δυσκολίες επέλεξε να δει-

Ξει ότι όλα αυτά δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματική φύση της.

Η στάση των ρεφορμιστικών δυνάμεων

Για να καταλάβουμε καλύτερα το πώς στέκονται οι δυνάμεις της αριστεράς αρκεί απλώς να δούμε μερικές τοποθετήσεις τους. Στο μακρινό 2005 μετά από επίσκεψη της Αλ. Παπαρήγα στην Βενεζουέλα είχαμε τις εξής δηλώσεις: «στη Βενεζουέλα σήμερα ... συντελείται μια δυναμική διαδικασία για την κατάκτηση της λαϊκής εξουσίας κάτω από το σύνθημα της επανάστασης». Την ίδια στιγμή έχουμε στήριξη της απόφασης του ΚΚΒ να προχωρήσει σε μία «ενωτική συμφωνία του Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος (Κυβέρνηση Μαδούρο) και του ΚΚΒ». Φυσικά καθόλου ξένες δεν είναι στο ΚΚΕ οι συνεργασίες με αστικά κόμματα και κυβερνήσεις, από την στήριξη στο ΠΑΣΟΚ και την «πραγματική αλλαγή» μέχρι την συγκυβέρνηση με Μητσοτάκη, το ΚΚΕ είναι πιστό στον δρόμο του «ειρηνικού περάσματος» και στις κατευθύνσεις που ερχόντουσαν από το ρεβιζιονιστικό ΚΚΣΕ. Φυσικά εδώ κολλάνε και οι αυταπάτες του ΚΚΕ το οποίο θεωρεί ότι σοσιαλισμός είναι κεντρικός σχεδιασμός μαζί με έλεγχο του κράτους.

Από την άλλη ο χώρος των μεταβατικών-κυβερνητικών προγραμμάτων (τότε ΣΥΡΙΖΑ – ΛΑΕ – ΑΝΤΑΡΣΥΑ) διατυμπάνιζε το εγχείρημα Τσαβεζ-Μαδούρο ως υπόδειγμα κοινωνικής αλλαγής. Για 20 χρόνια γινόταν αναφορές στις παράλληλες κοινωνικές δομές που στήνονταν, στα εργοστάσια τα οποία τάχα εγκατέλειπαν τα αφεντικά και τα αναλάμβαναν οι εργάτες με το κράτος, τα όργανα λαϊκής εξουσίας που στήνονταν αλλά και τις παράλληλες αγορές που ταΐζαν τον λαό. Φυσικά φαίνεται όλοι να ξεχνούσαν ότι μιλούσαν για μια καπιταλιστική χώρα. Είναι χαρακτηριστικό ότι κοινός τόπος όλων των παραπάνω δυνάμεων είναι οι ρεφορμιστικές αντιλήψεις τους οι οποίες τους οδηγούν στο να θαμπώνονται από εγχειρήματα τύπου Τσάβες και ταυτόχρονα να μην βγάζουν άχνα για των αγώνων των Ινδών και Νεπαλέζων κομμουνιστών που κρατούν παρά τις δυσκολίες και τις αντιφάσεις τις κόκκινες σημαίες ψηλά!

Τέλος χαρακτηριστική είναι η στάση του Μ-Α ΚΚΕ το οποίο όχι μόνο πραγματοποιεί εκδηλώσεις με καλεσμένο εκπρόσωπο αστικού κράτους (πρέσβης της Βενεζουέλας στο «ΣΗΜΑ») αλλά τονίζει ότι : «Όπως έχουμε και κάθε λόγο να εκφράζουμε την πολιτική μας στήριξη σε όλες τις ενέργειες της κυβέρνησης της Βενεζουέλας, που αντιπαλεύουν την υποταγή και την

ευθυγράμμιση με τις πολιτικές και τις στρατιωτικές επιταγές των ΗΠΑ και Ε.Ε.»

Ένας κούφιος αντιιμπεριαλισμός

Ποια θα πρέπει να είναι η στάση του ελληνικού λαού πάνω στο ζήτημα της Βενεζουέλας; Πρέπει να υιοθετήσουμε τις θεωρίες που διατυμπάνίζουν την στοίχιση με την αστική τάξη και την κυβέρνηση της ή να βροντοφωνάξουμε ότι οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες, ντόπιους και ξένους; Θα πρέπει ο λαός της Βενεζουέλας να δημιουργήσει τις δικές του δομές, την δική του επαναστατική συγκρότηση και να αντιπαρεταθεί στον ιμπεριαλισμό και στην αστική τάξη ή να κρυφτεί πίσω από τον Μα-

δούρο και να περιμένει να γίνει κρέας στα κανόνια;

Βλέπουμε στις εξαγγελίες της ρεφορμιστικής αριστεράς ότι κυβέρνηση της Βενεζουέλας διεξάγει έναν αντιιμπεριαλιστικό αγώνα ενάντια στις ΗΠΑ. Αρχικά θα αναρωτηθούμε για το κατά πόσο μια αντιιμπεριαλιστική δύναμη (πόσο μάλλον μια χώρα;) μπορεί να επιλέγει σε ποιον προστάτη θα αντιπαρεταθεί. Για παράδειγμα πόσο αντιιμπεριαλιστικές είναι οι οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές σχέσεις με Ρωσία και οι αντίστοιχες οικονομικές με Κίνα; Κατά πόσο είναι αντιιμπεριαλισμός η άρνηση της «ανθρωπιστικής» βοήθειας των ΗΠΑ όταν από την άλλη οι 300 τόνοι ανάλογης βοήθειας της Ρωσίας είναι καλοδεχούμενοι; Πόσο αντιιμπεριαλιστικά είναι τα δάνεια που δέχεται από την Κίνα; Η αλήθεια είναι ότι ο «αγώνας» που διεξάγει η αστική τάξη της Βενεζουέλας δεν έχει κανένα αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο παρά μόνο εκφράζει ένα αντι-αμερικάνικο αίσθημα το οποίο πατά πάνω στην πίεση που νιώθει από τις κινήσεις των ΗΠΑ

Με ποια μπάντα είμαστε

Μπορούμε με ξεκάθαρο τρόπο να πούμε ότι είμαστε με τον λαό της Βενεζουέλας, και με το δικαίωμα κάθε λαού να καθορίζει ελεύθερα το μέλλον. Είμαστε ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τον κύριο εχθρό των λαών, και στην ωμή επέμβαση που πραγματοποιεί, ενάντια σε ένα ενδεχόμενο πραξικόπημα. Δε συντασσόμαστε με την αστική τάξη της Βενεζουέλας. Υποστηρίζουμε το δικαίωμα του λαού στη ζωή, απέναντι στο ενδεχόμενο της στρατιωτικής επέμβασης από πλευράς ΗΠΑ. Συγκροτούμε αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, ώστε να καταγγελθεί η επέμβαση. Αυτή μας η στάση καθόλου δεν δίνει συγχωρόχαρτι στη σοσιαλδημοκρατία και τους υμνητές της, αλλά αναγνωρίζει τον κύριο αυτή την στιγμή εχθρό. Γι' αυτό το λόγο, κάνουμε ξεκάθαρη διάκριση απέναντι στον λαό της Βενεζουέλας και την κυβέρνηση του, κάτι που δεν γίνεται από μια σειρά δυνάμεις. Να λοιπόν με ποιους είμαστε!

- [1] Κ. Μάρξ και Φ. Ενγκελς, Άπαντα, τόμος 22
- [2] Βασίλης Σαμαράς, Η αριστερά απέναντί στον εαυτό της
- [3] Κώστας Καμαρέτος, Ας μιλήσουμε, σύντροφοι, για την Βενεζουέλα!
- [4] Στάλιν, Μαρξισμός και γλωσσολογικά ζητήματα
- [5] Πόλιτζερ, Βασικές Αρχές Φιλοσοφίας

Για το κίνημα των «κίτρινων γιλέκων»

Οι ογκωδέστερες και συνεχιζόμενες έως και τώρα κινητοποιήσεις του γαλλικού λαού, είναι ένα γεγονός μη συνηθισμένο σε καιρούς κινηματικής νημειας. Αποτελούν έμπρακτη άρνηση της προσπάθειας του συστήματος να πείσει ότι οι αγώνες ανήκουν στο παρελθόν ενώ προσφέρουν και μια μεγάλη πηγή πείρας όσον αφορά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει κάθε λαϊκή προσπάθεια κίνησης στη δοσμένη συγκυρία.

Πως ξεκίνησαν και γιατί; Αφορμή για το ξεκίνημα των κινητοποιήσεων υπήρξε η προσπάθεια επιβολής εκ μέρους της κυβέρνησης Μακρόν του λεγόμενου «οικολογικού» φόρου στα καύσιμα. Ενός μέτρου του οποίου η εφαρμογή θα ανέβαζε κατακόρυφα το κόστος ζωής για τα λαϊκά στρώματα. Η εξαγγελία αυτού του μέτρου αποτέλεσε ένα ηχηρό «καμπανάκι» και συντέλεσε στην αγωνιστική αφύπνιση ενός μεγάλου μέρους του γαλλικού λαού.

Είναι, όμως, επιφανειακή προσέγγιση ότι όλα αρχίζουν και τελειώνουν εκεί. Άλλωστε παρά την απόσυρση του συγκεκριμένου μέτρου, οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται! Επιπλέον, λίγο πριν και λίγο μετά την προσπάθεια επιβολής του «οικολογικού φόρου» και την εμφάνιση των «κίτρινων γιλέκων», διαπιστώνεται η ύπαρξη και άλλων μέτρων με αντίστοιχα αντιλαϊκό χαρακτήρα. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που ο γαλλικός λαός βρέθηκε ενώπιον των μεταρρυθμίσεων «Ελ Κομρί», με τις οποίες ο γαλλικός ιμπεριαλισμός προσπάθησε να επιβάλλει πιο ευέλικτες σχέσεις εργασίας. Ούτε είναι άσχετη χρονικά η αναστάτωση που έχει προκαλέσει στη γαλλική νεολαία η αναμόρφωση του εξεταστικού συστήματος σε κατεύθυνση επιβολής περισσότερων ταξικών φραγμών.

Συνεπώς θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο «οικολογικός» φόρος ήταν η «βαλβίδα αποσυμπίεσης» και έκφραση ενός συνολικού αισθήματος αδικίας το οποίο έχει δημιουργηθεί στον λαο και την νεολαία της Γαλλίας. Και με τη σειρά της η συνολική αυτή αγανάκτηση έχει τις ρίζες της σε μια στρατηγική επίθεση των δυνάμεων του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού εναντίον κάθε λαϊκού δικαιώματος. Μια επίθεση που διεξάγεται ακόμη και στην αναπτυσσόμενη ιμπεριαλιστική Γαλλία, και ενόσω συνεχίζεται θα γεννά αυθόρμητες λαϊκές αντιστάσεις.

Αυτό είναι και το κύριο χαρακτηριστικό των «κίτρινων γιλέκων». Το κίνημα αυτό δεν αποτελεί παρά μια απόπειρα του γαλλικού λαού να δώσει τις δικές του απαντήσεις ενάντια στις αντιλαϊκές

πολιτικές που του επιβάλλονται. Έχοντας δοσμένο αυτό το ζήτημα, θα ήταν λάθος να μην προσπαθήσει κανείς να αναγνωρίσει και τα προβληματικά του χαρακτηριστικά.

Ένα βασικό ζήτημα είναι το πλαίσιο των πολιτικών αιτημάτων που υιοθετείται από τα «κίτρινα γιλέκα». Πλαίσιο αρκετά θολό, το οποίο προς στιγμήν εμπεριέχει τόσο θετικά αιτήματα ικανά να κινητοποιήσουν λαϊκές δυνάμεις (πχ «κάτω ο οικολογικός φόρος», «αυξήσεις στους μισθούς») όσο και αιτήματα φανερά συνδεδεμένα με βλέψεις αστικών μερίδων ή το λιγότερο συνδιαχειριστικά (πχ «να πέσει ο Μακρόν», «επταετής θητεία προέδρου» κ.ά). Αυτό το θολό πολιτικό πλαίσιο είναι που εκμεταλλεύονται έως και ακροδεξιές φωνές ώστε να παρεμβαίνουν εντός του κινήμα-

τος αυτού. Αρνητικό στοιχείο αποτελεί επίσης και το αντιοργανωτικό πνεύμα που χαρακτηρίζει τις κινητοποιήσεις αυτές. Έτσι, με θολό πολιτικό πλαίσιο και θολές οργανωτικές δομές, εύκολα αυτό το κίνημα μπορεί να γίνεται αντικείμενο χειρισμών. Τέλος στοιχείο προβληματισμού αποτελεί και η «συγκρουσιακή» φύση των γιλέκων. Η οποία σίγουρα πατάει πάνω στα μεγάλα αποθέματα οργής και την τρομοκρατική καταστολή, όμως φανερώνει και σημάδια προσπάθειας «προσπέρασης» των κοινωνικών πολιτικών συσχετισμών δια μέσου της άμεσης χωρίς όρους «δυναμικής» αντιπαράθεσης με τους μηχανισμούς καταστολής.

Και αν τα παραπάνω αποτελούν φυσιολογικά απότοκα της κινηματικής απειρίας των μαζών και της κατάστασης ήττας και αποσυγκρότησης των λαϊκών δυνάμεων, κρίσιμο ζήτημα αποτελεί το τι κάνει η αριστερά και οι συνδικαλιστικές δυνάμεις ώστε το κίνημα αυτό να πολιτικοποιηθεί και να προχωρήσει τη συγκρότησή του. Και εδώ όμως η

πραγματικότητα δεν είναι ευχάριστη και δείχνει ότι και η υπάρχουσα αριστερά και οι υπάρχουσες συνδικαλιστικές ηγεσίες αποτελούν παράγωγο αυτής της ήττας, και ως εκ τούτου τείνουν να την αναπαράγουν. Από την μια δηλαδή έχουμε την CGT (κεντρικό συνδικαλιστικό όργανο), η οποία αρχικά τήρησε στάση αποχής από τα «κίτρινα γιλέκα» λόγω των χαρακτηριστικών τους, απαξιώνοντας την κίνηση των μαζών και στη συνέχεια αναγκάστηκε να συμμετάσχει κάνοντας ταυτόχρονα εκκλήσεις για επαναφορά της χώρας σε κατάσταση ομαλότητας και επιστροφή στις αξίες του «κοινωνικού διαλόγου»! Από την άλλη δε, έχουμε πλειοψηφικά στην γαλλική αριστερά είτε την έκκληση για επικράτηση της κοινωνικής ειρήνης (ΚΚΓ), είτε το ψάρεμα ψηφοφόρων στα θολά νερα με σκοπό την ύψιστη «μάχη» των εκλογών (Μελανσόν), παρά τις προσπάθειες μικρότερων οργανώσεων να παρέμβουν εντός των γιλέκων προτάσσοντας έναν άλλο δρόμο.

Ακόμη όμως και με την ύπαρξη όλων των παραπάνω προβληματικών δεδομένων, ο γαλλικός λαός και η νεολαία παλεύουν, και αυτή η πάλη τους έχει αποτέλεσμα! Αποτέλεσμα σε σχέση με τους υλικούς στόχους που θέτουν τα κίτρινα γιλέκα. Άλλωστε ο «ατσάλινατος» Μακρόν έχει αναγκαστεί να μαζέψει άρον άρον τον οικολογικό του φόρο και να υποσχεθεί διάφορες «παροχές» προς το λαό. Αποτέλεσμα όμως και σε σχέση με την απόκτηση εμπειρίας κινητοποίησης και την ανάκτηση της εμπιστοσύνης των μαζών στις δικές τους δυνάμεις.

Γι' αυτό και ο Μακρόν και οι δυνάμεις του γαλλικού κεφαλαίου δίνουν την πρόβλεψη σημασία στα κίτρινα γιλέκα. Με χαρακτηριστικότερο ίσως παράδειγμα τις πρόσφατες απειλές για απαγόρευση των κινητοποιήσεων και ενεργοποίηση του στρατού, στην καρδιά της «δημοκρατικής» Ε.Ε έχει εξαπολυθεί ένα όργιο καταστολής το οποίο μετράει εκατοντάδες τραυματισμένους, καθημερινή τρομοκρατία, κομμένα χέρια, βγαλμένα μάτια, συλλήψεις μαθητών μέσα από σχολεία, ως και αρκετούς νεκρούς.

Όσο όμως και αν τρομοκρατούν οι αντιδραστικές δυνάμεις του συστήματος, όσα βάρη της ήττας και αν σέρνουν οι κινητοποιήσεις του σήμερα, όσες ανεπαρκείες και αν εμφανίζουν προς το παρόν οι λαοί στην πάλη τους ένα είναι το σίγουρο. Οι λαοί δεν είναι πρόθυμοι να κάτσουν με σταυρωμένα χέρια και να υποστούν την επίθεση για αυτό μέσα από τη διαδικασία του αγώνα θα βρουν τον δρόμο για το δικό τους!

Θωμάς Ντίντας,
Νομική Θεσσαλονίκης

Η ειρήνη «ξαναέρχεται»;

Βασιλική Εφεντάκη,
Μεταπτυχιακό Φαρμακευτική Αθήνας

Με αφορμή τη συμφωνία των Πρεσπών είδαμε και ακούσαμε πολλά! Από απόψεις ότι «η Μακεδονία ανήκει στις αρκούδες της» μέχρι το ξέσπασμα εθνικιστικών συλλαλητηρίων για την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Αυτό που έλειπε, όμως, κυρίαρχα ήταν η ανάδειξη του ποιος αποφάσισε να ανοίξει το «μακεδονικό ζήτημα» και έθεσε επί τάπητος τη συμφωνία.

Η συμφωνία των Πρεσπών προωθήθηκε από τους αμερικάνους και τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές στα πλαίσια της αντιπαράθεσης των πρώτων με τη Ρωσία. Βασικό στόχο είχε την ένταξη ακόμα μιας χώρας στο ΝΑΤΟ, με ταυτόχρονο αποτέλεσμα την άσκηση πίεσης προς τη Σερβία που διατηρεί δεσμούς με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Οι αστικές τάξεις Ελλάδας και Βόρειας Μακεδονίας σε καμία περίπτωση δεν τα «βρήκαν» με τη συμφωνία. Αντίθετα κουκούλωσαν για την ώρα τις αντιθέσεις τους προκειμένου να υλοποιηθούν τα σχέδια του αφεντικού τους, θεωρώντας ότι θα λάβουν τα αντίστοιχα ανταλλάγματα για αυτή τους τη κίνηση.

Και όμως, οι κυβερνήσεις των δύο χωρών ισχυρίζονται ότι προωθούν την ειρήνη και τη φιλία των λαών. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ενώ εξαπολύει την αντιλαϊκή της επίθεση, προσπαθεί να μας πείσει ότι το βάθεμα της εξάρτησης με το άπλωμα των βάσεων και την υλοποίηση κάθε αποστολής που της ανατίθεται από τους αμερικάνους είναι ευκαιρία από την οποία έχουμε να κερδίσουμε. Σε αυτή τη βάση παρουσιάζει τις μωροφιλοδοξίες της για «ανταλλάγματα» (μονομερής κήρυξη ΑΟΖ, επέκταση των χωρικών υδάτων στο Αιγαίο στα 12 ναυτικά μίλια) ως κέρδος για τον απλό κόσμο. Η υλοποίησή τους, όμως, ξεχνούν να αναφέρουν ότι περνάει από πολεμικά επεισόδια. Γι' αυτό και αποτελεί τον κύριο πολιτικό παράγοντα που σέρνει τις εξελίξεις σε επικίνδυνα σενάρια για τους λαούς της περιοχής.

Σε αυτό το μήκος κύματος κινούνται και όλα τα αστικά πολιτικά κόμματα, γεγονός που αναδείχθηκε πριν αλλά και κατά την ψήφιση της συμφωνίας στη Βουλή. Οι φωνές περί «ελληνικότητας της Μακεδονίας που δεν χαρίζεται» σε καμία περίπτωση δεν σημαίνουν αμφισβήτηση της εξάρτησης της χώρας και αναθεώρηση της υποτέλειας στους ιμπεριαλιστές. Αυτό που στην πραγματικότητα εκφράζουν, είναι διαφορετικές προσεγγίσεις στα πλαίσια της αστικής τάξης, οι οποίες θεωρούν ότι τώρα είναι η ώρα να γίνουν πιο επιθετικές κινήσεις απέναντι στους βόρειους γείτονες, πάντα με την αιγίδα των «προστατών». Για να προωθήσουν τις πολεμοκάπηλες ιαχές τους δεν δίστασαν μάλιστα να χρησιμοποιήσουν ακόμα και το λαό, μέσω της οργάνωσης και στήριξης των εθνικιστικών συλλαλητηρίων που ξέσπασαν το προηγούμενο διάστημα. Κοινός παρονομαστής όλων αυτών ήταν η προσπάθεια να δηλητηριαστούν οι συνειδήσεις του λαού και της νεολαίας με τον σοβινισμό, ώστε πιο εύκολα να γίνουν αύριο θυσιά στο βωμό συμφερόντων ξένων από τα δικά τους.

Ωστόσο, η προσπάθεια οργάνωσης καταλήψεων σε σχολεία από φασιστικούς κύκλους ανέδειξε ότι ο στόχος του συστήματος είναι διπλό! Από τη μια σίγουρα επιδιώκεται η νεολαία να μπει πιο έντονα σε «πρόβες πολέμου». Παράλληλα όμως επιχειρείται να δυσφημιστούν στις συνειδήσεις της τα μέσα πάλης με τα οποία το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα πέτυχαν νίκες! Το σύστημα, ενώ υλοποιεί τη βάρβαρη πολιτική του, θέλει

να ποινικοποιήσει όποιο εργαλείο έχουμε στα χέρια μας για να διεκδικούμε. Όταν δεν καταφέρνει την ποινικοποίηση, επιχειρεί να το μετατρέψει σε εργαλείο για τα συμφέροντά του. Η αποπολιτικοποίηση, ο ιδεολογικός και οργανωτικός αφοπλισμός της νεολαίας που προωθείται από όλους τους εκφραστές του συστήματος μέσα στα Πανεπιστήμια καθώς και η κατάργηση του Λαϊκού Ασύλου είναι που δίνουν το ελεύθερο σε φασίστες να γράφουν συνθήματα στις σχολές μας, όπως έγινε στο ΤΕΙ και τη Φιλοσοφική στην Αθήνα!

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, όσο και αν προσπαθεί να διατηρήσει έως και αντιφασιστικό προφίλ, δεν πείθει. Αυτή είναι που προωθεί την πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, διώκοντας αγωνιστές, ξεπλύνοντας την Χρυσή Αυγή, αθρώνοντας δολοφόνους όπως ο Κορκονέας και κλείνοντας τελικά το μάτι στα μαντρόσκυλα του συστήματος για τις υπηρεσίες που προσφέρουν. Αυτή η κυβέρνηση είναι που γεμίζει τη χώρα βάσεις του θανάτου και συνεχίζει το αφήγημα της «εθνικής ομοψυχίας», δίνοντας χώρο έκφρασης στους εθνικισμούς.

Η έλλειψη αριστερής αγωνιστικής απάντησης έπαιξε, επίσης, καθοριστικό ρόλο στο ξέσπασμα των εθνικισμών και του μίσους. Το ΚΚΕ υιοθέτησε το αστικό αφήγημα που θέτει ως κύρια πηγή κινδύνου τον «μονομερή» αλυτρωτισμό της Βόρειας Μακεδονίας, με αποτέλεσμα την ίδια στιγμή που υπερασπιζόταν την άποψη για ιμπεριαλιστική Ελλάδα, να στηρίζει το «δικαίωμα» της αστικής μας τάξης να μπορεί να αλλάξει το Σύνταγμα της Βόρειας Μακεδονίας. Βέβαια, και οι δυνάμεις της εξωκονιστοβουλευτικής αριστεράς δεν είχαν καλύτερη στάση! Ο Λαφαζάνης από τη ΛΑΕ δεν έχασε την ευκαιρία να εμφανιστεί σε φασιστικά σάιτ, επιχειρώντας άνοιγμα προς εθνικιστικούς κύκλους και αναδεικνύοντας πόσο κούφιος είναι τελικά όλες εκείνες οι αντιφασιστικές κορώνες των οργανώσεων της ΛΑΕ, που επιδίδονται σε κυνήγι φασιστών χωρίς να στοχοποιούν την κυβέρνηση και το ίδιο το σύστημα που τους γεννά. Από την άλλη, μερίδες της αναρχίας και της τροτσκιστικής κυρίως αριστεράς έβλεπαν εξ αντικείμενο με θετικό μάτι τη συμφωνία θεωρώντας ότι ικανοποιεί το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του λαού της Βόρειας Μακεδονίας. Μόνο που αυτοδιάθεση με το λαό στο περιθώριο, εκβιαζόμενο από τους ιμπεριαλιστές και για την ενίσχυση της παρουσίας τους στην περιοχή δεν υφίσταται. Δυστυχώς η αριστερά τόσο πριν όσο και μετά τις καταλήψεις εθνικιστικού περιεχομένου δεν μπόρεσε να συμβάλει στην δημιουργία των κατάλληλων αντιιμπεριαλιστικών, αντιπολεμικών κινηματικών αντισωματών στη νεολαία, τα οποία θα έκοβαν και τον αέρα στους φασίστες.

Οι λαοί των χωρών της περιοχής, όμως, συνεχίζουν να μην έχουν τίποτα να χωρίσουν και να απειλούνται από τους ίδιους εχθρούς. Η εκμετάλλευση από τις αστικές τους τάξεις και τους ιμπεριαλιστές μπορεί να τους ενώσει σε ένα αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο. Όσο το σύστημα προσπαθεί να μας βάλει, καταπιεστές και καταπιεζόμενοι, κάτω από την ίδια σημαία, τόσο εμείς είναι αναγκαιότητα να υπερασπιστούμε την ειρήνη και φιλία των λαών ώστε να βάλουμε φρένο στα σχέδιά τους! Η πραγματική διέξοδος είναι οι ταξικοί αγώνες, γιατί καμία ειρήνη δεν μπορεί να εξασφαλιστεί από τους ιμπεριαλιστές και τις αστικές τάξεις!

Σχετικά με τις καταλήψεις για το «Μακεδονικό»

Συνέντευξη μαθητή

Ακολουθεί συνέντευξη του μαθητή Ν.Μ. που βίωσε τις καταλήψεις του προηγούμενου διαστήματος με αφορμή το λεγόμενο «Μακεδονικό Ζήτημα» στο σχολείο του. Προσπαθεί μέσα από τη συνέντευξη του να δώσει απαντήσεις στο τι οδήγησε σε αυτήν την εξέλιξη και φασίστες μπόρεσαν να εκφραστούν τόσο φανερά στα σχολεία και να παρέρβουν σε ένα τόσο ζωντανό κομμάτι της νεολαίας. Τονίζει πως οι μαθητές έπρεπε απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις να απαντήσουν με αντιπολεμικούς- αντιιμπεριαλιστικούς στόχους πάλης και να βροντοφωνάξουν για τη φιλία των λαών. Τέλος, προβάλλει την κατάληψη ως μέσο πάλης που θα υπηρετεί την αντίσταση των μαθητών στη βάση των δικαιωμάτων της νεολαίας και του λαού και ενάντια στο σύστημα, σε αντίθεση με αυτές τις «καταλήψεις μίσους».

Ερώτηση: Στα πλαίσια των καταλήψεων που καλέστηκαν το προηγούμενο διάστημα με θέμα το λεγόμενο «Μακεδονικό» έγινε κατάληψη στο σχολείο σου για αυτό το ζήτημα; Τι εικόνα έχεις σχηματίσει από αυτή την κατάληψη;

Απάντηση Μαθητή: Πραγματοποιήθηκε κατάληψη στο σχολείο μου με απρόσμενα αρκετή συμμετοχή. Αποδείχτηκε μάλιστα πως την κατάληψη στήριζαν αρκετοί εξωσχολικοί.

Υπήρχε όμως σε μεγάλο βαθμό η συμμετοχή ορισμένων συμμαθητών μας που αγνοούσαν ουσιαστικά το ζήτημα. Πολλοί από αυτούς στήριξαν την κατάληψη στη λογική ότι «είναι ευκαιρία για να χάσω μάθημα». Έχει παρατηρηθεί έντονα ένα κλίμα άγνοιας πάνω σε τέτοιου τύπου ζητήματα στα σχολεία. Πολλά παιδιά σε αυτή την ηλικία, παρότι ψάχνονται, δεν έχουν ξεκαθαρίσει τις έννοιες, ειδικά μέσα στο κλίμα αποπολιτικοποίησης που υπάρχει στα σχολεία. Για αυτό το λόγο αρκετοί μπορεί να παρασύρθηκαν σε μια τέτοια κατάληψη χωρίς να καταλαβαίνουν πόσο επικίνδυνο μπορεί να είναι αυτό που στηρίζουν.

Ερ.: Σε τι κλίμα πιστεύεις ότι πάτησαν αυτές οι καταλήψεις; Τι μπορεί να τροφοδότησε μια τόσο μαύρη εξέλιξη, με φασίστες να καλούν ξεδιάντροπα και ανοιχτά τη νεολαία σε καταλήψεις μίσους απέναντι στους γειτονικούς λαούς;

Απ.: Οι καταλήψεις αυτές πάτησαν σε ένα κλίμα έντασης της φασιστικοποίησης. Η ίδια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ αφήνει τους φασίστες να δρουν ανενόχλητοι. Καλλιεργούν τον εθνικισμό και το μίσος απέναντι στους γειτονικούς λαούς, ώστε οι λαοί να «τρώνονται μεταξύ τους» για να τους αποσπάσουν από το στόχο που θα έπρεπε να έχουν. Στα πλαίσια της κρίσης του συστήματος, η φασιστικοποίηση εντείνεται και γίνεται προσπάθεια επικράτησης μαύρων και οπισθοδρομικών απόψεων. Μας λένε ότι φταίνε οι μεταναστες και οι γειτονικοί λαοί για όλα, γιατί ψάχνουν για «αποδι-

ομοπαίους τράγους», για να μην αντιληφθούμε τον πραγματικό φταίχτη.

Θέλουν τη νεολαία στη γωνία, «κοιμισμένη», ώστε από μικρή ηλικία να μάθουμε να μη σηκώνουμε κεφάλι, να μη διεκδικούμε. Γι' αυτό και οι φασίστες είναι εργαλεία του συστήματος.

Ερ.: Πως προβαλλόταν στη νεολαία το λεγόμενο «Μακεδονικό ζήτημα»; Η νεολαία θα έπρεπε να πάρει θέση σε αυτές τις εξελίξεις; Αν ναι τι έπρεπε να θέσει;

Απ.: Το «Μακεδονικό» προβαλλόταν το προηγούμενο διάστημα στη νεολαία με ένα στρεβλό τρόπο. Τα ΜΜΕ καλλιεργούσαν τον εθνικισμό και το μίσος προς τους γειτονικούς λαούς. Στελέχη της Χρυσής Αυγής φανερά καλούσαν τους μαθητές μέσα από τα ΜΜΕ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης σε καταλήψεις μίσους με αφορμή το «Μακεδονικό». Πολλοί καλούσαν τη νεολαία να στοχεύσει σε εθνικιστική βάση απέναντι στη «μεγάλη προδοσία» της κυβέρνησης.

Η στόχευση των μαθητών όμως έπρεπε να είναι απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις αντιιμπεριαλιστική και αντιπολεμική. Έπρεπε να φωνάξουν για τη φιλία των λαών. Να εναντιωθούν στην κυβέρνηση που τόσο καιρό για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών παίρνει βάρβαρα μέτρα και υπηρετεί τα φιλοπόλεμα σχέδια τους στην περιοχή.

Ερ.: Ποια πιστεύεις πρέπει να είναι η απάντηση των μαθητών στην αποκάλυπτη δράση των φασιστών στα σχολεία;

Απ.: Οι μαθητές πρέπει να ενημερωθούν ώστε να αποκαλυφθεί ποιοι είναι οι πραγματικοί στόχοι των φασιστών. Η απάντηση στη δράση των φασιστών δεν πρέπει να είναι απολιτική ή στη λογική «βεντέτα» και εκτόνωσης, όπως ορισμένοι χώροι προβάλλουν. Πρέπει μέσα από τα μαθητικά όργανα-όλοι οι μαθητές να ενεργοποιηθούν, ώστε να μπορούν να αντιστέκονται και να πολιτικοποιούνται για να μην είναι εύκολα χειραγωγίσιμοι από

τέτοιες επικίνδυνες απόψεις. Οι μαθητές πρέπει να αντισταθούν για να μην επιτρέψουν τη δράση των φασιστών στα σχολεία.

Ερ.: Σε αντίθεση με αυτές τις καταλήψεις μίσους του προηγούμενου διαστήματος σε ποια βάση πιστεύεις ότι πρέπει να γίνονται οι πραγματικές καταλήψεις των μαθητών; Με ποιους στόχους πάλης θα πρέπει να γίνονται;

Απ.: Δυστυχώς οι καταλήψεις τα τελευταία χρόνια έχουν συνδεθεί με αυτές που κάνει μια μικρή ομάδα του σχολείου, με έναν πολύ απολιτικό τρόπο. Οι πραγματικές καταλήψεις πρέπει να επικεντρώνονται σε πραγματικούς στόχους πάλης, για τα δικαιώματα και τις ανάγκες των μαθητών. Είναι πολύ χαρακτηριστικό πως την ίδια περίοδο που προσπαθούσαν να καλέσουν σε καταλήψεις για το «Μακεδονικό» προετοίμαζαν να περάσουν το νομοσχέδιο Γαβρόγλου. Ώθησαν τους μαθητές στο να στοχεύσουν αλλού, μακριά από τις πραγματικές μας ανάγκες.

Οι καταλήψεις επίσης πρέπει να έχουν ένα πολιτικό υπόβαθρο, όπου θα θέτουν και στόχους πάλης για γενικότερα πολιτικά ζητήματα. Δεν γίνεται μέσα από τις καταλήψεις να εκφράζονται οπισθοδρομικές και μαύρες απόψεις! Πόσο μάλλον όταν έχεις να αντισταθείς απέναντι σε ένα σύστημα που σε τελειώνει, σε εξοντώνει από αυτή κιόλας την ηλικία για να πάρεις στο τέλος (και αν θα πάρεις) ένα πτυχίο με το οποίο και πάλι δε θα βρεις δουλειά. Οι στόχοι πρέπει να είναι ξεκάθαροι και να στρέφονται ενάντια στο σύστημα.

Θα πρέπει επίσης οι καταλήψεις και οι αγωνιστικές μας δράσεις να γίνονται συλλογικά και οργανωμένα. Να καταρριφθεί το στερεότυπο ότι η κατάληψη είναι κάτι ανοργάνωτο και πεδίο εκτόνωσης. Οι μαθητές έχουν χίλιους λόγους τώρα να αντισταθούν. Το σχολείο μας γίνεται πιο ταξικό με το νομοσχέδιο Γαβρόγλου. Χρειάζεται να ενημερωθούν και να μπουν οι βάσεις για να διεκδικήσουν. Χρειάζεται να χτιστεί μαθητικό κίνημα.

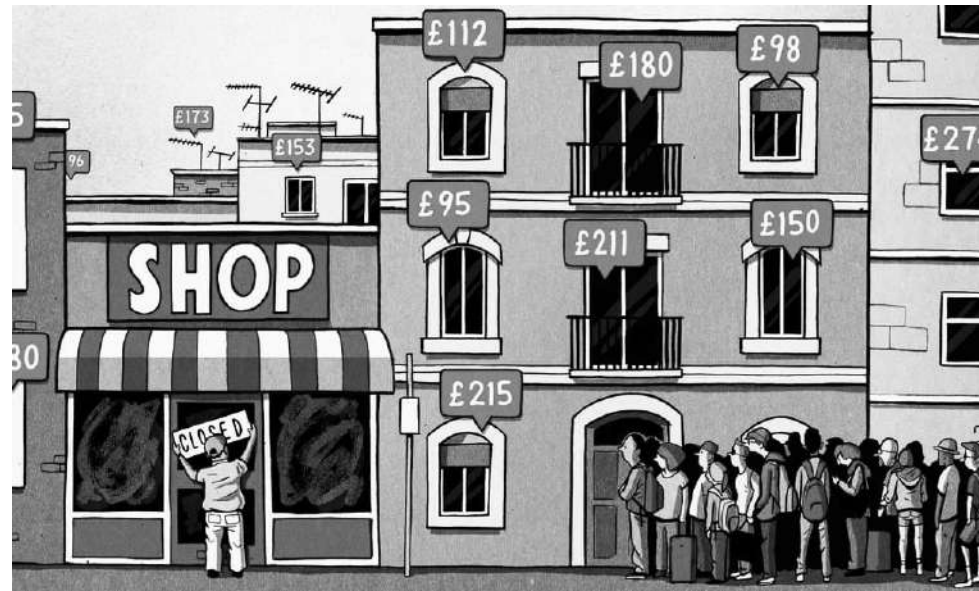
Airbnb Εναλλακτικός τουρισμός ή νέο πεδίο κερδοφορίας;

Ειρήνη Γραμμένου,
ΣΤΕΦ Ηρακλείου

Η γνωστή σε όλους μας εταιρία Airbnb, έκανε την εμφάνισή της το 2008 ως μια διαδικτυακή πλατφόρμα βραχυχρόνιας μίσθωσης ακινήτων, στην οποία μπορεί κάποιος είτε να δηλώσει διαθέσιμο προς ενοίκιαση κάποιο χώρο, είτε να μπει ως ταξιδιώτης για να βρει κάποιο μέρος για τη διαμονή του κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού. Ήρθε ως ένας εναλλακτικός τρόπος εύρεσης διαμονής στο πεδίο του τουρισμού. Ώθηση στην πλατιά χρήση της πλατφόρμας έδωσαν κυρίως τρία στοιχεία. Πρώτον, η δυνατότητα εκμίσθωσης χώρου με κόστος χαμηλότερο από αυτό ενός δωματίου σε ξενοδοχείο. Δεύτερον, οι χώροι εκμίσθωσης είναι συνήθως σπίτια κι όχι τυποποιημένα δωμάτια ενός ξενοδοχείου, δίνοντας μια πιο οικία αίσθηση στον ταξιδιώτη. Τρίτον, οι περισσότερες δυνατότητες στην επιλογή προορισμού για τον τουρίστα, καθώς δεν περιορίζεται από την ύπαρξη ξενοδοχείων ή hostels.

Μέσω της Airbnb ήρθε στην επιφάνεια η συζήτηση γύρω από τον όρο «Οικονομία Διαμοιρασμού» ή «Sharing Economy». «Οικονομία διαμοιρασμού» ονομάζεται ένα οικονομικό σύστημα το οποίο χρησιμοποιείται αποκλειστικά μέσω του διαδικτύου από ιδιώτες. Δίνεται η δυνατότητα εκμίσθωσης ενός περιουσιακού στοιχείου και η απόκτηση κέρδους από αυτό. Αντίστοιχη πλατφόρμα είναι, για παράδειγμα, το Ebay. Η Airbnb λειτουργεί ακριβώς μ' αυτόν τον τρόπο κι ας εξακολουθεί να χρησιμοποιεί τους όρους «οικοδεσπότης» αντί εισοδηματίας και «φιλοξενία» αντί για επιχείρηση. Στην πραγματικότητα η επιδίωξη και αυτής της εταιρίας είναι το κέρδος. Επιδίωξη που ενδύεται με τον μανδύα της «εναλλακτικότητας» και της «κοινωνικής ωφέλειας».

Εκατοντάδες ιδιοκτήτες κατοικιών προτίμησαν τις βραχυχρόνιες μισθώσεις των οικημάτων τους από τις μακροχρόνιες, καθώς τους δόθηκε η δυνατότητα να βγάλουν μεγαλύτερο κέρδος σε μικρότερο διάστημα. Έτσι πολλοί ένοικοι πετάχτηκαν έξω από τα σπίτια τους, ώστε αυτά να χρησιμοποιηθούν ως Airbnb. Ταυτόχρονα, η μεγάλη ζήτηση για ενοίκιαση από οικογένειες και συνταξιούχους που ξεπλητώθηκαν και η μικρή προσφορά σπιτιών οδήγησε στην εκτόξευση των τιμών των ενοικίων. Από αυτή τη διαδικασία κερδισμένες είναι για άλλη μια φορά οι μεγάλες εταιρίες που αγοράζουν ολόκληρες πολυκατοικίες ή περιοχές και εισάγουν πολλά ακίνητα στην διαδικτυακή πλατφόρμα και όχι οι άνθρωποι που διώχτηκαν από τα σπίτια τους για να γίνει η κατοικία τους άλλος ένας χώρος βραχυχρόνιας μίσθωσης στην Airbnb.

Πολλά είναι τα παραδείγματα αυτού του φαινομένου στην Ευρώπη, όπως το Παρίσι, η Βαρκελώνη, το Άμστερνταμ, αλλά και πιο κοντά μας, όπως το Κουκάκι της Αθήνας και τα Χανιά, η Ρόδος, η Κέρκυρα. Συγκεκριμένα στο Κουκάκι πάνω από το 80% των ακινήτων δίνονται για βραχυχρόνιες μισθώσεις και στις άλλες τρεις ελληνικές πόλεις το ποσοστό ξεπερνά το 90%. Εκείνοι που πλήττονται απ' αυτό το φαινόμενο δεν είναι άλλοι από τους ανθρώπους των λαϊκών στρωμάτων που μοχθούν καθημερινά και δεν έχουν τη δυνατότητα αγοράς της στέγης τους, όπως φοιτητές, εργαζόμενοι με μη σταθερή εργασία κ.α.

Βασικός στόχος είναι η δημιουργία γειτονιών-περιοχών με τα χαρακτηριστικά που προωθεί η κάθε Airbnb στο βιωμένο κέρδος και του τουρισμού. Η έννοια της γειτονιάς, δηλαδή οι σχέσεις των ανθρώπων που την αποτελούν και οι μεταξύ τους αλληλεπιδράσεις, χάνει το νόημα της. Οι γειτονιές

αντικαθίστανται από συγκροτήματα με τουρίστες με κύριο χαρακτηριστικό τις φευγαλέες σχέσεις, την «διασκέδαση» και την κατανάλωση. Ερημώνονται ολόκληρες περιοχές στα κέντρα των πόλεων, αφού οι μόνιμοι κάτοικοι δεν μπορούν να ανταποκριθούν στα υψηλά ενοίκια και στην βραχυχρόνια μίσθωση. Επομένως, η κοινωνική εμπειρία στο πλαίσιο μιας γειτονιάς ξεπέφτει και αλέθεται στο μύλο του τουριστικού lifestyle.

Οι επιπτώσεις του Airbnb δεν αφορούν μόνο το κοινωνικό επίπεδο αλλά και την τιμή της γης. Εταιρίες αγοράζουν ακίνητα σε «υποβασιμισμένες» περιοχές χτυπημένες από τις πολιτικές λιτότητας, που δεν έχουν τουριστική ανάπτυξη και μένουν κύρια οικογένειες, ηλικιωμένοι και μετανάστες. Οι πιο ασθενείς οικονομικά κοινωνικές ομάδες αναγκάζονται να εκτοπιστούν και οι περιοχές διαμορφώνονται ως χώροι «πολυτελών» διαμονής. Αλλαγές που αφορούν την προσέλκυση καταναλωτικού κοινού μέσω της ανάπτυξης εμπορικών, πολιτιστικών ή ψυχαγωγικών δομών επηρεάζουν την τιμή των οικοπέδων που βρίσκονται στην εκάστοτε περιοχή. Μέσω αυτών των α-

λλαγών αυξάνονται οι τιμές της γης. Αυτή η διαδικασία προβάλεται ως «εξευγενισμός», δηλαδή ολοκληρωτική αναδιάρθρωση, δομικά και κοινωνικά, με σκοπό τη «βελτίωση» των υποβαθμισμένων περιοχών. Στην πραγματικότητα, όμως, ο όρος είναι μόνο κατ' ευφημισμό.

«Λύση» στα προβλήματα που γέννησε η Airbnb, λέγεται ότι έρχεται να δώσει μια νέο-ιδρυθείσα εταιρία, η Fairbnb. Ο ιδρυτής της λανσάρει ένα μοντέλο «συνεργατικής οικονομίας» στο οποίο θα έχουν λόγο τόσο οι ταξιδιώτες όσο και οι μόνιμοι κάτοικοι περιοχών, δίνοντας «προτεραιότητα στους ανθρώπους». Από τη μέχρι τώρα λειτουργία του Fairbnb γεννιούνται κάποιοι προβληματισμοί. Η αδυναμία παρέμβασης σε περιοχές με μεγάλη τουριστική ανάπτυξη που κυριαρχεί η Airbnb και ο προσανατολισμός σε μέρη που δεν έχουν αξιοποιηθεί τουριστικά είναι πολύ πιθανόν να οδηγήσει στην τουριστικοποίηση παραπάνω περιοχών.

Επιπλέον, η Fairbnb διατείνεται ότι τα μισά κέρδη θα δίνονται στις κοινότητες προκειμένου να επενδυθούν σε έργα βελτίωσης της γειτονιάς. Μήπως, όμως, αυτό το μέτρο έχει την πρόθεση να «αναβαθμίσει» γειτονιές, στα πλαίσια που θα απαιτεί η Fairbnb, για να προσελκύσει περισσότερους τουρίστες, όπως δηλαδή λειτουργεί και η Airbnb; Η Fairbnb πρόκειται για άλλη μια εταιρία που δεν μπορεί να ξεφύγει από τις καπιταλιστικές σχέσεις που υπάρχουν στην αγορά και είναι εκ θεμελίων εκμεταλλευτικές. Προκειμένου μια εταιρία να υπάρξει θα πρέπει να στοχεύει στο αυξανόμενο κέρδος, μπροστά στο οποίο οι ανθρώπινες ανάγκες εξαφανίζονται.

Κλείνοντας, με την Airbnb έχει προστεθεί ένας ακόμα βραχνάς στις οικογένειες που πασχίζουν να έχουν ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους και το ζήτημα αυτό δεν μπορεί να το λύσει καμία Fairbnb. Είναι αλήθεια πως το ζήτημα της κατοικίας στον καπιταλιστικό σύστημα δεν λύνεται εύκολα. Αυτό δε φαίνεται μόνο από τα προβλήματα που γέννησε η Airbnb, αλλά και από τα χαμηλά ποσοστά ιδιοκατοίκησης στην πλειοψηφία των ευρωπαϊκών χωρών, από τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, από τις χιλιάδες κόσμου που ζει σε παραπήγματα, από τους άστεγους. Και η απάντηση που έχουν να δώσουν οι άνθρωποι του μόχθου πρέπει να προσανατολιστεί στην διεκδίκηση στέγης και στις αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης.

20 χρόνια από την ψήφιση της συνθήκης της Μπολόνια-20 χρόνια επίθεση στο δικαίωμα στις Σπουδές!

Μάρκος Λαμπρόπουλος,
Οικονομικό Ιωάννινων

Φέτος συμπληρώνονται 20 χρόνια από τη ψήφιση της συνθήκης της Μπολόνια. Τι είναι, όμως, η συγκεκριμένη συνθήκη και γιατί μας απασχολεί; Αποτελεί την προσπάθεια των ιμπεριαλιστικών κρατών της Ε.Ε. να ενοποιήσουν την αγορά εργασίας στη βάση των αναγκών τους. Αυτή η προσπάθεια περνά, με τη δημιουργία του λεγόμενου Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (EXAE), μέσα από την εκπαίδευση η οποία κατανείμει το εργασιακό δυναμικό σύμφωνα με τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις. Επιδιώξεις που έχουν να κάνουν με την ταυτόχρονη κυριαρχία τους πάνω στο λαό, την εργατική τάξη και τη νεολαία, καθώς και τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς.

Συγκεκριμένα, όσο αναφορά τις ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις, εκφράζει την προσπάθεια προβολής της Ε.Ε. ως το αντίπαλο δέος των ΗΠΑ στον τομέα της τεχνολογίας, της έρευνας και της ανάπτυξης. Συνοψίζει τις βλῆψεις στον τομέα της εκπαίδευσης να απορροφούν από τις ασθενέστερες χώρες της Ε.Ε. την αφρόκριμα του επιστημονικού δυναμικού. Διαμορφώθηκε σε μια περίοδο που οι καταρρεύσεις των σοσιαλιστικών χωρών ήταν πρόσφατες και η Δύση προχωρούσε την επίθεση στα δικαιώματα λαού και νεολαίας. Με την αστική τάξη της Ρωσίας να βρίσκεται στην πρώτη φάση της συγκρότησής της, οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές ένιωθαν ότι μπορούσαν να ανταγωνιστούν τις ΗΠΑ με καλύτερους όρους.

Τα θεμέλια της Μπολόνια μπηχτήκαν νωρίτερα με τη συνθήκη της Σορβόνης το 1998. Στη συνάντηση αυτή συμμετείχαν οι υπουργοί παιδείας των τεσσάρων ιμπεριαλιστικών κρατών της Ευρώπης. Εκεί συνυπογράφηκε η πρώτη διακήρυξη για τη δημιουργία του «Ευρωπαϊκού Συστήματος Ανώτατης Εκπαίδευσης», που προέβλεπε την εγκαθίδρυση ενός συστήματος δυο κύκλων σπουδών (προπτυχιακό-μεταπτυχιακό), την προώθηση ακαδημαϊκών προσόντων και την «ανάγκη δια βίου κατάρτισης».

Ακολούθησε έναν χρόνο αργότερα η σύνοδος της Μπολόνια όπου συμμετέχουν υπουργοί παιδείας από 29 ευρωπαϊκές χώρες, ανάμεσά τους και ο τότε υπουργός παιδείας της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ, Αρσένης. Συνοπτικά, προβλέπει το σπάσιμο των σπουδών σε 3 κύκλους (Bachelor, Master, Doctoral), τη θέσπιση ενός «σύντομου κύκλου σπουδών», καθώς και την εισαγωγή φραγμών (διδάκτρα, εξετάσεις κ.α.). Θεσπίζονται οι πιστωτικές μονάδες (ECTS), οι οποίες θα συλλέγονται ατομικά μέσω σεμιναρίων και επιστημονικών συνεδρίων και υιοθετείται η «Δια Βίου Μάθηση». Προκειμένου να ελέγχεται η εφαρμογή των κατευθύνσεων της Μπολόνια στις σχολές προωθεί-

ται η εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση.

Το σπάσιμο σπουδών σε κύκλους σημαίνει ουσιαστικά τη διάλυση του πτυχίου. Αυτό έρχεται να εξυπηρετήσει το χτύπημα στη συλλογική διεκδίκηση επαγγελματικών δικαιωμάτων και να δυσχεράνει την εύρεση εργασίας από πλευράς εργαζομένων. Η μετάβαση από τον ένα κύκλο στον επόμενο περιορίζεται μέσω εξετάσεων και προϋποθέσεων, έτσι μειώνεται ο αριθμός που περνά από τον ένα κύκλο στον άλλο. Βασικό στοιχείο της επίθεσης είναι η προσπάθεια καθιέρωσης των διδάκτρων σε όλους τους κύκλους σπουδών.

Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η απόφαση για κατάργηση του ενιαίου πτυχίου και η θέσπιση των ECTS. Χάνεται η έννοια ενός πτυχίου με το

οποίο θα κατοχυρώνονται όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα. Αντί αυτού, ο φοιτητής θα βγαίνει από το Πανεπιστήμιο με έναν ατομικό φάκελο στο οποίο θα είναι καταγεγραμμένα τα ECTS που απέκτησε από τα μαθήματα, στη συμμετοχή σε διάφορα προγράμματα κτλ. Δημιουργούνται, έτσι, απόφοιτοι πολλών ταχυτήτων που δεν βγαίνουν με ενιαίο τίτλο σπουδών και άρα δεν έχουν τα ίδια επαγγελματικά δικαιώματα. Κατ' επέκταση στο χώρο εργασίας διαπραγματεύονται ατομικά με τους εργοδότες τους όρους δουλειάς, αφού θεωρητικά έχουν διαφορετικά προσόντα. Η «Δια Βίου Μάθηση» έρχεται να συμπληρώσει ότι το κυνήγι ECTS και πιστοποιήσεων δεν θα γίνεται μόνο κατά τη διάρκεια των σπουδών, αλλά για όλη την υπόλοιπη ζωή του εργαζόμενου. Ο νέος εργαζόμενος, καταφεύγει συνεχώς σε προγράμματα επανακατάρτισης και νέους γύρους σεμιναρίων επί πληρωμή. Η αντιστοιχία των τίτλων σπουδών μεταξύ των χωρών εκφράζει από πλευράς κεφαλαίου την ανάγκη για εύκολη και γρήγορη απορρόφηση εργαζομένων και επιστημονικού δυναμικού.

Όσο αφορά την εφαρμογή της συνθήκης στην

Ελλάδα, ο αρχικός στόχος ήταν η πλήρης εφαρμογή της μέχρι το 2009. Ωστόσο μέχρι το 2011 είχε υλοποιηθεί με ανισομετρίες στο 60% των χωρών. Έτσι αποφασίστηκε καθολικά η παράταση της μέχρι το 2020. Αυτές οι καθυστερήσεις είναι συνάρτηση δύο παραγόντων. Από τη μία ο ενδο-ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός στα πλαίσια της Ε.Ε. για το ποιος θα ηγηθεί της κούρσας του ανταγωνισμού με τις ΗΠΑ. Από την άλλη, οι κατά χώρας μαχητικές φοιτητικές κινητοποιήσεις που αναπτύχθηκαν και κατάφεραν να μπλοκάρουν πτυχές της συνθήκης.

Στη χώρα μας οι τρεις βασικοί σταθμοί προώθησης των μεταρρυθμίσεων ήταν ο ν. Γιαννάκου (2007), ο ν. Διαμαντοπούλου (2006) και ο ν. Γαβρόγλου (2017). Η ελληνική αστική τάξη στη βάση του εξαρτημένου χαρακτήρα της και των δικών της επιδιώξεων κατάφερε σημαντικά βήματα στην κατεύθυνση της αντιδραστικής μονοπωλιακής αναπροσαρμογής της εκπαίδευσης, παρά τα ξεσπάσματα του φοιτητικού κινήματος. Αυτό που υλοποιείται από τη Μπολόνια μέχρι το ν. Γαβρόγλου είναι η επιδίωξη της αστικής τάξης να εναρμονίσει το πανεπιστήμιο με τον κοινωνικό και εργασιακό μεσαίωνα.

Τα τελευταία 20 χρόνια παρατηρούμε απανωτά χτυπήματα στα εργασιακά δικαιώματα που μέχρι ένα προηγούμενο διάστημα εξασφάλιζε το πτυχίο, παράλληλα με την προώθηση των ταξικών φραγμών, της εντατικοποίησης. Γίνονται βήματα στην διάσπαση του ενιαίου πτυχίου ως η μόνη προϋπόθεση για δουλειά και αυτό συνοδεύεται με την αλλαγή στα προγράμματα σπουδών, με όλο και περισσότερα μαθήματα και πιο εντατικοποιημένους όρους-ρυθμούς. Για παράδειγμα, προχωρά η κατάργηση της διδακτικής «επάρκειας» στις καθηγητικές σχολές. Οι φοιτητές υποχρεώνονται να παρακολουθούν μια σειρά νέων μαθημάτων και σεμιναρίων ώστε να κριθούν «επαρκείς» για να διδάξουν. Ένα άλλο παράδειγμα αποτελεί αντιστοίχιση των τίτλων σπουδών στις σχολές Σετούς φοίτησης με bachelor και master.

Εν όψει 2020 που οι κατευθύνσεις της Μπολόνια θα πρέπει να έχουν εφαρμοστεί από το σύνολο των Πανεπιστημίων, είναι εμφανές ότι η επίθεση θα συνεχιστεί. Είναι ανάγκη οι φοιτητές να θυμηθούμε και να μάθουμε για τη Μπολόνια για να γνωρίζουμε τόσο το βάθος της επίθεσης στην εκπαίδευση όσο και το συνδετικό κρίκο των αλλαγών που εξελίσσονται στις σχολές, αλλά τις αντιδραστικές αλλαγές που πρόκειται να έρθουν. Τέλος αποκαλύπτεται η αναγκαιότητα η νεολαία να στραφεί ξανά στα συλλογικά της όργανα και να οργανώσει τον αγώνα της.

Από τον Λάνθιμο στον Μπρεχτ: Το καλλιτεχνικό έργο

Ελευθερία Καφαράκη,
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Κατερίνα Φωτοπούλου – Λιοσάτου,
Ιατρική Θεσσαλονίκης

Από τον Λάνθιμο στον Μπρεχτ: Το καλλιτεχνικό έργο Με την νέα ταινία του Λάνθιμου «Η Ευνοούμενη» και το Όσκαρ που απέσπασε, έχουν δημιουργηθεί συζητήσεις γύρω από το όνομα και το έργο του. Από προοδευτικούς χώρους που κάνουν λόγο για έναν καλλιτέχνη που θίγει το ζήτημα της εξουσίας, μέχρι φωνές που αισθάνονται «εθνικά υπερήφανοι» που ένας Έλληνας κατάφερε να αποτελέσει επίκεντρο της προσοχής. Είναι αλήθεια πως το έργο του αποτελεί αφηγη- ρία συζήτησης όχι για να απαντήσει στο ερώτημα αν είσαι fun, αλλά για να εξε- τάσεις αν στην τέχνη η καινοτομία στην μορφή συνδέεται αυτόματα και με και- νοτόμο περιεχόμενο. Η βιομηχανία του θεάματος έχει αξιοποιήσει κάθε είδους μηχανισμό προκειμένου να διαμορφώ- σει τις τάσεις της. Σίγουρα η αναγνώριση που προσφέρουν τα διεθνή φεστιβάλ ή η «διαφορετικότητα» στο έργο ενός καλλιτέχνη δεν τον καθιστούν αυτόματα προοδευτικό. Κάθε έργο θα πρέπει να υπόκειται σε κριτική, λαμβάνοντας υπό- ψη την τέχνη ως ουσιαδώς συστατικό του καπιταλιστικού εποικοδομήματος. Όπως ο καθένας έχει πολιτική άποψη για κοινωνικά-οικονομικά ζητήματα, έτσι ει- ναι ζητούμενο να μπορεί να κρίνει και την τέχνη.

Οι ταινίες του Λάνθιμου είναι ευρέως αποδεκτό πως από τεχνικής άποψη, από την σκηνοθεσία έως τα υφολογικά στοιχεία, είναι άρτιες. Τα θέματα που αντλεί αφορούν κοινωνικές δομές και αξίες (οικογένεια, αγάπη, εξουσία) και ζητήματα ηθικής και νοοτροπιών που μέσα από αλληγορίες προσπαθεί να αποτυπώσει. Χαρακτηριστικό μορφικό στοιχείο της σκηνοθεσίας του είναι η υποκριτική. Οι χαρακτήρες του δεν ακολουθούν τις καθιερωμένες νόρμες, αλλά εμφανίζονται αλλόκοτοι. Οι μεταξύ τους διάλογοι ξενίζουν τον θεατή που προσπαθεί να κατανοήσει την ουσία τους. Σε πολλές περιπτώσεις (βλ «Κυνόδοντα») χρησιμοποιεί το σοκ (σεξουαλικές διαστροφές, βία) ως έναν ακόμη τρόπο έκπληξης του θεατή. Βέβαια, όλες οι ταινίες του δεν κατατάσ- σονται στην ίδια κατηγορία. Η τελευταία του, «Η Ευνοούμενη» δεν αποτελεί συνεπή συνέχεια του «Κυνόδοντα», παρουσιάζει, ωστόσο, κοινά μορφολο- γικά στοιχεία. Είναι μια ταινία που θίγει το θέμα της σεξουαλικότητας, του φύ- λου και της εξουσίας, όμως με έναν πολύ οριοθετημένο τρόπο. Η δομή της αφήγησής του, κατά τον ίδιο, δίνει περιθώρια προβληματισμού χάρη στην αμφισβόμηση της. Το ερώτημα, βέβαια, που παραμένει είναι αν ο θεατής προβληματίζεται σε προοδευτική κατεύθυνση.

Πρέπει η καινοτομία στην φόρμα να συνδέεται με το περιεχόμενο; Σε μια προσπάθεια κατανόησης ενός έργου τέχνης, αποδομώντας τα συστατικά του μέρη διακρίνουμε από τη μια τη μορφή (φόρμα ή στυλ) και από την άλλη το περιεχόμενο. Η καινοτομία της φόρμας πρέπει να εξετά- ζεται πάντα σε σύνδεση με το περιεχόμενο (κατά πόσο το εξυπηρετεί και πόσο υποτάσσεται σε αυτό) καθώς και με τη χρονική συγκυρία στην οποία διαμορφώνεται. Δεν μπορούμε να ισχυριστούμε πως αποτελεί de facto κάτι προοδευτικό.

Ιστορικά, υπήρξαν ρεύματα στη τέχνη που επηρεάστηκαν από λαϊκά κι- νήματα και μέσω της φόρμας κατάφεραν να τα αποτυπώσουν στο μέγιστο βαθμό (π.χ. Νουβέλ Βάγκ). Από την άλλη σε όλες τις ιστορικές συγκυρίες διαμορφώθηκαν καλλιτεχνικές ελίτ που πειραματίστηκαν με το μέσο, απο- κομμένοι από το κοινωνικό γίγνεσθαι. Και φυσικά τα κινηματογραφικά τους έργα δεν κατόρθωσαν να έχουν απήχηση στις μάζες μιας και δεν τις εξέφρα- ζαν (Αποδομητικός Κινηματογράφος, Στροκτουραλισμός, Μεταπολεμικός Πειραματικός Κινηματογράφος, κλπ).

Επιστρέφοντας στο Λάνθιμο, θα λέγαμε πως έχει επηρεαστεί βαθιά από τον Μεταμοντερνισμό. Ο Μεταμοντερνισμός, ως ρεύμα στον κινηματογρά- φο προσδιορίζει ένα είδος που εμφανίστηκε από τη δεκαετία του '80 και

είναι γνωστό για τις καινοτομίες ως προς το στυλ (μορφή). Χαρακτηριστικά του είναι η έμφαση στον κατακερματισμό, η παρωδία ή μίμηση καθώς και οι άντληση στοιχείων από την Pop Art κουλτούρα. Μια κριτική που θεωρεί το έργο του Λάνθιμου επιτηδευμένο δεν είναι και τόσο άδικη μιας και προσπα- θεί να μιμηθεί μια φόρμα που θυμίζει έντονα κινήματα μιας προηγούμενης περιόδου.

« Όποιος σήμερα έχει την πρόθεση να ξεκινήσει τον αγώνα ενάντια στην ψευτιά και την αμάθεια και να γρά- ψει την αλήθεια, θα πρέπει να ξεπεράσει το λιγότερο πέντε δυσκολίες. Πρέπει να έχει το **κουράγιο** να γράψει την αλή- θεια, όταν παντού την καταπνίγουν· την **εξυπνάδα** να την αναγνωρίσει, όταν παντού την σκεπάζουν· την τέχνη να την κάνει **ευκολομεταχείριστη** σαν όπλο· **μπόλικη κρίση**, για να διαλέξει εκείνους που στα χέρια τους η αλήθεια θα γίνει αποτελεσματική· και **πονηριά** για να τη διαδώσει ανάμεσα τους» **Μπέρτολτ Μπρεχτ**

Το κίνημα του Μοντερνισμού στηρίζεται και στις νέες τεχνο- τροπίες που εισήγαγε το έργο του Μπρεχτ. Ο Μπρεχτ προβλη- ματίστηκε σχετικά με τη φόρμα και διαμόρφωσε την τεχνική της «αποστασιοποίησης» στο θέα- τρο, η οποία ενέπνευσε και χρη- σιμοποιήθηκε μετέπειτα και στον κινηματογράφο. Αποτέλεσε την συνέχεια αυτού που εισήγαγαν οι Ρώσοι Φορμαλιστές με την λεγό- μενη «ανοικείωσή» τους. Αυτή η φόρμα με στοιχεία τόσο του μπρε- χτικού θεάτρου όσο και του ρώσι- κου φορμαλισμού παραποιήθηκε

από ύστερα καλλιτεχνικά ρεύματα, όπως ο Μεταμοντερνισμός. Ο Μπρεχτ, όμως, όσο κι αν προσπαθήθηκε να απομονωθεί από την ιδε- ολογία του και να αναχθεί απλά σ' έναν ευφυή δημιουργό θεατρικών τεχνι- κών, ήταν πρώτα από όλα κομμουνιστής. Οι καινοτομίες στο στυλ του ήρθαν για να επικοινωνήσουν στον κόσμο με καλύτερο τρόπο τις κομμουνιστικές ιδέες του, τον διαλεκτικό τρόπο σκέψης του και να θέσουν το ζήτημα της προοπτικής. Ισχυριζόταν πως σε κάθε έργο πρέπει να αναζητούνται συ- γκεκριμένα χαρακτηριστικά: Πρώτον, η σαφήνεια καθώς το διφορούμενο και η γενικολογία οδηγούν σε ψευδή απόδοση της πραγματικότητας, στη συγκάλυψη της αλήθειας και άρα στον αποπροσανατολισμό του λαού και την ταύτιση του με την κυρίαρχη ιδεολογία. Δεύτερον, η ταξικότητα, αφού η ταξική πάλη διεξάγεται και στο εποικοδόμημα. Τρίτον, η εφαρμογή του δι- αλεκτικού υλισμού στα έργα, ως τη μοναδική μέθοδο που απαντά στο τι κι- νεί την πραγματικότητα. Τέτατον, η προοπτική, καθώς μόνο όταν ένα έργο καταφέρνει να παρουσιάσει την πραγματικότητα μέσα από τις δυνατότητες μεταβολής της προς το καλύτερο χαρακτηρίζεται ως προοδευτικό. Πέμπτον, η απεύθυνση στον λαό και στα πλέον καταπιεσμένα στρώματα, χωρίς όμως να χάνεται η πλατύτητα του και η δυνατότητα απεύθυνσης στα εν δυνάμει σύμμαχα στρώματα. Τέλος, ένας καλλιτέχνης πρέπει να βρίσκει τον βέλτιστο τρόπο προπαγάνδησης της άποψής του μέσα από το πλάσμα στη θεματική των έργων του με διάφορες μορφές και περιεχόμενα.

Όσον αφορά την κριτική στο έργο του Λάνθιμου, λοιπόν, οι ταινίες του απέχουν από το να αποτελέσουν έργα με ευρεία απεύθυνση στο κοινό, να καταπιαστούν με τα βάσανά του, να του εγείρουν προβληματισμούς και να τον εμπνεύσουν στην επί της ουσίας αμφισβήτηση της «κανονικότητας» που ζει. Καταλήγοντας, επανέρχονται οι προβληματισμοί γύρω από τη σχέση που υπάρχει μεταξύ της μορφής και του περιεχομένου. Η καινοτομία στην μορφή, συνεπάγεται και καινοτόμες ή προοδευτικές ιδέες; Η είναι εν τέλει το προοδευτικό περιεχόμενο που μπορεί να φέρει επανάσταση και στο μέσο;

«Οι καλλιτέχνες και οι συγγράφεις πρέπει επίσης να σπουδάσουν την κοινωνία, δηλαδή να μελετήσουν τις διάφορες τάξεις της κοινωνίας, τις αμοιβαίες τους σχέσεις και τις συνθήκες της καθεμίας, τα εξωτερικά της γνωρίσματα, και το πως αισθάνονται και σκέφτο- νται. Μόνο όταν συλλάβουν καθαρά αυτά τα πράγμα- τα, θα αποκτήσει η τέχνη μας και η λογοτεχνία μας πλουσιότερο περιεχόμενο και σωστό προσανατολισμό» **Μάο Τσε Τουνγκ**

Σε εξέλιξη είναι η δίκη των 9

Τούρκων αγωνιστών. Η επόμενη

δικάσιμος είναι στις 16 Απρίλη...

(αποσπάσματα από τις απολογίες τους...)

"Δικαζόμαστε επειδή αντισταθήκαμε στον τουρκικό φασισμό"

"Μπροστά στα μάτια των παιδιών μου με βασάνισαν"

"Υπερασπίστηκα τη φιλία των λαών".

"Δεν ήμουν ούτε ρατσιστής ούτε εθνικιστής. Είμαι πολλά χρόνια πρόσφυγας".

"Δεν είμαι τρομοκράτης".

"Αγαπώ πολύ την χώρα μου και τον λαό μου".

Ζητώ την αθώωσή μου!

...ο φασίστας Ρουπακιάς είναι ελεύθερος και μεθοδεύεται η αθώωση του Κορκονέα!

**Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!
ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ!**

70 χούντες-πόλεμοι-τρομοκρατία χρόνια **ΝΑΤΟ**

20 χρόνια από το βομβαρδισμό και
τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας...

βόμβες στη Συρία...

βασανιστήρια
ΝΑΤΟϊκών στο Ιράκ...

**ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ!
ΖΗΤΩ Η ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ!**

